Cartea V

Invatatorul si respingerea

(The Teacher and His Rejection)

„Bill, cred că ştii ce vrei să faci”, zise Meda.

„Păi, cred…” dar n-a apucat să termine fraza pentru că se întâmpla ceva ciudat. În loc s-o privească pe soţia sa, privea spre doi băieţandri care veneau spre el pe un drum prăfuit. Picioarele lor stârneau un nor de praf care se aşeza pe pantalonii lor zdrenţuroşi. Nu aveau cămăşi pe ei. Băieţii aveau părul negru şi încâlcit, ochi negri iar pielea le era maronie, bronzată de soare. Unul dintre ei trăgea după el un căruţ cu roţi de lemn.

„Draga mea, uite cine vine”, a zis Bill.

„Despre ce vorbeşti?” l-a întrebat Meda, dar Bill nu i-a mai răspuns nimic pentru că era adâncit în viziune. Atunci soţia lui a părăsit încăperea.

Ceva puternic îl trimitea înapoi…

Prefata
Capitolul 68: Începutul , 1955

Capitolul 69: O avertizare serioasă (1955)
Capitolul 70: Mlădiţele adevărate şi cele false (1955)

Capitolul 71: Elveţia (1955)

Capitolul 72: Fotografia Îngerului în Elveţia

Capitolul 73 : Îngerul îl învaţă să pescuiască (1955)

Capitolul 74: Opsumul (1955)

Capitolul 75: Mexic: Mister şi minuni (1956)

Capitolul 76: America stă ca Israel, la Cades – Barnea (1956 – 1957)
Capitolul 77 : Împărţirea unei moşteniri (1957)

Capitolul 78: Waterloo (1958)

Capitolul 79: Binele si raul- explicatii

Capitolul 80: Să fie Viaţă! (1959)

Capitolul 81: După perdeaua timpului (1960)

Capitolul 68: Începutul , 1955

Din clipa când i s-a arătat Îngerul, în anul 1956, viaţa lui William Branham s-a schimbat pentru totdeauna. Cu aceasta s-a stins şi obscuritatea slujbei lui dintr-un mic orăşel şi i-a deschis dintr-o dată porţile lumii care îl implora să meargă peste tot.

Pentru început, campaniile lui de vindecare prin credinţă l-au dus prin statele din Sud, dar mai târziu avea să călătorească prin toată America de Nord, apoi prin Europa, Africa şi India, predicând Evanghelia la milioane de oameni.

După şapte ani de evanghelizare internaţională, Branahm a estimat că în urma predicării lui, în jur de 500 de mii de oameni L-au acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor; şi nu se putea estima câte alte milioane primiseră vindecarea în urma rugăciunilor lui.

În ciuda acestor experienţe supranaturale, pe la sfârşitul anului 1954, William Branham s-a simţit profund descurajat. Sperase că acest dar supranatural al descoperirii avea să dărâme toate barierele denominaţionale şi îi va conduce pe creştini spre o predare mai adâncă lui Hristos, dar în realitate a reuşit să deranjeze foarte puţin râul larg al mediocrităţii creştine care curgea nestingherit.

După ce s-a gândit mult la aceste lucruri, William Branham a realizat că de fapt apropierea lui era deosebit de precaută. Deoarece campaniile lui de vindecare prin credinţă atrăgeau mulţimi interdenominaţionale, era nevoit să ţină predici foarte simple în care critica foarte puţin şi punea accentul pe acceptarea credinţei. Deseori subiectele atinse erau: salvarea, credinţa şi vindecarea în Numele lui Isus. Cu toate că aceste subiecte figurau la loc de cinste pe lista doctrinelor creştine, ele reprezentau doar începutul vieţii în Isus Hristos, ori voia lui Dumnezeu pentru copiii Săi era să aibă cunoştinţa Adevărului. Apostolul Pavel i-a mustrat pe creştinii care au rămas la învăţăturile începătoare, la laptele spiritual şi au refuzat „carnea” Cuvântului lui Dumnezeu. (Evrei 5.9-14).

El a scris: *„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos şi să mergem spre cele desăvârşite.”* (Evrei 6.1). Bill simţea că slujba lui putea să ajute biserica creştină să ajungă la desăvârşire, dar ştia că pentru aceasta trebuia să predice „carnea” Cuvântului lui Dumnezeu în timpul campaniilor lui, chiar dacă aceasta însemna să-i supere pe anumiţi oameni.

Ştiind că Dumnezeu l-a chemat să aducă mai multă învăţătură, el s-a avântat în campaniile din 1955 cu o râvnă înnoită. În ianuarie a predicat de 13 ori în unsprezece zile, în biserica Filadelfia din Chicago, iar

pastorul Matteson Boze i-a dat libertatea să vorbească despre orice subiect dorea.

Bill s-a folosit de această libertate pentru a aduce câteva predici: „Cele şapte Nume compuse ale lui IaHVeH”, „Începutul şi sfârşitul perioadei neamurilor”, „Temelia fundamentală pentru credinţă”.

Marţi seara, Bill le-a spus partea spirituală a poveştii vieţii lui. Le-a povestit cum în tinereţe a fost derutat de predicatorii care îi spuneau tot timpul că viziunile lui vin de la diavolul. A descris apoi acea după-amiaza din anul 1946, când s-a refugiat într-o peşteră situată undeva în pădure, ca să caute răspunsurile lui Dumnezeu. Pe la ceva vreme, în întunericul nopţii S-a arătat o Lumină în peştera lui, iar din mijlocul ei a păşit un Bărbat. Avea 6 picioare înălţime (1,82 m) şi cântarea cam 200 livre (aproximativ 98 Kg). Haina albă cu care era îmbrăcat făcea un contrast puternic cu părul lui negru care îi înconjura faţa fără barbă.

Vorbind audienţei prezente în biserica confortabilă şi caldă din Chicago, Bill a încercat să le descrie teama pe care a simţit-o în momentul acela:

„Prieteni, am crezut că mi s-a oprit inima! Sunt convins că v-aţi fi simţit la fel dacă aţi fi fost în locul meu. Chiar şi acum, după sute şi sute de întâlniri, apropierea Lui mă paralizează. De multe ori am fost pe punctul să leşin, iar dacă mă rog prea mult pentru bolnavi, leşin.

Stăteam acolo şi Îl priveam îngrozit. M-a privit şi mi-a zis cu o voce gravă: „Nu te teme, căci sunt trimis din prezenţa Dumnezeului celui Atotputernic.” În timp ce-mi vorbea, mi-am dat seama că era aceeaşi voce care îmi vorbise când aveam 3 ani. Am ştiut că era El.

Şi El mi-a zis: „Nu te teme! Sunt trimis din prezenţa Atotputernicului Dumnezeu să-ţi spun despre naşterea ta deosebită…”

(Voi ştiţi ce s-a întâmplat la naşterea mea, în coliba aceea sărăcăcioasă din Kentucky, în 1909. Aceeaşi Lumină a stat deasupra mea şi când m-am născut.).

„… şi viaţa ta neînţeleasă, care arată că vei merge peste tot în lume şi te vei ruga pentru bolnavi. Dacă îi vei face pe oameni să creadă şi vei fi sincer când te vei ruga, nimic nu va sta înaintea rugăciunilor tale, nici chiar cancerul.”

Eu I-am zis: „Domnule, dar eu sunt un biet om şi trăiesc în mijlocul celor săraci. Nu sunt educat, aşa că oamenii nu mă vor asculta.”

„Asemenea lui Moise, care a primit două semne ca să adeverească slujba sa, şi tu vei primi două semne care îţi vor adeveri slujba (referire la Exod 4.1-4). Primul va fi semnul de pe mâna ta: când te vei ruga pentru un bolnav şi vei ţine mâna lui dreaptă cu mâna ta stângă. Să stai liniştit, căci demonul cauzator al bolii va avea un efect fizic pe mâna ta, ceea ce îţi va

permite să-l identifici. Apoi te vei ruga. Dacă umflătura dispare de pe mâna ta stângă, înseamnă că boala a plecat de la acea persoană, şi ca urmare îi vei pronunţa vindecarea. Dacă nu-l părăseşte, cere doar să fie binecuvântat şi treci mai departe.”

„Domnule, mă tem că nu mă vor crede!” am spus eu.

„Dacă nu vor asculta de primul semn, ţi se va da să cunoşti tainele inimii lor şi atunci vor crede.”

„De aceea sunt în seara aceasta aici. Predicatorii mi-au spus că viziunile pe care le am sunt ceva rău.”

„Tu te-ai născut în lume pentru acest scop!” a răspuns Îngerul.

Când şi-a terminat mărturia, Bill a simţit alături o Prezenţă nevăzută care i-a cuprins simţurile cu o stare copleşitoare, sfântă, atât de tangibilă încât îl furnica pielea. Ştia că Îngerul Domnului stătea lângă el. Bill ştia când Îngerul pleca şi se mişca peste audienţă. Putea să vadă clar o minge de foc, care strălucea ca un blitz de cameră şi nu se stingea. Îi urmărea foarte atent mişcările deoarece ştia că viziunile lui erau conectate la acea Lumină. Curând Îngerul s-a oprit deasupra unei femei de culoare, iar Bill simţea cum credinţa ei trăgea din darul lui.

„Aici este o femeie de culoare care stă cu mâna ridicată. Ridică-te să te văd! Eu sunt doar un om, dar Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi El a trimis Duhul Său să adeverească aceste lucruri. Dacă Dumnezeu îmi va spune care este problema ta (tu eşti conştientă că eu nu am de unde s-o ştiu), vei crede din toată inima?”

„Da”, a răspuns femeia.

„Dumnezeu să te binecuvânteze. Tensiunea mare te-a părăsit, căci asta aveai, aşa-i? Te simţi altfel, nu-i aşa doamnă?”

„Da, aşa este.”

„Doamna care stă lângă tine suferă de artrită şi de o boală femeiască. Este adevărat, doamnă? Ridică-te puţin… doamna cu rochie roşie. Ai fost atât de aproape de înger încât viziunea a venit la tine. Tu ai artrită, o boală femeiască şi mai este ceva… Da, eşti îngrijorată pentru soţul tău care este beţiv şi nu merge la biserică. Dacă este adevărat, ridică mâna.”

Ea a confirmat aceasta prin ridicarea mâinii.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Du-te şi primeşte binecuvântarea, căci eşti vindecată. Am văzut că în jurul tău se face lumină.”

Îngerul s-a mişcat în spatele sălii, iar Bill a continuat să vorbească mulţimii în timp ce aştepta să vadă unde se opreşte lumina.

„Aveţi credinţă în Dumnezeu. Ce ziceţi voi, cei din spate? Credeţi? Fiţi plini de respect.”

„Acolo în colţ este o doamnă cu eşarfă. Văd lumina stând deasupra ei. Femeia are probleme cu inima. Soţul ei stă lângă ea. El are probleme cu stomacul. Este adevărat, domnule? Ridică mâna dacă este adevărat.”

Din rândul din spate a ridicat mâna un bărbat.

„Domnule care eşti cu mâna sus, eu văd în viziune că obişnuieşti să fumezi trabucuri. Încetează s-o mai faci pentru că îţi face rău! Este adevărat? Dacă este aşa, leagănă mâna în felul acesta. Nu sunt bune pentru nervii tăi. Aruncă urâciunile acelea, nu mai fuma şi vei fi bine, iar boala de inimă o va părăsi şi pe soţia ta. Credeţi aceasta? Eu nu te pot vedea de aici, iar tu ştii aceasta, dar chiar şi acum ai trabucuri în buzunarul din faţă. Aşa este. Scoate-le afară, pune-ţi mâinile peste soţia ta şi spune-i lui Dumnezeu că ai terminat cu acele lucruri, căci atunci veţi merge amândoi sănătoşi acasă. Binecuvântat să fie Numele Domnului Isus!”

Audienţa fremăta de emoţie. Bill stătea cu privirea aţintită la Stâlpul de Foc care se mişca peste capetele oamenilor şi simţea cum le creşte credinţa şi trag din toate părţile de darul lui.

„Aveţi credinţă în Dumnezeu!” îi îndemna el, „Eu nu pot face singur aceasta, ci este harul Lui suveran. Credeţi aceasta? Eu pot să spun doar ce-mi arată El. Vă daţi seama că nu fratele vostru face aceasta, aşa-i? Este credinţa voastră care lucrează împreună cu darul divin, deoarece sunteţi în prezenţa Lui.”

A privit din nou spre lumina strălucitoare care venea înapoi şi s-a oprit deasupra unui bătrân:

„În colţul acela văd un bărbat de culoare, mai în vârstă şi cu ochelari. Ridică-te puţin, domnule. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Te gândeşti la altcineva, este adevărat? Dacă este adevărat, mişcă mâna.”

În timp ce bărbatul îşi legăna mâna, Bill a vorbit cu cei din audienţă:

„Văd lumina stând deasupra lui. Nu a intrat încă în viziune. Dacă Atotputernicul Dumnezeu îi va spune acestui bărbat care este problema lui, veţi primi vindecarea? Acest bărbat se află cam la 15 yarzi de mine şi nu l-am mai văzut niciodată. Dacă Dumnezeul cel Atotputernic va descoperi care este problema lui, fiecare din voi ar trebui să plece vindecat de aici. Ce altceva poate face Dumnezeu mai mult?”

„Domnule, tu nu ai o problemă serioasă. Eşti slăbit şi ai o problemă mică la prostată, dar nu este nici un pericol. Problema este fiul tău care a fost internat într-o instituţie de boli mintale pentru că are dublă personalitate. Este adevărat? Leagănă mâna dacă este adevărat. Da, aşa este."

„Câţi dintre voi cred acum că Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu este aici? Haideţi să ne ridicăm, să-i dăm slavă şi să primim vindecarea."

Microfonul a amplificat rugăciunea lui Bill acoperind zgomotul mulţimii.

„Atotputernicule Dumnezeu, Creatorul vieţii, Dătătorul oricărui dar bun, Tu eşti aici, Acelaşi Domn Isus Hristos, Acelaşi ieri, azi şi în veci. Satană, i-ai păcălit destul pe oamenii aceştia, de aceea te provoc prin Dumnezeul cel Viu, a cărui prezenţă este aici în forma Stâlpului de Foc; te provoc în Numele lui Isus Hristos să-i părăseşti pe oamenii aceştia şi să ieşi afară din ei!"

Ridicaţi mâinile, lăudaţi-L pe Dumnezeu şi primiţi vindecarea voastră.

Mulţi au primit-o, dar nu toţi.

După campania din ianuarie, din Chicago, William Branham a călătorit spre Phoenix, Arizona, fiind însoţit de Billy Paul Branham, Jack Moore şi Young Brown. Acolo, Bill avea programate 12 seri la Shriner Temple, începând de duminică 20 februarie 1955.

În sâmbăta dinaintea acestor meetinguri, Bill a mers în deşert, afară din Phoenix, în căutarea unui loc unde să se roage, deoarece era ceva ce încă îl neliniştea. El fusese criticat de multe ori că nu se ruga pentru destul de mulţi oameni în timpul campaniilor sale. De-a lungul anilor, el a primit sute de scrisori în care oamenii îi imputau că „În timp ce tu te rogi pentru cinci oameni, Oral Roberts îşi pune mâinile şi se roagă pentru cincizeci."

Acest lucru era adevărat. Oral Roberts îşi punea mâinile peste oameni şi se ruga în timp ce treceau pe lângă el. Pe altă parte, Bill punea oamenii în rând şi îi chema în faţă unul câte unul ca să poată vedea viziuni pentru fiecare în parte. Lucrul acesta necesita timp şi la fel viziunile, limitând numărul de persoane care urmau să fie chemate în fiecare seară. O singură viziune îl obosea mai mult decât dacă ar fi săpat o oră la un şanţ. După 15 viziuni la rând era atât de obosit încât abia mai putea sta pe picioare. Dacă încerca să treacă mai departe de acest punct, risca să se prăbuşească de epuizare. Fiul său, Billy Paul şi managerul Jack Moore îl supravegheau atent ca să nu i se întâmple nimic.

Deşi Bill a explicat adesea acest fenomen în faţa audienţei, mulţi oameni nu îl puteau înţelege.

Gordon Lindsay l-a întrebat odată:

„Nu ai putea folosi deosebirea pentru unul sau doi oameni, apoi să te dai în spate şi să te rogi pentru restul rândului de rugăciune aşa cum facem noi?”

Dar dintr-un anumit motiv darul deosebirii nu lucra aşa. Când Îngerul stătea lângă el, în timpul rândului de rugăciune, viziunile veneau pur şi simplu. De multe ori simţea cum credinţa oamenilor trăgea darul deosebirii din el şi nu putea face nimic.

Şi în acea sâmbătă când s-a dus în deşertul de lângă Phoenix, Bill a îngenuncheat la umbra unui bolovan şi L-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute să se roage personal pentru mai mulţi oameni în fiecare adunare. Soarele se ridicase mai sus prăjind nisipul roşiatic şi cauzând valuri de căldură care distorsiona imaginea munţilor din depărtare. Orice se putea mişca încerca să găsească o umbră sau un acoperiş cât de mic pentru a se feri de razele fierbinţi ale soarelui, dar plantele trebuiau să rabde.

După un timp Bill a simţit apropierea Îngerului Domnului. Deodată deşertul nu mai exista… Bill se vedea stând pe o platformă într-o audienţă, în faţa unui rând de oameni care aşteptau rugăciune. A remarcat că la spatele lui stătea un bărbat scund şi chel, şi unul înalt şi slab. Nu îi cunoştea pe nici unul din ei. O femeie scundă, îmbrăcată cu un sacou maro şi cămaşă asortată, a păşit spre el, purtând în braţe un copilaş înfăşurat într-o pătură. S-a oprit la câţiva paşi în faţa lui, destul de aproape ca Bill să observe ochii şi părul ei negru. Uitându-se la pătura din braţele ei, a văzut un copilaş mic cu pielea mai închisă la culoare, care părea mort. După ce Bill s-a rugat, copilaşul a fost vindecat, iar Îngerul i-a spus: „Când se va întâmpla aceasta, slujba ta se va schimba.”

În fiecare seară cât a stat la Phoenix, Bill a aşteptat împlinirea acelei viziuni, dar în timpul acelei campanii nu s-a întâmplat nimic. Totuşi, ceva l-a uimit.

Miercuri seara, pe 23 februarie 1955, în timp ce era pe la mijlocul predicii, Bill a avut o viziune. Se întâmpla foarte rar să aibă viziuni în timp ce predica: de obicei ele veneau sub ungere, în timpul serviciului de rugăciune.

A continuat să predice, urmărind in acelaşi timp desfăşurarea viziunii. Înaintea lui înflorea grădina din Eden în toată splendoarea ei. L-a văzut pe Adam cum a cuprins-o cu braţul pe Eva şi a părăsit grădina alături de ea. Viziunea arăta cât se poate de clar că Adam nu a fost silit să plece, deoarece nu el fusese înşelat, ci Eva. A plecat de bună voie pentru că o iubea pe Eva şi voia să fie alături de ea. Amândoi erau înveliţi în piei de oaie, ceea ce preumbrea ziua când Răscumpărătorul va acoperi păcatele fiecărui creştin. Acele piei proaspăt jupuite de pe oile sacrificate, făceau ca pe picioarele lui Adam să curgă şiroaie de sânge. Bill auzea chiar şi zgomotul pe care-l făceau pieile care loveau picioarele lui Adam în timp ce umbla.

Apoi scena s-a schimbat. Acum putea să-L vadă pe al doilea Adam (Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu), cu umerii lăsaţi sub povara crucii pe care o căra pe dealul Golgotei. Sângele se îmbibase în cămaşa care i se lipise de picioare. Viziunea arăta clar că Isus mergea de bună voie la moarte, pentru că Şi-a iubit Biserica, Mireasa Sa.

El a spus următoarele în predica sa:

„Adam a fost nevinovat. Eva a fost vinovată, dar el a iubit-o atât de mult încât s-a dus cu ea. Acesta este un tip spre Hristos şi Biserica Sa. Hristos a privit spre Biserică şi a ştiut că noi suntem greşiţi, dar cu toate acestea a luat locul nostru ca un păcătos, a murit pentru noi şi a luat boldul morţii în trupul Său. Păcătosule, cum poţi respinge o dragoste atât de mare?”

După încheierea meetingurii, Bill şi asociaţii săi au stat treji până la ora 1.00 noaptea discutând despre această viziune, iar joi seara a vorbit despre aceasta şi în adunare. Era convins că această viziune confirma hotărârea lui de a predica mai multă învăţătură.

În timpul meetingurii de vineri seara, el a spus:

„Câţi din sală au număr de rugăciune? Să vă văd mâinile. Asta-i bine. Sunt mulţi, dar intenţionez să mă rog pentru fiecare din cei ce au număr de rugăciune. Nu-i voi putea chema pe toţi în rând, deoarece după cum aţi văzut puterea mea slăbeşte după ce văd câteva viziuni. Dar meetingurile mele nu se bazează pe contactul personal cu fiecare bolnav, ci pe slăvirea Domnului Isus Hristos şi a învierii Lui, prin propovăduirea şi adeverirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Prin auzirea Cuvântului propovăduit, oamenii ar trebui să creadă că Domnul Isus este în mijlocul nostru în puterea învierii Lui şi face aceleaşi lucruri ca atunci când era pe pământ, ca dovadă a atotputerniciei Lui veşnice. El este aici cu noi şi va fi în veci.

Credincioşilor creştini, noi nu vom rămâne niciodată fără Domnul pentru că îi aparţinem pentru veşnicie. Nu este minunat? Isus a spus: *„Eu voi fi cu voi în veci...”* (referire la Matei 28.20)

Meetingurile mele se bazează pe principiul: „Priveşte şi vei trăi!” (Fratele Branham se referă la principiul credinţei *„Priveşte şi vei trăi!”* făcând aluzie la istorioara din Numeri 21.4-9, când israeliţii au fost loviţi de o plagă de şerpi veninoşi, iar Moise a ridicat un şarpe de aramă într-o prăjină. Atunci Dumnezeu a spus că oricine va privi la şarpele de aramă va trăi. Şarpele de aramă simboliza păcatul judecat. Istorisirea din Vechiul Testament este un tip spre Isus (Ioan 3.14-15), care a purtat păcatele omenirii pe cruce. Oricine priveşte spre El, în credinţă, va trăi veşnic.

Deşi campania ţinea până miercuri 2 martie 1955, pentru sâmbătă 26 februarie nu fusese programat nimic în Phoenix. În sâmbăta aceea, Bill a

condus 100 de mile (aproximativ 160 Km) spre est, ca să ţină un serviciu de rugăciune pentru apaşii din Rezervaţia indiană San Carlos. Ultima dată predicase la San Carlos în anul 1947, cu doi ani înainte de a primi al doilea semn. Atunci putea spune bolile oamenilor doar după semnul de pe mână.

În adunarea din 1947 indienii erau sceptici şi nu au vrut să vină în faţă pentru rugăciune, gândindu-se că probabil era un înşelător.

Comunitatea apaşilor era mică şi se cunoşteau între ei. Dar după ce au văzut că unul de afară le-a spus cu precizie diagnosticul, suspiciunea lor a dispărut şi au format imediat un rând care l-a ţinut pe Bill în rugăciune până la miezul nopţii, minunile curgând ca apa prin munţi, primăvara.

Aşa se face că în 1956 indienii apaşi erau nerăbdători să mai aibă un serviciu de vindecare prin credinţă în rezervaţia lor. Imediat ce Bill a ajuns acolo, o femeie a ieşit dintr-o baracă, a îngenuncheat în grădină, şi-a plecat capul şi s-a rugat în continuu pe parcursul serviciului.

Bill a fost însoţit în această excursie de tânărul Brown şi Jack More, dar Billy Paul a rămas în Phoenix. Dacă Billy Paul era cel care obişnuia să împartă numerele de rugăciune înaintea serviciului, Bill nu s-a gândit la acest amănunt până când era aproape de San Carlos. Atunci şi-a dat seama că nu are numere la el. Din fericire însă, apaşii au stat în ordine şi nu a fost nevoie de acele numere. Bill şi-a propus să se roage pentru cât de mulţi va putea, iar când îl vor lăsa puterile vor continua să se roage asociaţii lui, până când va trece fiecare prin rând.

La începutul rândului a păşit în faţă o mamă cu un copilaş în braţe. Femeia purta îmbrăcămintea tradiţională multicoloră a apaşilor. Bill a vorbit puţin cu ea ca să-i prindă duhul şi a văzut că femeia era îngrijorată pentru copilaşul ei. Viziunea, prima din seara aceea, arăta că el orbise din cauza glaucomului (atrofierea nervului optic). O simplă rugăciune către Atotputernicul Dumnezeu a întors cursul naturii. Când Bill şi-a pus degetul în faţa acelui copilaş, ochişorii lui l-au urmărit cu atenţie în timp ce se mişca.

Aceasta minune a stârnit o reacţie în lanţ a credinţei care a cuprins rapid tot tribul. Curând surzii auzeau, ologii umblau şi nenumărate boli au fost doborâte de puterea lui Isus Hristos. Când Bill a ajuns la capătul puterii, un misionar care se numea Mitchell, a adus sus o micuţă fetiţă de apaş. Bill a îngenuncheat şi a întrebat-o ceva, dar ea nu a răspuns nimic.

Reverendul Mitchell a zis: „Frate Branham, mişcă-ţi mâna în faţa ei!” dar ochişorii fetiţei au rămas aţintiţi spre viitorul întunecat şi fără răspuns. Văzând starea acestei frumoase prinţese indiene, inima lui Bill a fost cuprinsă de o mare tristeţe.

Dar deodată a avut o viziune ciudată. S-a văzut cum o ia de mână şi zboară împreună în cer, unde au intrat amândoi în sala tronului lui

Dumnezeu. Pe tron era sângele lui Isus. Acel sânge o putea vindeca dacă avea suficientă credinţă, dar copila nu avea credinţa necesară. A urmat o parte mai ciudată. Dumnezeu a acceptat credinţa puternică a lui Bill în locul micuţei credinţe a fetei. Instantaneu s-a văzut din nou în rezervaţia indiană, îngenuncheat lângă micuţa prinţesă indiană şi privind spre misionarul care o adusese a zis:

„Frate Mitchell, s-a întâmplat ceva. Se făcea că mergeam cu această copilă de mână prin cer…" şi în timp ce vorbea şi-a ridicat mâinile spre cer. Când a făcut această mişcare, fata şi-a ridicat şi ea mâinile şi le-a dus surprinsă la gură: putea să vadă!

Reverendul Mitchell a luat-o pe fată şi a dus-o imediat la medicul rezervaţiei, care a examinat-o şi a confirmat minunea.

Între timp, Bill se afla în faţa următoarei persoane din rând, un bărbat care era tot orb. În timp ce se desfăşura viziunea, Bill a văzut că bărbatul era tatăl fetitei. În seara aceea, harul lui Dumnezeu i-a dăruit şi lui vederea.

De acum, Bill era atât de obosit că îşi simţea buzele amorţite şi picioarele ca de gumă. Jack Moore l-a rugat să se oprească dar Bill i-a răspuns că mai poate purta încă o viziune.

În faţă a păşit în grabă o tânără apaşă care ţinea într-o mână o pereche de şosete, iar în cealaltă o cravată. Tânăra i-a întins acele articole lui Bill, iar el le-a luat crezând că vrea să le ţină până se roagă pentru ea. Tânăra avea însă alt gând, lucru pe care viziunea l-a descoperit prompt. Astfel, Bill a zis: „Şosetele acestea aparţin fiicei tale care are o boală la picioare şi tu vrei ca ea să fie vindecată atunci când i le vei pune în picioare. În ce priveşte cravata, este a soţului tău care este un necredincios. Dorinţa ta este ca el să primească Duhul Sfânt când îşi va pune cravata la gât."

Femeia a spus că era întocmai, iar Bill a continuat:

„Dacă crezi în Numele lui Isus, poţi avea ceea ce ai cerut."

În seara aceea ei s-au întors la Phoenix, iar Young Brown şi Jack Moore au povestit cu înflăcărare despre adunarea din mijlocul apaşilor. Young Brown a fost uimit de numărul mare de oameni pentru care a reuşit să se roage Bill înainte ca să rămână fără putere – cam 30 de oameni – de două ori mai mulţi ca de obicei. Se mira şi de faptul că Bill a suportat greutatea atâtor viziuni atât de mult timp.

Dar şi Bill se minuna de aceasta. El ştia că oamenii erau aceia care se foloseau de darul lui. Darul deosebirii nu putea vindeca, dar putea să mărească credinţa oamenilor prin faptul că le arăta că Isus Hristos este prezent şi mai mult decât în stare să-i vindece.

La început Îngerul i-a spus: Dacă îi vei putea face pe oameni să te creadă, nimic nu va putea sta înaintea rugăciunii tale, nici chiar cancerul.”

Astfel, în urma slujbei lui fiecare om a primit ceea ce a cerut în funcţie de credinţa pe care o avea. Probabil că apaşii aceia aveau o credinţă mai mare decât ceilalţi americani, iar aceasta a redus apăsarea de peste el. Acelaşi lucru l-a observat şi printre băştinaşii din Africa de Sud şi India. Se părea că cultura din Vest, accentul pus pe educaţie şi analiza intelectuală, îi trăgea adesea pe oameni înapoi în loc să-i ajute să creadă Cuvântul lui Dumnezeu.

În timp ce Jack Moore şi Young Brown povesteau despre adunare, Bill se gândea la femeia care a vrut să se facă rugăciune peste o cravată şi o pereche se şosete. În memoria lui a rămas ceva legat de acea cravată şi acele şosete, iar a doua zi dimineaţa când s-a trezit era tot cu gândul la acele şosete.

Mai târziu, Duhul Sfânt i-a zis: „Ia caietul cu acele viziuni!” A deschis caietul şi a parcurs toate viziunile notate, iar în cele din urmă a găsit ce căuta: Pe 3 decembrie 1954, în timp ce era la Binghmaton, New York, la ora 7.00 dimineaţa Dumnezeu i-a arătat o viziune referitoare la ultima adunare a apaşilor, de la un capăt la altul, incluzând-o şi pe femeia care ţinea în mână cravata şi şosetele.

Duminică 27 februarie 1955, Bill a spus în biserică:

„Cea mai măreaţă adunare pe care am avut-o pe pământ american a fost cea de seara trecută din rezervaţia indiană. Eu sunt obişnuit să predic la mii de oameni, dar aseară au fost doar 500; însă nicăieri în America n-am văzut Duhul lui Dumnezeu mişcându-se atât de liber.”

Înainte de a începe predica, el a dorit să clarifice o neînţelegere. LA începutul acelei săptămâni spusese că Adam a fost nevinovat şi Eva vinovată. Evident, unii oameni (incluzând predicatori), l-au sunat pe Jack Moore să-l întrebe pe fratele Branham dacă este adevărat că el nu crede că Adam ar fi păcătuit în grădina Eden.

Acesta este motivul pentru care Bill voia să explice ce a vrut să spună prin acele cuvinte:

„Unii din voi cred că eu am spus că Adam nu a păcătuit. Adam a păcătuit şi a fost pedepsit exact ca Eva. Pielea de miel, ca o haină a răscumpărării peste el, arăta aceasta. Dar Eva a greşit crezând că face bine. Ea a fost amăgită, nu Adam. (referire la 1 Timotei 2.14). El a păcătuit cu ochii deschişi, adică era perfect conştient de ceea ce făcea; a luat de bună voie poziţie alături de soţia sa, pentru că o iubea.

Şi Isus a luat locul păcătosului, al Bisericii, de bună voie, ca s-o poată răscumpăra. Înţelegeţi?

Adam a fost un tip. Prin primul Adam, toţi am murit; prin al doilea Adam, toţi trăiesc. (referire la 1 Corinteni 15.20-22).

Pentru că a iubit-o pe Eva, Adam şi-a însuşit de bună voie păcatul ei şi a fost osândit.

Pentru că Şi-a iubit Biserica, Hristos a luat de bună voie păcatele noastre şi a fost condamnat, omorât şi trimis în iad. Aşa este. Dumnezeu nu L-ar fi trimis doar aşa în iad, ci a fost osândit, a murit ca un păcătos. Hristos nu a păcătuit niciodată, dar a luat asupra Sa păcatele noastre, iar a treia zi Dumnezeu L-a înviat biruind moartea şi aducând viaţa veşnică pentru toţi cei ce Îl vor crede."

Bill se gândea că această explicaţie avea să clarifice ceea ce afirmase anterior. Nu era pentru prima dată când nu era înţeles în ceea ce spunea, Îşi dădea seama că cu cât învăţa învăţături „cărnoase" cu atât se vor ridica mai multe neînţelegeri, dar aceasta nu l-a descurajat, nici nu l-a abătut de la noul său scop.

Viziunea pe care o avusese cu primul şi al doilea Adam, i-au întărit convingerea că era chemat şi să înveţe şi să evanghelizeze. Dorinţa lui era să folosească influenţa dată de Dumnezeu asupra oamenilor ca să-i zidească ferm pe adevărul biblic. Ştia că totul s-ar putea schimba dacă creştinii vor putea înţelege o descoperire a lui Isus Hristos în mijlocul lor.

Capitolul 69: O avertizare serioasă (1955)

Campania ţinută de William Branham la Phoenix s-a încheiat pe 2 martie 1955. A doua zi, el a pornit spre Los Angeles pentru a începe o campanie de cinci seri la Angelus Temple, o biserică fondată de Aimee Semple McPherson, o cunoscută evanghelistă a anului 1920. Au urmat două meetinguri ţinute într-o clădire mai mare din Los Angeles şi sponsorizate de Adunarea Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. Vicepreşedintele Minor Arganbright a închiriat Arena Stock pentru vineri şi sâmbătă seara, respectiv 11 şi 12 martie.

Bill spera că aceste două campanii vor fi mai bune decât cea pe care o ţinuse cu o vară în urmă în California. În august 1954 când a predicat în Calvary Temple din Los Angeles, participanţii au fost cu mult sub aşteptările sponsorilor. Mai târziu, Bill a aflat că mulţi oameni au refuzat să participe din cauză că nu le-a plăcut biserica în care s-au ţinut

meetingurile. Deşi nu era legat de nici una din aceste denominaţii, conflictele dintre ele îi afectau încă slujba.

Din 1947, el vizitase regulat Coasta de Vest. La început, meetingurile lui din California au fost o explozie de credinţă şi minuni, şi de fiecare dată când revenea mulţimea era mai mare decât în anul anterior. Mai târziu însă, lucrurile s-au schimbat. Se părea că creştinii din ţinutul portocalelor şi-au pierdut interesul faţă de darul lui supranatural. Desigur, filmele şi spectacolele Tv. sustrăgeau atenţia multor oameni de la Dumnezeu; Hollywoodul îi prinsese pe mulţi dintre creştini şi îi îndepărtase de la semnul lui Mesia, sau poate invidia şi rivalităţile dintre denominaţii îi determinau pe liderii bisericilor să nu mai coopereze unii cu alţii. Oricare ar fi fost motivul, participarea la campaniile lui Bill au scăzut mult în ultimii trei ani.

Bill şi-a amintit o conversaţie pe care a avut-o cu un predicator baptist când a venit pentru prima dată în Los Angeles în 1947. El l-a avertizat:

„Frate Branham, ai grijă despre ce predici pe Coasta de Vest.”

Acele cuvinte l-au pus pe gânduri, aşa că a răspuns:

„Eu propovăduiesc vindecarea divină. Ce este rău în asta?”

„Şi eu cred în vindecarea divină”, a replicat predicatorul, „dar aici în California este altfel. Ia un ziar de sâmbăta şi convinge-te singur. Cel mai rău fanatism pe care l-ai văzut este legat de vindecarea divină – oameni ciudaţi cu tot felul de teorii şi simţăminte ciudate pe care le numesc semne de la Dumnezeu. Dacă nu eşti atent vei stârni nişte lucruri care se vor răspândi şi mai mult.”

„Uite ce e, domnule! Darul meu vine de la Dumnezeu şi cred că este o binecuvântare pentru creştini. Dorinţa mea este ca aceşti penticostali dezbinaţi să vină împreună într-un acord. Ei au cel mai mare lucru din lume: botezul Duhului Sfânt. Sunt sigur că oamenii cu gândire duhovnicească vor înţelege darul meu şi vor înţelege ceea ce fac.”

„Eu nu mă îndoiesc de darul şi de motivele tale, frate Branham, dar Dumnezeu să fie cu tine!” A rostit fraza solemn, dar nu ca o binecuvântare, ci mai mult ca o avertizare.

Atunci Bill nu a înţeles ce a vrut să spună predicatorul, dar avea să descopere în curând.

Luni, 7 martie 1955, Bill s-a trezit la ora 3.00 dimineaţa. Pentru că nu mai putea adormi, s-a ridicat să se roage. Curând a simţit prezenţa Îngerului Domnului în încăpere, iar câteva momente mai târziu a fost luat în călătorie într-o viziune.

Stătea pe vârful unei ridicături, de unde avea o vedere de ansamblu a Los Angelesului. Chiar sub el era o stradă cu palmieri frumos aliniaţi. O mulţime de vulturi ţipau şi zburau peste tot: unii printre copaci, în timp ce alţii dădeau târcoale unui animal mort pe drum. Era reprezentată fiecare specie de vulturi. Unul stătea pe vârful unui palmier şi îi chema şi pe alţii să se înfrupte din carnea unui animal mort, zicând: „Eu îl am!”

Unul din vulturii de pe drum s-a uitat în sus de la masa lui şi a răspuns: „Şi eu îl am!” Aceasta a stârnit o gâlceavă între toţi vulturii care se răsteau unii la alţii: „Eu îl am! Eu îl am!”

Bill se întreba ce putea însemna acea scenă ciudată şi gălăgioasă. Deodată, pe o ridicătură de lângă el s-a ridicat acelaşi predicator baptist care îl avertizase prima dată când fusese în Los Angeles. Predicatorul l-a privit pe Bill în ochi şi i-a zis:

„Ce ţi-am spus cu opt ani în urmă, frate Branham?”

„Îmi cer scuze, domnule, dar am crezut că vor înţelege.”

Îngerul Domnului a păşit pe marginea ridicăturii, la dreapta lui Bill şi a zis:

„Şi Moise s-a gândit că va fi înţeles de israeliţi!” (referire la Exod 2.11-15, Fapte 7.22-25).

Viziunea l-a părăsit şi Bill s-a văzut din nou în cameră.

Vineri seara la Arena Stock, Bill a spus viziunea în faţa audienţei şi i-a cerut scuze public acelui predicator baptist pentru faptul că nu luase în seamă avertizarea lui. Apoi a încercat din nou să-i facă pe oameni să înţeleagă. Timp de două seri, el a explicat diferenţa dintre Pecetea lui Dumnezeu de pe credincios şi pecetea antihristului de pe necredincios. El a învăţat că Pecetea lui Dumnezeu este Duhul Sfânt care îl face pe creştin să accepte că **tot Cuvântul lui Dumnezeu este inspirat.** La rândul lui, şi duhul antihrist pretinde că Îl iubeşte pe Dumnezeu, dar el nu poate accepta Cuvântul Bibliei ca Adevăr.

Bill a zis: „Oamenii care posedă duhul anticreştin sunt credincioşi căldicei, de graniţă, care vin până la Duhul Sfânt şi spun: „Eu nu cred în aşa ceva!” Ei pot merge până unde a mers liderul lor Iuda, un tip foarte fundamental în doctrină, dar când ajung să primească botezul Duhului Sfânt spun: „O, acesta este fanatism; nu-i nimic aici!” Ei pot crede Cuvântul cu intelectul, dar nu pot să-L creadă cu inima.

Duhul antihrist va fi un duh religios. Isus a spus că va fi atât de aproape de Adevăr încât dacă ar fi cu putinţă i-ar înşela chiar şi pe cei aleşi. (referire la Matei 24.24). Aceasta aruncă o altă lumină asupra acestui lucru, nu-i aşa? Este un duh religios; unul poate dansa, striga, poate scoate draci, poate face minuni… şi să fie totuşi un antihrist. Isus ne-a

învăţat că nu oricine spune „Doamne, Doamne” va intra în Împărăţia cerului. În ziua judecăţii mulţi oameni Îi vor spune: *„Doamne, n-am prorocit noi în Numele Tău; nu am scos draci şi nu am făcut noi minuni în Numele Tău? Atunci Isus le va spune: „Depărtaţi-vă de la Mine lucrători ai fărădelegii căci nu v-am cunoscut niciodată!”* (Matei 7.21-23).

Voi nu vă puteţi baza mărturia pe nişte emoţii. În India am văzut oameni care intrau în transă, strigau cât îi ţinea gura şi umblau cu tălpile goale prin cărbuni aprinşi, fără nici o urmă de arsură, dar refuzau să creadă că a existat cineva ca Isus Hristos.

Astfel de emoţii nu înseamnă nimic. (referire la Matei 7.13-20). Ceea ce contează sunt roadele Duhului Sfânt: „dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, blândeţea. (referire la Galateni 5.22). Aşa este. Eu nu vreau să rănesc pe nimeni, dar trebuie să vă spun aceste lucruri. Voi aţi văzut Duhul Sfânt în slujba mea prin acest dar al deosebirii, dar acum am ajuns în punctul în care vreau să vă spun adevărul şi despre celelalte lucruri.”

Câteva minute mai târziu, el a relatat viziunea cu vulturii care se hrăneau şi pretindeau totuşi că au Adevărul, apoi a spus:

„Fraţilor, voi nu înţelegeţi slujba mea. Dumnezeul cerurilor încearcă să vă adune împreună, dar de fiecare dată când vin aici, mulţimile sunt tot mai mici şi mai mici. Indiferent ce încerc să fac, unii oameni continuă să eticheteze slujba mea ca un cult. Fraţi şi surori, mişcarea penticostală nu va prospera până când nu veţi doborî toate prejudecăţile şi vă veţi uni într-o singură inimă, printr-un singur Duh. Dacă continuaţi să Îl respingeţi, aş vrea să nu uitaţi că Laodicea, ultima epocă a bisericii va deveni tot mai căldicică, iar Dumnezeu o va scuipa din gura Sa (Apocalipsa 3.14-22).

Ascultaţi Cuvântul Domnului!

Biserica penticostală se răceşte, devine prea scrobită. Acesta este motivul pentru care nu puteţi colabora unii cu alţii! Voi daţi mai multă atenţie organizaţiei voastre decât lui Isus Hristos. Fiecare biserică încearcă să strălucească mai tare decât cealaltă prin cele mai de seamă clădiri din oraş. Ce-i pasă lui Dumnezeu de clădirea bisericii? Dacă credeţi că Isus vine în curând de ce băgaţi milioane de dolari în clădiri? Banii aceia ar trebui cheltuiţi în misiuni pentru răspândirea Evangheliei la cei ce nu au auzit-o încă.

Penticostalilor, voi aţi renunţat la standardele de viaţă pe care le aveaţi şi i-aţi permis păcatului să intre în bisericile voastre. Femeile voastre obişnuiau să poate părul lung şi să se îmbrace decent. Acum multe din ele şi-au tăiat părul, se machiază, poartă pantaloni scurţi şi rochii mulate pe corp, dar cu toate acestea spun că sunt botezate cu Duhul Sfânt. Eu cred că Duhul Sfânt vă face să vă îmbrăcaţi decent şi să trăiţi corect. Dacă El a

condamnat acele lucru la început, o face şi astăzi pentru că este acelaşi Duh Sfânt. El nu se schimbă.

Mă tem că pornirea nu a fost bună de la început! Amin. N-aş vrea să spun, dar Ceva mă presează foarte tare s-o fac. În seara aceasta Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline m-au adus aici, în această sală mare, aşa că nu mai avem eticheta denominaţională. Locul acesta ar trebui să fie plin de predicatori care dau mâna unii cu alţii lăudându-L pe Dumnezeu pentru că a trimis o trezire. Dar prea mulţi predicatori le-au spus oamenilor lor: „Nu mergeţi acolo pentru că acela nu aparţine de gruparea noastră!" Fraţilor, acesta este diavolul care se strecoară între voi, vă desparte şi vă rupe pe unii de alţii! Înţelegeţi ce vreau să vă spun?

Aşadar, dacă predicatorul acela baptist este aici în seara aceasta, îi cer scuze din nou. Adevărul este că în loc ca slujba mea să îi adune pe creştinii din California împreună, a încurajat fanatismul. O, fraţilor, dacă credeţi că sunt slujitorul lui Dumnezeu, ascultaţi glasul meu în seara aceasta! Întoarceţi-vă la Evanghelie! Rugaţi-vă ca Duhul Sfânt să vă dea destulă dragoste încât să scăpaţi de toate aceste prejudecăţi. Smeriţi-vă şi rugaţi-vă ca Dumnezeu să vă modeleze după chipul Său, căci atunci nu veţi mai fi agăţaţi niciodată de aceste mlădiţe false care încearcă să imite adevăratele daruri ale lui Dumnezeu."

William Branham ştia că darul lui a mişcat şi mulţi oameni neortodocşi. El a încercat de multe ori să explice audienţei cum lucrau viziunile. Făcea aceasta pentru a-i ajuta pe creştini să evite ideile preconcepute, dar mulţi l-au înţeles greşit oricum.

Odată a venit la el un tânăr penticostal care l-a rugat să-l ajute în călătoria lui. El i-a zis:

„Soţia mea este o luterană înverşunată şi nu pot s-o fac să înţeleagă botezul Duhului Sfânt. Frate Branham, am văzut ce le-ai făcut dracilor din meetingurile tale, de aceea, atunci când soţia mea şi-a bătut joc de mine, i-am poruncit acelui drac s-o părăsească în Numele lui Isus. Dar oricât sunt de puternic, nu reuşesc să-l fac s-o părăsească. Se pare că vom divorţa în curând..."

Bill i-a răspuns: „Când va începe din nou, spune: „Binecuvântată să fie inima ta dragă. Te iubesc." Fii drăgăstos; fă ceva frumos pentru ea şi poart-o tot timpul în rugăciune în inima ta, iar Dumnezeu se va îngriji de restul."

După trei săptămâni, acest bărbat l-a sunat pe Bill şi i-a spus: „Căminul meu este schimbat total, iar soţia mea este o altă persoană."

„Acum ce are putere mai mare?" a întrebat Bill. „Strigătele şi loviturile sau îmbrăţişările pline de iubire? Să nu uiţi niciodată că Dumnezeu este dragoste. Aşa scot eu dracii în meetingurile mele, prin puterea dragostei."

Multe din concepţiile greşite erau greu de corectat. Cei mai răi dintre toţi erau predicatorii care văzuseră sau auziseră de darul lui Bill şi încercau să-l imite în folosul lor, provocând mai multă confuzie în rândul credincioşilor. Unii din aceşti predicatori erau doar nişte înşelători care pozau în oameni oneşti, deşi din punct de vedere spiritual erau total neştiutori. Alţii au îmbrăţişat darul Duhului Sfânt în mod sincer dar nu foloseau aceste daruri în mod biblic şi din pricina aceasta erau la fel de nocivi ca înşelătorii.

Bill l-a auzit pe unul din aceşti predicatori spunând:

„Femeia aceasta este posedată de trei draci. Unul se numeşte Jeff şi altul este Set. Fiecare din ei are altă culoare: un drac este verde, unul albastru şi ultimul este roz.”

Când l-a auzit ce spune, Bill s-a rugat: „O, Dumnezeule, am spus eu vreodată aşa ceva ca să le dau oamenilor asemenea idei? O, nu îngădui aşa ceva, Doamne! Mulţi dintre aceşti oameni se luptă din greu să vadă Împărăţia lui Dumnezeu. Cum se pot aduna cu sutele să asculte asemenea lucruri? Fă-i să audă glasul marelui Păstor şi să nu mai urmeze glasul unui străin!”

Adevărul despre darul deosebirii pe care îl avea Bill era mult mai puternic şi mai evident decât şi-ar fi putut imagina acei imitatori. Când venea ungerea peste el în timpul serviciului de rugăciune, era ca şi cum ar trage o draperie de la o fereastră pentru a-i arăta un crâmpei al lumii spirituale de dincolo.

El putea simţi prezenţa Îngerului Domnului la câteva picioare depărtare, la dreapta lui, şi de multe ori Îl vedea ca un Stâlp de Foc ce stătea în mijloc. Când oamenii din rândul de rugăciune păşeau în prezenţa acelui Înger, Bill putea să le spună dacă credeau sau nu, din pricina aurei care era în jurul creştinilor care aveau un duh bun. Dacă creştinul respectiv era tulburat de îndoială, Bill vedea în urma lui o dungă întunecată. Dacă un credincios era chinuit de un drac, Bill îl vedea ca o umbră neagră care se unduia deasupra capului lui. În general dracii apăreau ca nişte nori întunecaţi, reci şi indiferenţi. O persoană care voia să se sinucidă era înconjurată de o ceaţă de demoni care o îndemnau să înfăptuiască acel lucru. Dacă cineva era pe moarte, Bill vedea aceasta ca o umbră neagră în jurul capului. El spunea că acea persoană este umbrită de moarte. Adesea un drac care a cauzat o boală anume şi era dat pe faţă pe platformă, striga după ajutorul dracilor din apropiere care cauzau aceeaşi boală la alte persoane. Bill vedea aceasta ca o dungă întunecată care umbla de pe platformă la cineva din audienţă. Atunci putea să-i dea pe faţă pe amândoi deodată şi diagnosticul dat nu greşea niciodată.

Când era sub ungere putea să simtă chiar şi credinţa oamenilor care trăgeau de darul lui. Motivul principal pentru care forma rândul de rugăciune era să izoleze credinţa persoanei pentru care se ruga. El ştia că darul lui lucra pe baza credinţei fiecărei persoane în parte. Când

oamenii veneau în faţa lui pentru rugăciune era nevoie doar de câteva cuvinte de conversaţie ca să aducă viziunea. Dacă Bill continua să vorbească, viziunea continua până când era extenuat. Pentru a întârzia momentul când se prăbuşea extenuat, încerca să spună doar cât să ridice credinţa acelei persoane în punctul în care putea accepta vindecarea supranaturală. Bill putea spune chiar şi fără viziune când un creştin era vindecat, din pricina aurei care devenea foarte strălucitoare în jurul acelei persoane. Uneori Îngerul Domnului părăsea platforma şi se mişca prin audienţă. Tot ce trebuia să facă Bill atunci era să urmărească unde se oprea Stâlpul de Foc, căci viziunea apărea chiar sub acea lumină.

Uneori credinţa creştinilor din adunare creştea atât de mult încât Bill putea s-o vadă ca o ceaţă lăptoasă deasupra audienţei. Când se întâmpla aceasta, atât de mulţi oameni trăgeau deodată de darul lui, încât avea dificultăţi să deosebească problemele fiecăruia. De obicei în punctul acela făcea o rugăciune generală pentru vindecarea fiecărui bolnav din sală.

Cu toate că Bill a încercat de multe ori să explice aspectul spiritual al darului său, cei mai mulţi dintre oameni nu au putut să-l înţeleagă. Nu era nici un rău în asta; rău era că mulţi se foloseau de explicaţiile lui despre dar şi încercau să-i imite slujba. Acest lucru a fost dureros atunci când într-o dimineaţă acasă la Bill a venit o femeie de vârstă mijlocie care dorea să primească ajutor. El a invitat-o în sufragerie. Meda pregătea dejunul. Femeia s-a aşezat în fotoliu, şi-a dat jos pantofii şi şosetele, şi-a tras picioarele sub ea şi apoi şi-a frecat mâinile. Bill a întrebat-o ce probleme are, dar ea a spus doar că se simte ciudat. El a insistat încercând să obţină mai multe detalii dar răspunsul femeii a fost vag şi misterios.

Atunci a venit viziunea care a străpuns tăcerea ei misterioasă:

„Doamnă, tu vii din St. Louis, iar soţul tău este poliţist.”

„Aşa este. De unde ştii?”

Bill nu a răspuns nimic pentru că privea în continuare viziunea:

„Înainte erai o casnică model, dar acum casa ta arată ca o cocină, iar fiica ta care este adolescentă are grijă şi de soţul tău.”

„Ai dreptate. Cine ţi-a spus?”

„Când ai început să te simţi ciudat, te-ai dus la doctor, iar el ţi-a dat o injecţie cu hormoni. Apoi te-ai dus la o anumită biserică unde un predicator a spus că eşti posedată de diavolul. El te-a trimis la un predicator în California, iar acela ţi-a spus că ai şapte draci. Tu l-ai crezut pentru că te-ai gândit că aceasta ar explica simţământul ciudat pe care-l ai. Apoi ai ascultat de o femeie predicatoare care spunea că ai cinci draci. Ea te-a trimis la mine în Jeffersonville.”

„Da, totul este adevărat. De unde ai ştiut? Te-a sunat fiica mea?”

Viziunea s-a terminat şi Bill s-a văzut din nou în sufrageria lui. Acum putea să-i răspundă la întrebare:

„Duhul Sfânt mi-a spus toate aceste lucruri prin viziune.”

Femeia şi-a tras picioarele de sub ea, şi-a îndreptat spatele şi a zis: „Nu am mâncat nimic de câteva zile şi nici nu voi mânca până nu voi afla ce s-a întâmplat cu cei doi draci. Dacă aflu cum m-au părăsit cei doi, înseamnă că pot scăpa şi de ceilalţi.”

„Doamnă, tu nu ai avut nici un drac.”

„Nu?”

„Nu, doamnă. Nu ai observat-o pe mama ta care a avut o schimbare în viaţa ei? Acelaşi lucru se întâmplă cu tine. De ce crezi că ai primit o injecţie cu hormoni?”

„Nu ştiu.”

„Pentru menopauză. De aceea.”

„Vrei să te rogi pentru mine ca să plece de la mine?”

„Nu este nimic de plecat de la tine. Simţământul ciudat pe care-l ai nu este provocat de draci; este o reacţie firească a trupului tău.”

Faţa femeii s-a relaxat imediat. Mirosul de şuncă prăjită a făcut-o să-şi întoarcă privirea spre bucătărie.

„Cred că ţi-e foame..” i-a zis Bill cu o jumătate de zâmbet. Imediat după aceea, femeia era la masa din bucătărie şi mânca şuncă, ouă şi pâine prăjită. După ce a băut şi a doua ceaşcă de cafea, Bill i-a zis:

„Du-te acasă, pune-ţi casa în rânduială şi pregăteşte-i soţului tău o plăcintă cu mere. Deseară când ajunge acasă, aşează-te pe genunchii lui, îmbrăţişează-l şi spune-i că îl iubeşti. De acum înainte să trăieşti aşa cum se cuvine să trăiască o creştină.”

În timp ce o privea cum pleacă, Bill s-a gândit la cei doi predicatori din California care i-au spus femeii că are draci şi s-a întrebat dacă nu cumva fuseseră în meetingurile lui. Şi-a zis că de acum înainte nu-i va mai menaja pe predicatori. Apoi s-a gândit din nou la predicatorul baptist şi la avertismentul lui serios: „Dumnezeu să fie cu tine!”

Tot cam atunci a venit un tânăr cu o camionetă Chevrolet, iar Bill a stat pe verandă şi a ascultat ce problemă are.

„Frate Branham, aveam un parc auto de maşini folosite în Minneapolis. Cu doi ani în urmă, soţia mea a mers la o biserică penticostală şi a primit Duhul. A vrut să mă ducă şi pe mine la biserica ei dar i-am spus: „Eu nu sunt unul religios," dar în urmă cu câteva luni s-a întâmplat ceva. Tocmai vândusem o maşină unei femei mai în vârstă iar în timp ce mă pregăteam să-mi pun haina în cui, am început să mă gândesc dacă i-am dat ambele rânduri de chei. Când am căutat în buzunar, am dat peste o hârtie pe care scria: „Unde îţi vei petrece veşnicia?"

Această întrebare m-a mişcat atât de tare încât mi-am lăsat afacerea pe mâna unui asociat şi am plecat să Îl caut pe Dumnezeu. M-am dus la una din meetingurile lui Billy Graham, iar el a spus că dacă voi ridica mâna şi Îl voi accepta pe Hristos ca Mântuitorul meu personal totul este în ordine; îmi voi petrece veşnicia cu Isus. Am ridicat şi eu mâna, dar n-am simţit că problema mea este rezolvată, aşa că m-am dus la biserica nazarineană. Acolo mi-au spus că dacă nu primesc atâta bucurie încât să încep să strig, nu sunt mântuit. M-am rugat până am strigat, dar nici atunci nu am simţit că problema mea este rezolvată. Următoarea a fost biserica penticostală. Ei mi-au spus că dacă vorbesc în limbi, destinaţia mea veşnică este asigurată. S-au rugat pentru mine până pe la miezul nopţii când am început să vorbesc în limbi, dar problema mea tot nu era rezolvată. Apoi m-am întâlnit cu cei de la :Glasul vindecării", iar ei mi-au spus că tu eşti un proroc şi m-au îndemnat să te caut pentru că poţi să-mi spui ce trebuie să ştiu. Frate Branham, cum pot să ştiu unde îmi voi petrece veşnicia?"

„Ei bine, frate, mai întâi vreau să-ţi spun că eu nu sunt proroc, ci doar slujitorul Lui. Tu nu ai nevoie de un proroc să te îndrume, ci de Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Graham, nazarinenii şi penticostalii ţi-au spus adevărul, dar nu adevărul complet. Să ridici mâna, să strigi sau să vorbeşti în limbi nu înseamnă că L-ai primit pe Hristos. A-L primi pe Hristos înseamnă să primeşti persoana Domnului Isus Hristos."

Tânărul a dat din cap în semn că a înţeles, dar expresia feţei lui arăta că e confuz încă: „Şi unde pot să Îl găsesc pe Isus Hristos?"

„Ai spus că în momentul când ai citit biletul acela, te-a mişcat ceva şi L-ai dorit pe Dumnezeu. Înainte de asta, tu te îndepărtai de El. Apoi deodată ai făcut o întoarcere şi ai pornit în direcţia cealaltă. Ce te-a determinat să faci asta?"

„Nu ştiu."

„Dumnezeu a venit în inima ta chiar atunci când ai citit biletul."

„Vrei să spui că L-am avut în tot acest timp?"

„Sigur că da, frate. Aceasta înseamnă convertirea – să faci o întoarcere."

„Frate Branham, vrei să te rogi pentru mine?"

Bill a zâmbit şi a dat din cap. „Tu nu ai nevoie de rugăciune. Adevărul te-a eliberat. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt – persoana, nu un gând. Duhul Sfânt este Domnul Isus Hristos proslăvit pe care Îl acceptăm în inimile noastre, Cel care ne dă o atitudine nouă şi diferită faţă de toate lucrurile din viaţă (referire la Ioan 8.30-36, Ioan 14.15-19, Fapte 3.19-21).

Capitolul 70: Mlădiţele adevărate şi cele false (1955)

Primăvara, vremea în Indiana era foarte schimbătoare. Uneori soarele încălzea câmpul de porumb timp de o săptămână sau două, mângâindu-l cu zile fără vânt. Apoi vremea se schimba deodată şi cerul parcă fierbea de nori de furtună, cumulându-se în adunături pufoase şi albe la vârf, gri în mijloc şi aproape negri la bază, care mărşăluiau pe cer ca armatele din Războiul Civil. Apoi porneau tunetele şi fulgerele şi începea o ploaie curată care mătura pământul negru.

Viaţa lui William Branham avea şi ea zile tumultoase în mai 1945. Pe măsură ce Meda se apropia de cea de-a treia naştere, vântul împotrivitor sufla asupra lui Bill, asemenea unei tornade care îi ameninţa familia. O femeie a prorocise că Meda Branham va muri în timpul acelei naşteri. Ea pretindea că Dumnezeu o trimisese să-l călăuzească pe William Branham şi din cauză că refuzase s-o asculte, Dumnezeu îi va lua soţia. Ea a tipărit această prorocie pe cărţi poştale şi le-a trimis în toată America.

Din nefericire Meda a auzit despre acea prorocie şi s-a supărat foarte tare; era deja nervoasă.

În 1940, ea a născut-o prin cezariană pe prima lor fiică, Rebekah, iar cinci ani mai târziu a venit a doua fiică, Sarah, care s-a născut tot prin cezariană. De fiecare dată medicul Medei a avertizat-o că naşterea unui alt copil putea să-i fie fatală. Un timp a încercat s-o ignore, dar pe măsură ce se apropia vremea operaţiei, curajul i-a scăzut. Pe 18 mai 1955, înaintea celei de-a treia cezariene, Bill şi-a găsit soţia plângând:

„Bill, nu-mi vine să merg la spital! Aş rea să vină Margie cu mine.”

Meda Branham era prietenă bună cu Margie Morgan. Margie o însoţise la toate naşterile, dar de data aceasta era plecată departe la o urgenţă şi nu putea veni.

„Uite ce e, dragă”, i-a zis Bill, „noi o iubim pe Margie, dar nu ea este Dumnezeul nostru. Margie e sora noastră. Noi nu depindem de ea, ci de Domnul Isus.”

„Bill oare o să mor, tu ce crezi?”

„Nu ştiu, dar un lucru este sigur: copilul se va naşte. Tu vei avea un Iosif.”

„Este acesta?”

„Nu ştiu, dragă, dar Dumnezeu a spus că vei avea un Iosif şi aşa va fi. Dumnezeul care mi-a dat celelalte descoperiri, mi-a spus şi lucrul acesta; El nu a greşit niciodată şi nu va da greş nici de data aceasta.”

Bill a făcut tot ce a putut ca s-o încurajeze, dar Meda era prea supărată. Apoi Bill a urcat în maşină şi a plecat la Green’s Mill, la peştera lui ca să se roage. Ştia că Dumnezeu îi spusese cu aproape cinci ani în urmă că va avea un fiu …

În iulie 1950, Bill a ţinut o campanie de vindecare prin credinţă în cort în Minneapolis, Minnesota. În timp ce se afla în camera de hotel, Bill se bucura citind din Biblie despre viaţa patriarhului Iosif; apoi a intrat în dulapul în care atârnau hainele lui, a închis uşa şi a continuat să se bucure plângând.

El putea să vadă că

– Avraam reprezenta alegerea;

– Isaac – neprihănirea şi dragostea;

– Iacov – harul; şi

– Iosif – desăvârşirea: un tip desăvârşit pentru Hristos.

Iosif era iubit de tatăl lui, dar fraţii îl urau pentru că avea vise spirituale, şi l-au vândut pentru 20 de piese de argint, la fel cum l-a vândut Iuda pe Isus pentru 30 de arginţi. După multe încercări, chiar şi închisoare, Iosif a fost ridicat pe tronul Egiptului fiind al doilea după Faraon. Din acea poziţie, el a putut să-şi salveze familia de foamete.

Aşa s-a întâmplat şi cu Isus: El a fost încercat, condamnat şi trimis în închisoarea iadului; dar a înviat din morţi şi a fost ridicat la dreapta Tatălui, dându-i-se toată puterea în cer şi pe pământ la porunca Lui. Acum Isus putea să-şi salveze familia de la moarte (Geneza capitolele 30-50, Matei 26.15, Fapte 2.36, 1 Corinteni 15.4, Evrei 12.2).

„O”, s-a bucurat Bill, voi fi atât de fericit în ziua când îl voi întâlni pe Iosif şi voi mânca cu El! Îl voi vedea pe Daniel şi îl voi întreba cum s-a simţit

când Stâlpul de Foc a stat acolo şi i-a ţinut pe loc pe leii aceia. Îi voi vedea pe copiii evrei care au ieşit din cuptorul încins înconjuraţi de vârtejul acela de vânt al rusaliilor. O, ce timp minunat!”

„Dumnezeule”, s-a rugat Bill, „vreau să-ţi mulţumesc pentru un bărbat ca Iosif; unul care a trăit odată pe pământ; un bărbat în trup ca şi mine; un bărbat care a putut să Te creadă şi să accepte Cuvântul Tău. Îţi mulţumesc Doamne, Îţi mulţumesc pentru un astfel de bărbat! Bill simţea cu patriarhul Iosif. Se simţea spiritual. El vedea viziuni şi tălmăcea visele. Din cauza aceasta era urât de toţi dar nu avea ce să facă; aşa era el. Bill a continuat să se roage şi a zis: „O, Dumnezeule, dacă vreodată îmi vei da un băiat, îl voi numi Iosif!”

Bill cunoştea cele trei elemente în care trăia omenirea. Mai întâi este ca şi când te rogi pentru cineva în felul omenesc: „Sper să te faci bine…” „Cred împreună cu tine şi încerc să-mi folosesc toată credinţa…” Aceasta este omeneşte. Al doilea este descoperirea divină: atunci când îţi este descoperit ceva. Tu ştii în inima ta că se va întâmpla, dar nu este altceva decât o descoperire. Al treilea lucru este o viziune care e „Aşa vorbeşte Domnul!” care e sigur şi perfect.

În timp ce Bill se ruga şi plângea, ceva (nu o viziune) i-a spus: „Vei avea un băiat şi-i vei pune numele Iosif!”

„Asta-i foarte bine”, s-a gândit Bill. „Îţi mulţumesc, Doamne. El a ieşit afară uşurat şi bucuros şi a început să le spună tuturor despre aceasta.

Meda a rămas însărcinată în vara anului 1950, iar Bill se întreba dacă acest copil avea să fie Iosif al lor. Când s-a născut copilul, în martie 1951, era o fată, iar ei i-au pus numele Sarah. După operaţia de cezariană, doctorul i-a spus lui Bill:

„Domnule Branham, oasele pelviene ale soţiei tale nu se comportă cum ar trebui într-o naştere, deoarece sunt solide ca ale unui bărbat. Sincer, ar trebui să nu mai rămână însărcinată cu un alt copil pentru că uterul ei este prea subţire. Mai bine m-aţi lăsa să-i leg cele două trompe uterine.”

„NU pot să te las să faci asta, doctore”, a răspuns Bill.

„Dar poate muri dacă va mai purta un copil. Şi acum i-a fost foarte greu. Abia a scăpat.”

„Totuşi nu te pot lăsa să-i legi trompele pentru că Dumnezeu mi-a promis că voi avea un băiat.”

„Da, te-ai putea căsători din nou şi vei avea băiatul.”

„Nu”, a răspuns Bill dând din cap. „Dumnezeu mi-a spus că voi avea băiatul cu Meda.” Chiar dacă nu văzuse aceasta în viziune, acest lucru era scris în inima lui prin descoperire, prin credinţă.

Dar nu toată lumea îi împărtăşea credinţa. Astfel, după ce s-a născut Satah, Bill a fost sunat de un bărbat care i-a spus râzând: „Nu cumva ai vrut să spui Josefina?”

„Domnule, Dumnezeu mi-a spus că voi avea un fiu şi îl voi numi Iosif.” (Bărbatul acela a murit).

Trei oameni din biserica lui (care au plecat la o anumită denominaţie), au hotărât că era un proroc mincinos.

„Un moment!” a spus Bill. „Eu nu am spus **când** voi avea fiul, şi nici Dumnezeu nu a spus aceasta. Dumnezeu i-a spus lui Avraam că-l va avea pe Isaac, dar între timp s-a născut Ismael. Însă aceasta nu l-a îndepărtat de făgăduinţă. Într-o zi voi avea un fiu de la Meda şi îi voi pune numele Iosif, aşa cum a spus Dumnezeu.”

Au trecut patru ani de atunci şi acum Meda urma să aibă un copil…

Bill a virat şi a intrat pe autostradă îndreptându-se spre Green’s Mill. Şi-a lăsat maşina jos şi s-a îndepărtat spre peştera lui ca să se roage. În timp ce mergea a văzut Lumina stând sub un tufiş şi mişcându-se…

„Întoarce-te la maşină căci Biblia ta va fi deschisă.”

Când s-a întors la maşină şi şi-a luat Biblia, a văzut că vântul îi răsfoieşte paginile acolo unde Natan i-a spus lui David: *„Fă tot ce ai pe inimă căci Dumnezeu este cu tine!”* Apoi Domnul i s-a arătat lui Natan şi i-a spus: *„Du-te şi spune-i slujitorului Meu David: nu l-am luat Eu de la îngrijitul oilor şi i-am dat un nume mai mare decât al tuturor oamenilor de pe pământ? Nu am tăiat pe vrăjmaşii lui dinaintea lui oriunde s-a dus? Nu am fost cu el?…Nu-l pot lăsa să ridice templul, ci fiul lui…”* Şi imediat ce a spus: *„Fiul lui…”* O, acolo era! „Iosif?” Aşa era. Bill ştia că Domnul îi spunea să nu se îngrijoreze. Şi a început să plângă…

Bill a urcat în maşină şi s-a întors acasă. Când a ajuns, Meda tocmai ieşea să ducă gunoiul. Abia mergea, aşa era de mare; plângea şi era foarte agitată. Bill s-a grăbit spre ea, a curpins-o în braţe şi i-a zis:

„Bucură-te!”

„De ce?”

„Ştii unde am fost?”

„Bănuiesc.”

„Îl am pe „Aşa vorbeşte Domnul” aşa că nu te mai necăji. Totul este bine acum.” Aceasta a fost tot.

În dimineaţa de 19 mai 1955, Bill a dus-o pe soţia sa la spital. Doctorul a văzut că copilaşul era gata să iasă încă din timpul nopţii şi a zis:

„O, milă şi îndurare!”

Bill şi-a sărutat soţia şi i-a zis: „Nu mai durează mult şi Iosif va fi aici.”

Au dus-o repede în sala de naştere, iar Bill aştepta afară şi se plimba de colo-colo împreună cu ceilalţi taţi nerăbdători care uzau mocheta. Trecuseră minute bune până când asistenta a venit în sala de aşteptare şi a zis:

„Reverend Branham?”

„Da, doamnă.”

„Aveţi un băiat de 7 pound şi 3 uncii (aproximativ 3,200 Kg).”

„Iosif, dragule, mult ţi-a trebuit să ajungi. Tata se bucură să te vadă.”

Asistenta l-a întrebat: „L-aţi numit Iosif?”

„Acesta este numele lui”, a răspuns Bill.

La câteva zile după naşterea lui Iosif, Miner Arganbright a venit în vizită acasă la Bill. Miner era un om scund. Bill a făcut odată o glumă cu privire la Miner si soţia lui, zicând că s-au unit ca să facă o persoană întreagă. În ciuda staturii lui mici, Bill îl considera pe Miner Arganbright un gigant al credinţei. El era vicepreşedintele Asociaţiei Internaţionale a Oamenilor de Afaceri Creştini şi editorul revistei lunare „Glasul oamenilor de afaceri ai Evangheliei Depline” care conţinea articole regulate ale campaniilor Branham. Bill îl cunoştea pe Miner de câţiva ani şi respecta caracterul de creştin al acestui bărbat: smerenia, bunătatea, generozitatea şi sensibil la călăuzirea Duhului Sfânt.

Stând pe marginea scaunului, Arganbright a zis:

„Frate Branham, am avut o descoperire din partea Domnului.”

„Da?”

„Domnul vrea să merg la Zurich, Elveţia. Vrei să vii cu mine?”

Lăsându-se pe spate în fotoliul său, Bill a răspuns:

„Trebuie să merg o seară la Denever, apoi am o săptămână la Macon, Georgia. După aceea sunt liber, aşa că am să mă gândesc la aceasta.”

După ce s-a rugat pentru plecarea în Elveţia, Bill a rămas cu sentimente amestecate deoarece Dumnezeu nu i-a spus direct că ar trebui să meargă.

Totuşi, cu cât se gândea mai mult la aceasta, era tot mai convins că Miner Arganbright avusese o descoperire cu privire la această călătorie şi că este în voia Domnului.

Billy Paul Branham a bătut insistent la uşa camerei de motel a tatălui său, dar nu a primit nici un răspuns; nu a auzit nici măcar o mişcare. Billy Paul ştia că tatăl său este adâncit în rugăciune înainte de serviciul de seară. De obicei, Billy pleca şi revenea după 15 minte, dar în seara aceea nu a făcut aşa, ci a continuat să bată uşor:

„Vino, tati! Fratele Jack nu este aici şi trebuie să predici din nou în seara aceasta."

Jack Moore, managerul curent al lui Bill, aranjase ca meetingurile din Macon, Georgia, să înceapă pe 3 iunie şi să se deruleze pe parcursul a zece seri consecutive, dar ceva neplanificat l-a reţinut de la primele trei meetinguri. Oricum, îi promisese lui Bill că va veni până luni, dar era deja marţi seara şi Jack Moore nu sosise încă. Aceasta însemna că Bill trebuia să predice înainte de a se ruga pentru bolnavi. Ar fi preferat să predice managerul său ca să aibă timp să se concentreze şi să-şi păstreze puterile pentru serviciul de rugăciune. Ungerea predicării era total diferită de ungerea de a avea viziuni, ultima fiind mult mai extenuantă decât prima. Trecerea de la una la alta punea o povară în plus peste el, dar putea s-o facă dacă era necesar.

Campania din Macon s-a ţinut pe un stadion de fotbal. După patru seri de minuni, nici chiar ameninţarea ploii nu a diminuat interesul oamenilor, toate locurile fiind ocupate. Platforma fusese ridicată pe linia porţii, iar în timp ce urca treptele Bill nu ştia încă despre ce subiect va predica. Dar după ce a salutat oamenii, i-a venit şi subiectul.

A deschis Biblia la cartea lui Ioel unde prorocul a vorbit despre invazia lăcustei care a vătămat orice pom fructifer şi viile din Israel. Mai întâi a citit din Ioel 1.4, apoi din Ioel 2.25.

Glasul lui avea un răsunet uşor între difuzoarele prinse de stâlpii de lumină din jurul câmpului de joc.

„Dumnezeu a comparat Biserica Sa cu o vie. Astfel Isus a spus: *„Eu sunt Viţa; voi sunteţi mlădiţele."* (Ioan 15.1-6). De aceea viaţa care era în Hristos trebuie să fie în fiecare mlădiţă. Deci dacă Hristos a propovăduit Împărăţia lui Dumnezeu prin vindecarea bolnavilor, fiecare mlădiţă care iese va trebui să facă acelaşi lucru, deoarece poartă în ea aceeaşi viaţă care era în viţă."

Până acum vorbise pe un teren familiar, dar din acest punct urma o direcţie nouă plantând seminţe noi. Bill a spus că pe pământ sunt două viţe spirituale: una adevărată şi una falsă. Aceste două viţe au crescut una lângă alta astfel încât mlădiţele lor s-au interferat, ceea ce a făcut ca uneori să se poată recunoaşte cu greu din ce viţă face parte mlădiţa

respectivă. Dar Isus a spus: *„După roade îi veţi cunoaşte.”* (Matei 7.15-23).

„Să nu uitaţi”, a continuat Bill, „că duhul anticreştin este religios. Isus a spus că cele două duhuri vor fi atât de apropiate în zilele din urmă încât dacă ar fi cu putinţă i-ar înşela şi pe cei aleşi.”

Făcând referire la cartea Genezei, Bill a arătat că atât Cain cât şi Abel erau religioşi; amândoi erau credincioşi; amândoi au ridicat altare şi au adus jertfe lui Dumnezeu. Cain s-a închinat la Dumnezeu la fel de sincer ca şi Abel. De fapt, jertfa lui Cain era mult mai frumoasă decât a fratelui său. El a adus ca jertfă flori şi fructe, în timp ce Abel a adus un miel înjunghiat. Mânia lui Cain s-a stârnit când Dumnezeu a respins jertfa lui şi a acceptat-o pe a fratelui lui.

Abel avusese o descoperire spirituală că nu fructele au cauzat intrarea păcatului în lume, ci sângele. Astfel, el a realizat că păcatul putea fi acoperit doar prin vărsarea sângelui, vorbind de ziua când Mielul lui Dumnezeu avea să-şi dea propriul Sânge pentru păcatele omului (Geneza 4.2-8).

Bill a urmărit aceste două viţe începând din Geneza, la Numeri 23, unde copiii lui Moab s-au luptat cu seminţiile lui Israel. Aceşti moabiţi erau descendenţi ai nepotului lui Avraam, Lot, care se închina aceluiaşi Dumnezeu ca izraeliţii. Exact cum Israel aveau un profet: pe Moise, şi Moab a găsit un proroc: pe Balaam. Moab i-a oferit lui Balaam o mulţime de bani dacă Îi va putea cere lui Dumnezeu să-l blesteme pe Israel, iar Balaam a acceptat oferta.

Pentru a se apropia de Dumnezeu, Balaam a jertfit şapte viţei şi şapte berbeci pe şapte altare. După legile Leveticului, din punct de vedere fundamental era corect. (Numeri 23.1, 1 Cronici 15.29, 2 Cronici 29.21, Iov 42.7-8, Ezechiel 45.23).

Bill i-a şocat pe unii din oamenii din audienţă, prin faptul că a afirmat: „Tu poţi fi cât se poate de fundamental şi conformat şi să fii încă pe drumul spre iad!” Apoi a dat următoarea explicaţie: „Chiar dacă aceste două viţe au fost una lângă alta, amândouă religioase, amândouă fundamentaliste, roadele le deosebesc. Comparaţi-l pe Iuda cu ceilalţi ucenici. Timp de patru ani, Iuda a fost la fel de fundamentalist ca ceilalţi ucenici, dar chiar înainte de rusalii şi-a arătat roadele – el nu a putut ajunge la cincizecime ca să fie născut din nou. Mulţi oameni nu cred că este o experienţă a naşterii din nou, ci se gândesc că este ceva din minte. Dar nu este adevărat! Aceasta se întâmplă în suflet.

Comparaţi-L pe Isus cu fariseii. Amândoi credeau în IaHVeH Dumnezeu şi în fundamentul Legii, dar semnele şi minunile supranaturale L-au adeverit pe Isus, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru ucenicii Săi; şi pentru Biserica timpurie.

La fel va fi legitimată şi viţa adevărată în fiecare epocă.

Isus a spus: *„În Numele Meu vor scoate draci; îşi vor pune mâinile peste bolnavi şi bolnavii se vor însănătoşa…”* (Marcu 16.15-18). Aceasta este diferenţa dintre cele două viţe. Ambele pot vedea fundamental dar numai viţa adevărată are Duhul şi poate vedea Lumina zilei lor. Amintiţi-vă că Pavel a spus că *„litera omoară, dar Duhul dă viaţă.”* (2 Corinteni 3.6).

Bill ştia că aceasta era o abatere vizibilă de la predicile lui care ridicau credinţa, însă aceasta era noua lui chemare: în fiecare campanie să petreacă mai mult timp cu fundamentele Biblice. În seara aceea, el a accentuat cel mai important fundament dintre toate: „Voi trebuie să vă năşteţi din nou!” (Ioan 3.1-8). Fără îndoială că lucrul acesta i-a deranjat pe unii, dar când aceşti oameni vor avea deosebirea supranaturală în rândul de rugăciune, îşi vor da seama că ceea ce i-a învăţat era Adevărul.

În seara aceea, după ce a schimbat modul serviciului de rugăciune pentru bolnavi, viziunile au venit în cascadă una după alta fiecare descoperind tainele inimilor.

Când a venit a doua femeie din rând, înainte să poată spune ceva, Bill i-a zis:

„Un moment!” Apoi s-a întors spre audienţă, a privit atent şi a ascultat, apoi a adăugat:

„Este un duh rău care strigă după ajutor. Văd o dungă întunecată între doamna aceasta şi femeia aceea care are piciorul rezemat de un scaun. Amândouă au cancer. Doamna aceasta din rând are cancer la gât.”

S-a întors spre femeia de lângă el şi i-a zis:

„Să crezi, doamnă. Tu eşti foarte nervoasă. Ei au încercat să te opereze iar acum vocea îţi iese dintr-o gaură făcută în gât. Tu nu eşti din Georgia ci din Melrese, Florida şi te numeşti E. M. Robinson.”

Un murmur general a străbătut stadionul. Bill şi-a pus mâna pe doamna Robinson şi a mustrat demonul de cancer în Numele lui Isus, apoi s-a întors spre femeia din audienţă:

„Soră, tu ai cancer la sân, iar în viziune am văzut că ai fost consultată de un medic.” După ce a spus aceste cuvinte, Bill a mustrat demonul de cancer în Numele lui Isus.

Un tânăr metodist, pe nume Willard Collins, urmărea cele petrecute din tribună şi şi-a zis:

„În biserica metodistă nu este aşa ceva şi nici n-am mai văzut până acum. Acum sunt prea departe, dar mâine voi merge mai aproape ca să văd mai bine.”

În seara următoare, Willard a căutat un scaun liber cât mai aproape de platformă, dar nu a găsit nici unul. Chiar şi spaţiul dintre primul rând de scaune şi platformă era plin cu scaune cu rotile şi tărgi. Willard s-a oprit şi a vorbit cu un bărbat în vârstă de culoare, iar acesta i-a spus că este bolnav de 17 ani. Observând cât de slab era omul, Willard l-a crezut, şi pentru că nu a găsit nici un scaun liber s-a dus din nou în tribună.

În timpul serviciului din seara aceea, William Branham i-a zis unei femei din rândul de rugăciune:

„Tu suferi de o boală hidoasă numită cancer, iar deasupra ta stă spiritul morţii. Dar este ceva de care ai mai multă nevoie decât de vindecare şi aceasta este mântuirea sufletului tău pentru că eşti o păcătoasă. Dacă te pocăieşti acum şi îţi predai viaţa lui Isus Hristos, El te va vindeca."

După ce s-a pocăit, femeia a fost vindecată. Bill a urmărit-o în timp ce mergea sprintenă pe trepte în jos spre terenul cu iarbă. Îngerul a urmat-o, iar în timp ce femeia mergea pe rândul dintre scaune, El s-a îndreptat spre locul unde erau tărgile şi scaunele cu rotile. Bill a arătat spre bărbatul de culoare cu care vorbise mai devreme Willard Collins şi i-a zis:

„Domnule de pe targă, crezi că sunt prorocul lui Dumnezeu? Nu ai număr de rugăciune, este adevărat? Nici n-ai nevoie. Vei asculta şi vei accepta ce-ti voi spune? Atunci ridică-te din targa aceea, du-te acasă şi mănâncă-ţi cina pentru că Isus Hristos te face bine. Amin."

Bătrânul şi-a aruncat picioarele uscate peste marginea tărgii şi s-a ridicat. Cineva l-a ajutat puţin, apoi a pornit singur de-a lungul terenului şi afară de pe stadion.

Privind cele petrecute, Willard Collins simţea cum sângele îi pulsa cu putere în artera carotidă.

„Este adevărat!" se gândea el. „Vreau să ajung şi eu în rândul acela de rugăciune."

De ani de zile Willard Collions suferea de ulcer la stomac, ceea ce-l silise să ţină tot timpul un regim alimentar strict. Pentru prima dată în viaţă, el credea că poate fi vindecat – desigur, dacă se ruga pentru el William Branham.

Dar s-a dovedit că era foarte dificil să ajungă în rândul de rugăciune. Fuseseră împărţite doar 100 de numere de rugăciune, iar dintre acestea fuseseră strigate doar 15-30. În fiecare seară, sute de oameni veneau foarte devreme la stadion ca să primească un număr de rugăciune.

Miercuri seara, Willard nu a reuşit să ajungă la un număr. Dezamăgit, a umblat un timp căutând un scaun liber cât mai aproape de platformă. Curând a observat un loc strâmt între cei ce făceau înregistrările. A

alergat la camioneta lui, a luat un scaun pliant şi s-a înghesuit între cei ce înregistrau benzile.

După ce s-a rugat pentru 12 oameni, William Branham a coborât de pe platformă şi s-a dus să se roage pentru cei aflaţi pe tărgi şi în scaunele cu rotile. Apoi s-a oprit în faţa lui Willard, şi-a pus mâna pe umărul lui şi s-a rugat:

„Tată, şi el este bolnav. Te rog să-l vindeci.”

După ce a spus aceste cuvinte, Bill s-a întors la microfon şi a zis: „Probabil nu aţi putut vedea, dar Îngerul Domnului m-a călăuzit la fiecare persoană la care am fost.”

Willard Collins nu a văzut Îngerul dar i-a simţit prezenţa. Imediat după ce evanghelistul l-a atins şi s-a rugat pentru el, a simţit un fior ciudat care i-a străbătut trupul. Parcă o apă rece ar fi trecut peste el şi prin el. Din ziua aceea nu a mai avut nici o problemă cu stomacul şi a putut mânca orice a dorit.

În ultima seară de rugăciune a venit în rândul de rugăciune o doamnă, iar Bill i-a spus exact care era problema ei şi câte operaţii a avut. Apoi, deşi nu o mai văzuse niciodată până atunci, i-a spus numele şi adresa, şi că nu era din Macon ci din Augusta, Georgia.

Deşi Willard l-a urmărit pe tot parcursul acestei campanii pe Branham cum spune tainele inimilor a sute de oameni, nu înceta să se minuneze de ceea ce auzea şi vedea. Apoi s-a întâmplat ceva care l-a tulburat adânc. O femeie care stătea în spatele lui, i-a zis vecinului ei:

„Sunt sigură că fratele Branham a greşit de data aceasta. Eu o cunosc pe femeia aceea şi nu locuieşte acolo.”

Imediat îndoiala a încolţit în inima lui Willard, deoarece îl auzise pe William Branham spunând: „Dacă v-am spus vreodată ceva greşit prin duhul deosebirii, să nu mai credeţi nimic din ce voi spune; înseamnă că nu mai sunt călăuzit de Duhul Sfânt.”

Willard Collins a văzut logica acestei afirmaţii. Dacă William Branham putea greşi în deosebire, putea să greşească şi în învăţătură. Deci întrebarea care se ridica era: Greşise cu adevărat? Collins trebuia să afle neapărat.

În zilele următoare a făcut pe detectivul întrebând pe unii şi pe alţii până când în final a descoperit adevărul. Cu vreo două zile înainte să ajungă în rândul de rugăciune, femeia se mutase în casă nouă în Augusta, iar cunoştinţa ei din audienţă nu a ştiut că se mutase. Acum ea locuia într-adevăr la adresa pe care o spusese William Branham.

Capitolul 71: Elveţia (1955)

Zburând deasupra Franţei, William Branham privea în jos spre câmpul brăzdat de felurite nuanţe de verde. Drumurile se intersectau în peisaj, uneori intersectau sate mici, alteori se pierdeau în păienjenişul străzilor din oraş. Nori ca nişte mingi de bumbac aruncau pete întunecate pe pământ. Dealurile deveneau tot mai mari transformându-se în munţi. În sfârşit vedea lacul Zurich arătând ca un şarpe albastru-verzui, care se odihnea într-o vale lungă şi curbată dintre Apli, iar în partea de nord a lacului se îngrămădea un oraş. Curând a apărut şi aeroportul, iar avionul a început să coboare spre o vale ce părea selenară; de fapt cobora într-o furtună de controverse.

William Branham a aterizat la Zurich, Elveţia, pe 18 iunie 1955, fiind însoţit în călătorie de Billy Paul Branham, Fred Bosworth din Florida, Miner Arganbright din Los Angeles şi George Gardner din Birmingham, New York.

Arganbright şi Gardner aranjaseră aceste meetinguri cu ajutorul Asociaţiei Internaţionale a Oamenilor de Afaceri Creştini. Bill era programat să vorbească nouă zile pe cel mai mare stadion din Zurich. Dr. Adolph Guggenbuhl, un avocat elveţian, proprietar de hotel şi preşedinte a Asociaţiei Internaţionale a Oamenilor de Afaceri Creştini, s-a ocupar de aranjamentele din Elveţia şi în acelaşi timp era traducător pentru echipa evanghelică din America.

Controversa a început chiar din prima săptămână, o dată cu sosirea unui alt evanghelist renumit, Billy Graham, care urma să îşi ţină ultima evanghelizare din Zurich în ziua în care a sosit Bill. Bill a vrut să meargă să-l asculte în seara aceea pe Graham, dar fiind foarte obosit după lungul zbor, s-a culcat şi s-a trezit prea târziu ca să mai ajungă la adunare.

Din fericire a putut să asculte predica la radioul din camera sa de hotel. Când Billy Graham a afirmat că Isus Hristos este însuşi Dumnezeu manifestat într-un trup de carne, Bill a strigat „Amin!” cât a putut de tare, deoarece acesta era şi mesajul său.

În seara aceea a văzut o viziune puternică. Se făcea că era în aer şi privea un glob pământesc uriaş. Continentele Europa şi Africa se aflau sub el, cu toate formele lor de relief. Pe cel mai înalt vârf al Alpilor, în apropierea graniţei dintre Germania şi Elveţia, stătea vulturul german. Zburătoarea privea la un călăreţ. Omul arăta ca un aristocrat englez îmbrăcat în costum de călătorie englezesc: haină roşie, pălărie roşie, pantaloni albi şi cizme de piele înalte. Vulturul s-a uitat cu privirea sa ageră la bărbatul care mergea călare de-a lungul Europei şi jos prin Africa, îndreptându-se spre Capul Bunei Speranţe. Bill l-a auzit pe Îngerul Domnului zicând:

Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu." (Romani 3.23).

Apoi viziunea l-a părăsit lăsându-l slăbit, tremurând şi amorţit.

Duminică dimineaţa s-a trezit în bătaia clopotelor bisericii, a căror ecou umplea întreaga vale. Zurich-ul avea atât de multe clopote care sunau deodată, încât Bill a glumit zicând că trebuie să fie începutul mileniului. În timpul dejunului, dr. Guggenbuhl i-a arătat un articol din ziar despre campania lui Billy Graham în Elveţia, care tocmai se terminase. Articolul nu avea nimic bun de zis despre reverendul Graham. Costumul lui era prea scump; colonia lui mirosea prea puternic; părul îi era prea ondulat ca şi cum l-ar fi făcut într-un salon de înfrumuseţare. Reporterului nu i-a plăcut nici stilul lui de a predica. Spunea că domnul Graham şi-a întins braţele şi a strigat tare ca un vânzător care voia să-şi vândă săpunul.

Bill nu era străin de atacurile din presă, dar niciodată nu văzuse pe cineva să fie criticat atât de aspru şi pentru asemenea nimicuri. Dr. Guggenbuhl a explicat că cele scrise despre Graham nu erau adevărate. Billy Graham a propovăduit dumnezeirea supremă a lui Isus Hristos, lucru care era în contradicţie cu doctrina Bisericii Reformate Elveţiene, cea mai veche, cea mai mare şi mai influentă biserică din Elveţia. Biserica reformată urma învăţăturile lui Huldereich Zwingli, cel mai important reformator al reformaţiei protestante din Elveţia. Zwingli a dezaprobat naşterea din fecioară a lui Hristos, învăţând că Isus era fiul natural al lui Iosif şi era numit doar „Fiul lui Dumnezeu".

Bill s-a gândit: „Dacă au criticat un bărbat atât de lustruit ca Billy Graham, ce vor spune despre mine?"

Luni seara, prima din campania sa, Bill a vorbit timp de 30 de minute în faţa audienţei încercând să crească credinţa oamenilor şi să îi pregătească pentru serviciul de rugăciune:

„Nu pretind că sunt un vindecător, pentru că Isus este singurul Vindecător. Eu nu condamn doctorii, spitalele sau medicamentele – acestea sunt darurile lui Dumnezeu pentru noi. Nici nu am pretenţia că pot lua locul unui doctor, însă sunt multe lucruri pe care doctorii nu le pot face. Şi fiindcă acest lucru este adevărat, avem dreptul să-L rugăm pe Dumnezeu să vă ajute, deoarece cred că o va face. De aproape zece ani, L-am văzut vindecând zeci de mii de oameni: orbi, şchiopi, uscaţi, ologi, etc. L-am văzut ridicând trei oameni morţi: doi în Statele Unite şi unul în Finlanda, şi pot spune că El este şi astăzi acelaşi Domn Isus care a fost şi când umbla pe pământ.

În timpul slujbei pământeşti, Isus a ridicat tot trei oameni din morţi: pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain şi pe Lazăr (referire la Luca 8.40-56). El ar fi înviat mai mulţi oameni dacă Tatăl i-ar fi arătat mai mulţi.

Amintiţi-vă că atunci când Isus a fost la scăldătoarea din Betesda, S-a oprit la un om care era întins pe o targă. Omul era bolnav de 38 de ani,

deci boala pe care o avea nu l-ar fi ucis. Locul era plin de oameni care erau într-o stare mult mai rea decât a acestui om, dar cu toate acestea Isus l-a vindecat numai pe el. De ce? Pentru că l-a văzut într-o viziune. Când fariseii L-au întrebat despre aceasta, El a răspuns:

„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând, şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai." (Ioan 5.1-19).

Acum haideţi să fim respectoşi şi să luăm atitudinea corectă faţă de Domnul Isus. Atitudinea voastră faţă de orice dar divin va determina rezultatul pe care îl veţi obţine. Femeia bolnavă care s-a atins de poala hainei lui Isus a simţit puterea Lui, dar soldatul care L-a legat la ochi şi L-a lovit zicând: *„Dacă eşti un proroc, spune cine Te-a lovit!"* nu a simţit nimic (Luca 22.63-65). Deci, totul depinde de atitudinea pe care o aveţi când vă apropiaţi de El.

Bill a continuat încercând să le explice slujba sa neobişnuită, folosind exemple din Noul Testament. Când a chemat rândul de rugăciune, prima persoană care a venit în faţă a fost o tânără. Bil a spus:

„Oricine ştie că omul nu poate face minuni. Sunt sigur că voi creştinii apreciaţi poziţia mea aici, deoarece Îl reprezint pe Domnul şi Mântuitorul Isus Hristos.

Aici stă o femeie tânără pe care nu am văzut-o în viaţa mea. Dar Dumnezeu ştie totul despre ea. Este exact ca atunci când Isus S-a oprit lângă o fântână din Samaria şi a stat de vorbă cu o femeie astfel încât a putut să-i vadă duhul. El a văzut în viziune care era problema ei şi a zis:

„Tu ai avut cinci bărbaţi şi cel cu care eşti acum, nu este bărbatul tău!"

„Doamne", a răspuns femeia, „văd că eşti proroc. Când va veni Mesia, şi El va face aceste lucruri."

Şi Isus i-a zis: „Eu sunt Acela." (referire la Ioan 4.1-26). Vedeţi? descoperirea acestor lucruri tainice era chiar semnul lui Mesia, şi El este acelaşi şi astăzi.

Bill a vorbit puţin cu tânăra femeie, apoi a văzut cum se micşorează într-o viziune şi taina ei a fost descoperită.

„Femeia aceasta este creştină. Ea a avut probleme cu gâtul: amigdalită. Aud un medic care îi spune că trebuie scoase. Văd că are şi o hemoragie în intestine. Tu vorbeşti engleza. Nu eşti din Elveţia, ci din Germania. Ai venit cu trenul, iar în seara aceasta trebuie să te întorci acasă. Acolo ai o bunică bolnavă de cancer şi vrei să fie vindecată. Dacă este adevărat, ridică mâna să vadă şi audienţa."

După ce tânăra a ridicat mâna, Bill a continuat: „Du-te şi pune-ţi mâinile peste bunica ta, căci „Aşa vorbeşte Domnul: vei merge acasă şi vei fi bine în Numele lui Isus Hristos.”

Au urmat o mulţime de viziuni şi de minuni.

În ziua următoare ziarele din Zurich l-au criticat mai tare decât pe Billy Graham. Bisericile reformate l-au numit înşelător şi vraci şi i-au pus la îndoială sinceritatea şi motivele. Criticile nu au redus numărul participanţilor la meetinguri (care în seara următoare se apropiau de 180 de mii), dar a sădit îndoiala în minţile multor oameni.

Când era pe punctul să înceapă rugăciunea pentru bolnavi, Bill se simţea sufocat de necredinţa lor. Pe platformă, unde se putea concentra asupra unei persoane, darul putea lucra cu uşurinţă, dar în audienţă nu mergea ca de obicei. Aceasta a împiedecat întreaga campanie deoarece scopul darului deosebirii era să ridice credinţa oamenilor astfel ca oricine ar fi avut nevoie de vindecare s-o poată primi de la Domnul Isus.

În seara aceea, când prima persoană din rândul de rugăciune a stat în faţa sa, Bill a spus:

„Omul începe să se îndepărteze de mine..”, ceea ce însemna că îl vedea micşorându-se într-o viziune. „El are cancer. A început aici într-o parte iar acum s-a extins la ficat. Dacă Dumnezeu nu îl vindecă, el va muri în curând.”

Ieşind din viziune, Bill a spus audienţei: „Aici nu se poate ascunde nimic. Glasul care a vorbit adineauri nu a fost al meu, fratele vostru, ci a lui Isus Hristos care se folosea de vocea mea. Ceea ce se va întâmpla mai departe depinde de apropierea omului ce crede despre aceasta va determina ceea ce va primi. Aparent omul credea că Isus Hristos era acolo şi putea să-l vindece, deoarece după ce s-a rugat Bill pentru el a spus că se simte diferit.

A treia persoană din rând era o femeie.

Bill a spus: „Eu nu ştiu nimic despre femeia aceasta, dar cu cât vorbesc mai mult cu ea, Domnul Isus îmi va descoperi viziunea. Dacă Dumnezeu îmi va spune pentru ce te afli aici, Îl vei accepta ca Vindecătorul tău?” Văd că eşti examinată de un doctor care spune că trebuie să fii operată la fiere. Tu nu vrei aceasta, şi de aceea ai venit aici. Te văd într-o cameră unde te rogi pentru ocazia aceasta. Acesta este adevărul. Credinţa ta te-a salvat. Fii sănătoasă în Numele lui Isus Hristos.”

Bill putea simţii valurile de îndoială care veneau din toate părţile. Se pare că mulţi oameni aveau aceeaşi atitudine ca la un meci de fotbal.

„Oameni buni, vă rog să nu vă mai ridicaţi şi să umblaţi în jur. Ceea ce faceţi este lipsit de respect şi tulbură Duhul.” El a spus tainele inimii mai

multor oameni din rândul de rugăciune, apoi s-a întors spre audienţă şi arătând spre un grup de scaune a spus:

„Ce spuneţi voi de acolo? Credeţi din toată inima? Acesta este un lucru ciudat pentru voi deoarece nu aţi fost învăţaţi cu supranaturalul şi nu îl înţelegeţi.

Lumina de la care am ungerea a străbătut de trei ori acea parte a audienţei, dar voi nu sunteţi sensibil la ea. Ar trebui ca fiecare din voi să se ridice chiar acum în picioare vindecat, pentru că El este aici. Trebuie doar să Îl acceptaţi!”

Încet, încet, scepticismul a început să scadă şi să crească credinţa. Sute de oameni din audienţă au spus că au fost vindecaţi în Numele lui Isus.

Când Bill a făcut chemarea la altar, zece mii de oameni s-au ridicat să-şi predea vieţile lui Isus Hristos, o scenă similară repetându-se în fiecare seară, ceea ce a făcut ca la sfârşitul săptămânii sponsorii să spună că în jur de cincizeci de mii de oameni L-au acceptat pe Isus ca Mântuitorul lor personal. Dar nu toţi acei oameni erau din Elveţia. În cursul acelei săptămâni la Zurich au venit mii de oameni din toată Europa Centrală ca să-l asculte pe Bill.

Miner Arganbright a numărat 180 de autobuze din Germania care au parcat în faţa stadionului. În timpul zilei veniseră atât de mulţi străini în oraş încât orice loc public era în plină activitate. Ca să evite orice problemă din pricina prezenţei lui, Bill şi-a petrecut marea majoritate a timpului în camera de hotel, cu excepţia unei singure dimineţi când Îngerul Domnului i-a zis:

„Ieşi afară şi du-te lângă lac!”

Bill l-a rugat pe fiul său să-l însoţească, dar el s-a gândit că nu e o idee bună să iasă, aşa că i-a zis:

„Tati, ai putea fi recunoscut de cineva şi imediat vei fi înconjurat de aşa mulţi oameni încât va trebui să chemăm poliţia să te scoată dintre ei.”

„Ei bine, Domnul mi-a cerut să merg pe malul apei aşa că aş face bine să merg.”

Fără să mai spună ceva, Billy Paul şi-a însoţit tatăl. Pentru că Elveţia nu fusese bombardată în al doilea război mondial, ea şi-a păstrat toate frumuseţile istorice vechi de sute de ani, în stare bună.Partea din faţă a lacului se transformase într-un parc turistic plin de iarbă, copaci, flori şi fântâni.

Bill a mers de-a lungul ţărmului, bucurându-se de strălucirea soarelui care scălda natura din jurul lui. Era bine că era afară şi îşi putea mişca puţin picioarele. Billy Paul era nervos din pricina sutelor de oameni aflaţi

pe ţărmul lacului: unii stăteau pe bănci, alţii pe pături sau se plimbau de-a lungul plajei.

După un timp, când a văzut că nu-i recunoaşte nimeni, s-a mai relaxat. Tatăl şi fiul s-au plimbat multă vreme împreună, iar în cele din urmă s-au apropiat de un bătrân care stătea pe o bancă, aplecat peste o carte care părea a fi o Biblie. Lacrimile care îi alunecau pe obraji, sclipeau în lumina soarelui de dimineaţă, iar Bill a simţit prezenţa Îngerului.

Încă un pas şi era deja dus într-o altă ţară unde l-a văzut pe acelaşi bătrân luând o batistă de la o femeie tânără care avea un braţ uscat. Cinci copii micuţi se ţineau de fusta ei. Viziunea a continuat dezvăluind mai multe detalii înainte de a-l aduce înapoi pe malul lacului Zurich.

„Iată”, i-a zis Bill fiului său, „acesta este omul pentru care m-a trimis Domnul aici.”

„Şi o să te duci să vorbeşti cu el?”

„Nu, va veni el să vorbească cu mine. Vine de departe şi vei vedea că are ceva pentru mine, ceva ce aparţine de braţul unei femei.”

„De unde ştii?”

„Am avut o viziune. Uită-te spre lac şi treci mai departe.”

Bill a privit spre apa albastră. Curbura lacului ascundea capătul lui dincolo de munţii uriaşi. Billy Paul a zis:

„Tati, omul acela vine după noi.”

„Ştiu. Vom ajunge imediat la o pasarelă şi el ne va aborda chiar acolo.”

Curând aleea a făcut o cotitură după o clădire înconjurată de pâlcuri de copaci. După ce au făcut cotitura, au ajuns la o pasarelă care trecea peste un izvor care se vărsa în lac. Când erau cam pe la mijlocul podului, străinul a intrat în vorbă cu ei:

„Frate Branham”, a spus el cu un accent englezesc greoi. Bill s-a întors spre el, iar omul s-a prezentat şi a spus că e din Rusia. În mod miraculos, câteva sute de ruşi reuşiseră să obţină viză ca să ajungă la meetingurile din Zurich. Scoţând o batistă albă, bătrânul rus i-a întins-o lui Bill şi i-a spus că acasă este o mamă care îşi vătămase braţul atât de tare încât nu se mai vindeca. Acum braţul era uscat şi nefolositor şi îi era foarte greu să aibă grijă de cei cinci copilaşi ai ei. Bătrânul dorea ca Bill să se roage peste acea batistă şi s-o rupă în şase fâşii. El credea că atunci când se va întoarce în Rusia, Dumnezeu se va folosi de cele şase fâşii unse ca s-o vindece pe acea mamă bolnavă şi să-i binecuvânteze pe cei cinci copii.

Bill s-a rugat peste batistă, a rupt-o în fâşii şi i-a dat-o înapoi, după care l-a întrebat:

„De unde ai ştiut că sunt în Elveţia?”

„Am auzit la radio Elveţia.”

Ai mai auzit de meetingurile mele?”

„Da. Odată te-ai rugat pentru un băiat mort în Finlanda şi Dumnezeu l-a adus înapoi la viaţă. Acea întâmplare s-a auzit până departe în Rusia. Ani de zile am vrut să te întâlnesc, dar cum puteam să trec de cortina de fier? Comuniştii nu mi-ar fi permis niciodată să merg în America. Apoi am auzit că vei veni în Elveţia, iar astăzi se întâmplă acel miracol.”

Bill s-a gândit la omul de la scăldătoarea din Betesda şi la femeia care s-a atins de poala hainei lui Isus. (Ioan 5,1-19, Matei 9.20-22). Ca şi cei doi oameni din vechime, rusul acesta în vârstă s-a apropiat de făgăduinţele lui Dumnezeu cu o atitudine corectă.

Capitolul 72: Fotografia Îngerului în Elveţia (1955)

Dr. Adolph Guggebuhl a considerat campania de vindecare prin credinţă un succes fenomenal. El a fost impresionat de mărimea mulţimilor şi de entuziasmul şi respectul pe care l-a văzut pe feţele tuturor acelor oameni care au auzit darul deosebirii supranatural şi L-au văzut pe Isus Hristos vindecând bolnavii şi făcând minuni.

Imediat după încheierea campaniei din Zurich, dr. Guggenbuhl l-a rugat pe William Branham să-l lase să aranjeze o campanie imediată în Europa, pentru vara aceea. Când Bill a fost de acord, dr. Guggenbuhl a programat două săptămâni de vindecări la mijlocul lui august 1955.prima săptămână în Karlsruhe, Germania şi a doua săptămână în Lausanne, Elveţia. Când liderii bisericii reformate elveţiene au aflat de aceste planificări, au făcut tot ce au putut ca aceste meetinguri să nu aibă loc.

Când au văzut că eforturile lor au eşuat în Elveţia, au făcut o petitie la parlamentul german, insistând ca guvernul să împiedice intrarea lui William Branham în Germania. Dr. Guggembuhl a mers la Bonn să facă şi el o petitie, dar nu a reuşit să facă nimic deoarece influenţa bisericii reformate elveţiene a închis toate uşile. Dr. Guggenbuhl s-a rugat ce să facă mai departe .

După înfrângerea Germaniei în al doilea război mondial, ţara a fost împărţită în patru sectoare, fiecare sector fiind supravegheat de unul din aliaţii biruitori: americani, englezi, francezi şi ruşi. Oraşul Karlsruhe era în zona americană, de aceea dr. Guggenbuhl a hotărât să meargă cu problema aceasta direct la consulul american care conducea acel district. Un secretar l-a condus în biroul comandantului. Colonelul l-a salutat politicos apoi s-a aşezat la biroul lui pentru a-l asculta. Dr. Guggenbuhl i-a explicat:

„Reprezint un evanghelist american care crede că Dumnezeu vrea să predice luna aceasta în Germania. Dar bisericile reformate se opun învăţăturii lui şi au convins chiar şi guvernul să-i respingă cererea de a intra în ţară. Argumentul meu a fost acesta: Dacă l-au lăsat pe Billy Graham să vină şi să predice, la celălalt bărbat de ce nu i se permite?”

Colonelul s-a lăsat pe spate în scaunul său şi a întrebat:

„Dar ce au împotriva acestui om?”

„El se roagă pentru bolnavi şi obţine rezultate mari, foarte mari, miraculoase. Eu cred că Biserica Reformată este deranjată de ideea unui Dumnezeu supranatural pe care oamenii cred că Îl pot vedea în acţiune.”

„Ziceai că se roagă pentru bolnavi? Cine este acest evanghelist?”

„Numele lui este William Branham.”

„William Branham?” Colonelul a venit mai în faţă pe scaun şi a spus: „Mama mea a fost vindecată în una din meetingurile lui Branham, undeva în Virginia. Ea s-a ridicat din scaunul cu rotile. Spune-i fratelui Branham să vină. Am să mă îngrijesc personal să poată veni.”

Deşi Biserica Reformată nu a reuşit să-l indepartezze pe Bill în afara Germaniei, l-a împiedicat să închirieze stadionul din Karlsruhe. Dar dr. Guggenbuhl a închiriat un teren de la un fermier, a ridicat o schelă din lemn şi peste ea a tras o prelată. Această „costructie” putea adăposti mii de oameni şi să-i protejeze de soare şi de ploaie, dar se punea întrebarea dacă putea rezista si impotriva unei furtuni.

Pe 11 august 1955, Bill şi Billy Paul Branham, Fred Bosworth şi Miner Arganbtight s-au îmbarcat pe un avion care pleca din New York cu destinaţia Karlsruhe, Germania, iar vineri seara au început campania de vindecare prin credinţă. Câteva mii de oameni au intrat în cort, si apriximativ o mie au rămas in afară. 77 de autobuze, pe lângă sutele de maşini, aşteptau parcate în câmp. Următoarele două zile au deschis ochii Germaniei spre supranatural.

Duminică după-amiază Bill a oferit veşnicia fiecărei persoane care a acceptat jertfa de sânge a lui Isus Hristos ca legământ pentru păcatele

lor. În seara aceea Isus a dovedit din nou că El era viu. Mai întâi, prin deosebirea perfectă şi apoi prin minunile Lui pline de putere.

După meetinguri, o escortă a poliţiei germane il escorta pe Bill şi pe Billy Paul până la maşina lor. Teroriştii comunişti ameninţaseră că îl vor asasina pe evanghelistul american. Acesta este motivul pentru care dr. Guggenbuhl a desemnat acel detaşament de poliţişti să-l protejeze. Chiar când Bill era aproape de maşina neagră care avea să-l ducă şi să-l aducă la meetinguri, o altă maşină a accelerat şi a străbătut parcarea printre oameni, îndreptându-se direct spre evanghelist şi fiul său. Bill a sărit pe scaunul din spate dar Billy Paul era chiar în calea acelui fanatic. Bill l-a tras la timp din faţa maşini.

În dimineaţa următoare, un lider al unui cult spiritist a cerut să se întâlnească cu evanghelistul american, dar dr. Guggenbuhl l-a refuzat. Liderul „ofensat" i-a spus lui Guggenbuhl: „Astăzi eu şi adepţii mei vom arunca o vrajă asupra meetingului lui Branham. Vom aduce o furtună atât de puternica încât efectiv va mătura locul. Îi vom arăta puterea noastră."

Când dr. Guggenbuhl i-a spus lui Bill despre ameninţare, evanghelistul nu s-a îngrijorat deloc deoarece ştia că puterea lui Isus Hristos putea birui orice vrajă a lui Satan.

În seara aceea, Fred Bosworth a predicat despre credinţă şi vindecarea în Numele lui Isus, punând o bază pentru rândul de rugăciune care urma. Toată ziua o briză blândă a adunat pe cer norii încărcaţi care uneori acopereau soarele, alteori îl descopereau. La scurt timp după ce Bill a urcat scările pe platformă şi a salutat audienţa, vântul s-a înteţit trăgând prelata înăuntru şi lipind-o de scheletul de lemn, apoi suflând-o în afară ca pe pânza unei corăbii, şi din nou în afară ca şi nişte plămâni uriaşi care icneau.

Un tunet distant a anunţat mulţimea că vremea se înrăutăţea. Bill a continuat să vorbească despre credinţă şi vindecare, spunând povestea orbului Bartimeu care stătea pe marginea drumului Ierihonului strigând după Isus să se oprească şi la el ca să-l vindece. (Marcu 10.46-52).

Curând vântul care şuiera făcea dificilă auzirea evanghelistului. Tunetele răsunau tot mai aproape ca o armată care se apropia pe câmpul de bătaie însoţită de explozii de lumină.

Vântul clătina structura de lemn care nu era făcută să reziste unei asemenea provocări. Vântul se ridica pe marginile ridicate ale cortului, ameninţând să ridice totul ca pe un zmeu.

Bill ştia că nu e o furtună obişnuită. Chiar când a bubuit primul trăsnet, el L-a rugat pe Domnul să-i arate ce are de făcut. El a văzut o umbră mică şi neagră care plutea deasupra unei mulţimi de câteva mii de oameni. A urmărit umbra până s-a aşezat peste un grup de 15 oameni care stătea pe un rând. Ei au îndreptat spre el pene şi au rostit cuvinte pe care nu le-a

putut înţelege. (mai târziu a aflat că făceau incantaţii: „în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt chemăm furtuna să te distrugă!”). Apoi a observat un alt rând de oameni care făceau acelaşi lucru; în total erau cam 30 de oameni care legănau pene şi făceau incantaţii. În timp ce îi studia pe acei oameni şi atitudinea lor ciudată, Bill a văzut o viziune care a tras perdeaua dintre dimensiuni descoperindu-l pe liderul acestui cult, care se pleca în faţa diavolilor din jurul lui.

Întorcându-se spre traducătorul său, Bill a zis:

„Frate Lowester, să nu traduci ce voi spune acum!” apoi şi-a plecat capul şi s-a rugat: „Doamne Dumnezeule, Creatorul cerului şi al pământului, eu stau pe pământ german în Numele lui Isus Hristos, pentru că Tu m-ai trimis aici pentru salvarea sufletelor acestor oameni. Satan, îţi poruncesc în Numele lui Isus să te depărtezi de locul acesta!”

Ridicându-şi capul, Bill l-a privit pe liderul acelui cult şi a zis încet: „Fiu al dracului, asemenea lui Iane şi Imbre care s-au împotrivit lui Moise, şi tu ai putere să faci semne (Exod 7.11-12; 2 Timotei 3.8), dar nu te poţi atinge de Dumnezeul Supranatural. Pentru că ai încercat să distrugi acest serviciu, va trebui să plăteşti!”

Deodată Bill a văzut Stâlpul de Foc în faţa lui chiar pe marginea platformei, stând deasupra unei femei care era întinsă pe o targă de ambulanţă. Şi în viziune a văzut ceva miraculos, de aceea a zis:

„Femeia de pe targă este bolnavă de tuberculoza şi are coloana slabita în două locuri. Cineva să desfacă legăturile tărgii.”

Un bărbat distins care stătea în rândul din faţă s-a ridicat în picioare obiectând: „NU puteţi face aceasta! Eu sunt doctorul ei! Ea trebuie să stea complet imobilizată pentru că altfel va muri!”

„Dezlegaţi-l!” a insistat Bill, „Căci Aşa vorbeşte Dumnezeu: ea este vindecată!”

Cineva a desfăcut legăturile şi femeia s-a ridicat de pe targă prin credinţă. Audienţa a scos un murmur colectiv când femeia a pornit pe intervalul dintre scaune.

Acea primă minune din campania de la Karlsruhe a aprins focul aşteptării în mii de inimi şi i-a trezit pe mulţi dintre cei sceptici, dar nu pe toţi…

Trecuseră 10 minute de când Bill mustrase liderul acelui grup. În acel timp vântul s-a transformat într-o adiere, iar norii s-au risipit permiţând apusului de soare să sărute de bun rămas „catedrala” acoperită cu prelată. Bill şi-a terminat predica şi a chemat 15 numere de rugăciune. Toţi cei 15 oameni au format un rând la dreapta lui. La un moment dat, el a observat că bărbatul care îl provocase era înclinat în faţă pe scaunul lui.

„Frate Lowester, uită-te la bărbatul de acolo! Priveşte cum este aplecat în faţă şi cum îi atârnă mâinile pe lângă corp. Trimite pe cineva acolo să vadă ce s-a întâmplat.”

Când s-au uitat, au descoperit că liderul cultului nu se mai putea mişca. Uşierii au trebuit să-l scoată pe sus din cort. Bill n-a mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu el.

În timp ce toată lumea de pe platformă urmărea sfârşitul acestei mici drame, un uşier a condus pe scări o fată oarbă şi a lăsat-o singură. A fost o greşeală. Agitată, fata orbecăia în căutarea americanului, gata să cadă de pe platformă când Bill a observat şi a prins-o de mana.

Ea a zis în germană: „Vreau să-l întâlnesc pe omul care se va ruga pentru mine.”

Domnul Lowester i-a răspuns: „Te ţine chiar acum de mână.”

Fata l-a îmbrăţişat atât de călduros pe Bill încât i-a umplut inima de milă. Părea atât de inocentă, îmbrăcată cu rochia ei înflorată şi pieptănată cu două cozi împletite. Avea cam 8 ani, la fel ca fiica lui, Becky.

Deodată o viziune a micşorat fetiţa până la dimensiunea unui nou-născut. Bill a văzut-o legănată de braţele mamei ei. Femeia era înaltă, subţire şi blondă; tatăl ei era plin şi cu păr închis la culoare. Apoi a văzut un doctor care s-a aplecat asupra ei, i-a examinat ochii şi a spus că este oarbă. Când l-a părăsit viziunea, Bill a spus audienţei ceea ce văzuse şi chiar a încercat să recunoască chipurile pe care le văzuse. A văzut-o pe mama fetei cu câteva rânduri mai în spate şi a spus:

„Desigur, eu nu am putere s-o vindec. Isus Hristos este singurul Vindecător.”

A privit apoi spre fetiţa oarbă care continua să stea agăţată de el. În timp ce o privea, părea că se împarte în două fetiţe, cealaltă „geamănă” îndepărtându-se ca o umbră. Ea a păşit peste marginea platformei, trecând prin aer, şi arăta spre diferite obiecte. Acum ştia ce se va întâmpla, de aceea s-a rugat:

„Tată ceresc, eu am lăsat-o pe fiica mea Becky ca să vin aici să mă rog pentru această copilă. Te rog s-o vindeci în Numele lui Isus.”

Încet, fetiţa şi-a ridicat privirea spre tavan şi a spus ceva în germană. Lowester a tradus: „Frate Branham, ea întreabă ce sunt lucrurile acelea rotunde de deasupra.”

Putea vedea becurile. Bill a ridicat două degete în faţa ei şi a întrebat-o: „Câte degete am ridicate?”

„Două”, a răspuns ea şi a ridicat două degete micuţe pentru a sublinia potrivirea.

Mama fetiţei a scos un ţipăt şi a alergat atât de repede spre platformă încât şi-a pierdut un pantof. Curând îşi ţinea fiica în braţe şi o acoperea cu sărutări. Micuţa a întrebat-o:

„Tu eşti mama mea?”

„Da, scumpo”, a răspuns femeia. Mângâind obrazul mamei cu mânuţele ei micuţe, fetiţa a zis:

„O, mămico, ce frumoasă eşti… ce frumoasă!”

Mai târziu, un uşier a condus pe platformă un bărbat de vârstă mijlocie. Când Bill l-a întrebat ceva prin traducător, bărbatul a răspuns făcând semne cu mâna. Au trebuit câteva minute până au găsit pe cineva care cunoştea limbajul semnelor. Bill a înţeles că bărbatul era surdo-mut. După ce s-a rugat pentru el, a ştiut că bărbatul născut surdo-mut avea să audă şi să vorbească. Pentru că omul nu vorbise şi nu spusese niciodată vreun cuvânt, orice limbă era la fel de bună ca să testeze vindecarea lui. Bill i-a şoptit ceva traducătorului german , rugându-l să-i spună prin semne să repete ce-l va auzi pe el spunând. Apoi a zis: „Mama”. Bărbatul a răspuns stângaci: „Mama”.

„Îl iubesc pe Isus!” şi omul a repetat ce a înţeles: „îi ube Isus.”

Bill a zis: „Slavă Domnului!” şi omul a răspuns mai clar: „Slavă Domnului!”

Cu toate că norii încărcaţi de tunete se risipiseră, atmosfera dinăuntru tuna de laude pentru Isus Hristos. În seara aceea Dumnezeu a făcut mai mult decât să liniştească furtuna; El a liniştit şi gurile criticilor.

După zece zile în Germania, echipa Branham a călătorit 200 de mile spre sud spre Lausanne, Elveţia, un oraş situat pe ţărmul nordic al lacului Geneva, nu departe de graniţa cu Franţa. Mii de oameni vorbitori de franceză au umplut arena uriaşă în dorinţa de a-l auzi pe bărbatul care spunea că atunci când se roagă pentru bolnavi lângă el stă un Înger al lui Dumnezeu.

Spre sfârşitul acelei săptămâni chiar şi marii predicatori ai bisericilor locale erau convinşi că era adevărat.

Pe 27 august 1955, în jur de 40 de lucrători din diferite denominaţii s-au adunat în sala de banchet a unui hotel luxos din Lausanne ca să ia dejunul cu evanghelistul care îi vizita.

Bill stătea la masa din faţă împreună cu Guggenbuhl, Bosworth, Arganbright şi încă un bărbat care era traducător pentru predicatorii elveţieni.

După dejun, traducătorul a zis: „Noi ştim că în meetingurile tale se petrece ceva supranatural, dar nu ştim ce anume. Nu înţelegem cum poţi avea viziuni. Ai putea să ne dai o explicaţie ştiinţifică a felului în care se manifestă?”

„Nu pot explica deoarece este Dumnezeu şi El nu poate fi explicat; Dumnezeu trebuie crezut. V-aş putea da o mulţime de texte din Scriptură referitoare la viziuni, dar voi le cunoaşteţi deja pe multe. Cât priveşte o explicaţie ştiinţifică, n-am nici una. Cel mai apropiat lucru este poza făcută Îngerului Domnului, ceea ce dovedeşte ştiinţific că El era real.”

„Reverend Branham, avem printre noi un fotograf profesionist. Dacă Îngerul va veni în dimineaţa aceasta putem încerca să-l fotografiem?”

„Puteţi, dacă nu folosiţi blitz, pentru că atunci când sunt sub ungere Îl văd ca o Lumină strălucitoare. Dacă privesc Îngerul când cineva foloseşte blitzul, devin confuz şi viziunea se poate întrerupe. Acesta este motivul pentru care nu permit să se facă fotografii cu blitzul în meetingurile mele.”

Fotograful l-a asigurat că nu va fi nevoie de blitz deoarece sala avea geamuri mari şi luminoase şi era destulă lumină. În timp ce aşeza aparatul pe trepied, traducătorul a zis:

„Reverend Branham, să-l anunţi pe fotograf dacă Îl vezi pe Înger.”

„Am să vă spun dacă vine.”

„Îţi mulţumim. Cineva s-a gândit să ducem mesajul tău şi în bisericile noastre dacă se dovedeşte că nu este vrăjitorie.”

„Vrăjitorie?” a întrebat şocat Bill. „Chiar aşa fraţilor? Vrăjitorie? Este ridicol. Este absolut imposibil ca un demon să aibă ceva de-a face cu vindecarea divină. Toate textele din Scriptură vorbesc aceasta. Însuşi Isus a spus că Satan nu îl poate scoate afară pe Satana; şi dacă o împărăţie este dezbinată împotriva ei înseşi, nu poate dăinui. (Marcu 3.22-30). Înţelegeţi? Nu este posibil. Vindecarea vine numai de la Isus Hristos.”

„Adevărul este că darul deosebirii este cel care ne creează probleme. Unii din lideri spun că este un truc. Ei cred că în timpul zilei te duci prin oraş şi stai de vorbă cu oamenii, apoi le dai un număr de rugăciune şi seara îi chemi în faţă şi ştii deja totul despre ei.”

„Întrebaţi-i pe oameni mai târziu şi vă vor spune că nu i-am văzut niciodată în viaţa mea.”

„Poate le citeşti gândurile.”

„Cum aş putea să le citesc gândurile? Nu ştiu nici limba lor. Uneori când spun viziuni, abia pot să le pronunţ numele literă cu literă.”

„Poate foloseşti telepatia mintală ca să citeşti ce am scris pe numărul de rugăciune.”

„Poate telepatia mintală să deschidă ochii orbilor? Fiţi serioşi, fraţilor. Cine este Cel care poate vindeca bolnavii şi să spună lucrurile viitoare? Voi credeţi în Dumnezeul cel Atotputernic şi Atotştiutor?”

„Noi credem în Dumnezeu, dar aceasta este atât de diferit faţă de ceea ce am fost învăţaţi.”

Bill era deja obosit de întrebările şi părerile lor şi le-a zis:

„Fraţilor, problema voastră este că sunteţi orbi spiritual şi asta este cu mult mai rău decât să fii orb fizic. Ochii voştri văd lucruri pe care prorocii şi marii oameni din vechime au dorit să le vadă şi totuşi nu le credeţi. Bine a zis Isaia că aveţi ochi şi nu vedeţi; aveţi urechi şi nu auziţi. (referire la Matei 13.11-17, Isaia 6.9-10).

Bill le-a adresat aceste cuvinte pe un ton blând, dar ele erau o avertizare bine intenţionată şi se părea că ascultătorii lui le-au primit. În final i-a rugat pe toţi să se ridice şi să se unească cu el în rugăciune. Deodată a simţit prezenţa Îngerului şi a zis:

„Un moment, domnilor. Cel despre care v-am vorbit este aici.”

Pe baza acestei afirmaţii, fotograful profesionist a făcut câteva serii de fotografii în succesiune rapidă. Curând o viziune a deschis o fereastră a descoperirii pentru evanghelist şi el a zis:

„Domnul cărunt care stă la masă în partea opusă este italian. Domnule, ai fost conducătorul a 32 de mii de comunişti. Ai fost crescut catolic, dar mai târziu ai luat o Biblie şi ai citit că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a murit ca să te scape de păcate şi ai acceptat acest lucru. Acum conduci un orfelinat şi o şcoală undeva în munţi. Motivul pentru care nu te-ai atins de dejun este că suferi de un ulcer la stomac care de multe ori nu te lasă să mănânci nimic.”

Italianul a confirmat că tot ce s-a spus este adevărat, iar Bill a continuat: „Aşa vorbeşte Domnul: Du-te şi mănâncă-ţi dejunul pentru că stomacul tău este vindecat.”

Încetişor, italianul a gustat puţin din ouă. Când îmbucătura i-a ajuns în stomac, s-a apucat de mâncat ca unul care tocmai a scăpat de la închisoarea comunistă. Bill i-a întrebat pe predicatorii din sală:

„Ce fel de număr de rugăciune telepatic a folosit acest om?”

După ce fotograful profesionist a developat acele negative, i le-a arătat lui Gyggenbuhl, care abia şi-a putut ascunde uimirea. Cele patru fotografii au prins clar coborârea Îngerului Domnului în sala banchetului.

Prima fotografie părea normală. Arăta 40 de lucrători care stăteau în rugăciune în faţa meselor lor. Echipa hotelului unise mesele pe două rânduri lungi dinspre nord spre sud.

Lucrătorii stăteau de ambele părţi ale meselor faţă în faţă cu capetele plecate. Aparatul era fixat pe un trepied înalt centrat în direcţia sud. Bill era cu faţa spre aparat, iar fotografia a prins o imagine clară dar la depărtare a capului său. În spatele lui era un perete de sticlă, care dădea în holul hotelului. Ferestrele de afară erau pe partea dreaptă a fotografului aşa că soarele de dimineaţă lumina partea estică a tuturor celor aflaţi în încăpere, în timp ce partea vestică arunca umbre.

În a doua fotografie umbrele erau împrăştiate şi rearanjate, dar nu de becurile de deasupra (care erau stinse după cum a arătat fotograful), ci de o sferă ciudată de foc care atârna la mijlocul distanţei dintre pardoseală şi tavanul înalt, care aparent venea în jos direct peste locul unde s-a rugat Bill. Lumina supranaturală era în diametru de 3-4 picioare şi părea că vibrează atât de repede încât aparatul n-a putut surprinde forma ei, marginile fiind confuze şi nedistincte.

A treia fotografie arăta acel nimb luminos înconjurând capul lui Bill şi ascunzându-l complet.

În a patra fotografie toţi lucrătorii erau aşezaţi în afară de Bill şi traducătorul său. Acum lumina a scăzut în diametru la două picioare şi arăta ca un balon în spatele capului lui Bill care avea mâna stângă ridicată la nivelul ochilor.

Dr. Guggenbuhl a zis: „Fotograful a folosit un aparat fabricat în Germania, unul din cele mai bune din lume. A făcut zeci de fotografii înainte de aceasta, în aceeaşi sală a banchetului, şi alte zeci după acestea şi toate erau normale, deci aparatul nu era defect.”

Bill a examinat atent fotografiile: „Da, acesta este Îngerul Domnului. Vedeţi, în prima fotografie în care toată lumea este în picioare, este momentul când am simţit prezenţa Lui. Apoi în a doua se poate vedea Îngerul ca o minge de foc care vine spre mine. În a treia fotografie Îl vedeţi acoperindu-mi capul complet. Atunci am avut viziunea. Şi în a patra fotografie Îl puteţi vedea plecând. Observaţi cum a plecat prin partea mea dreaptă, pentru că întotdeauna stă în dreapta mea. Acesta este motivul pentru care în meetingurile mele formez rândul de rugăciune în partea dreaptă astfel ca oamenii să stea aproape de Înger.”

„Crezi că aceasta îi va convinge pe predicatori?”

„Dacă sunt credincioşi adevăraţi în Dumnezeu vor crede. Dacă nu, nu îi va convinge nimic.”

Exact ca în Zurich cu două luni mai devreme, această campanie europeană a avut un succes fenomenal. Evaluând rezultatele celor două meetinguri, echipa Branham a estimat că în jur de 100 de mii de oameni au fost vindecaţi de Isus Hristos sau şi-au predat vieţile Lui.

În timpul ultimei predici din Lausanne, Bill a mustrat din nou Biserica Reformată Elveţiană pentru învăţătura ei care spune că Isus nu a fost născut din fecioară. El a zis:

„Nu cu mult timp în urmă o femeie mi-a spus în America: „Frate Branham, tu Îl lauzi prea mult pe Isus în călătoria lui pământească şi Îl faci divin.”

Eu i-am răspuns: „El a fost divin.”

„El a fost un mare proroc, însă a fost om şi îţi pot dovedi aceasta cu Biblia.”

„Te rog s-o faci”, i-am zis eu. Ea a deschis Biblia la Ioan capitolul 11 şi mi-a citit partea în care Isus a plâns la mormântul lui Lazăr, apoi a spus: „Doar un om poate plânge.”

„Doamnă, El a fost Om când a plâns la mormântul lui Lazăr, dar când i-a poruncit să iasă afară, şi omul care fusese mort patru zile s-a ridicat în picioare şi a trăit, a fost mai mult decât un om; acolo a fost mai mult decât un proroc… a fost Dumnezeu!

Isus a fost Om când a adormit în corabie. Era atât de obosit în urma predicării îndelungate şi a rugăciunii pentru bolnavi încât furtuna nu L-a trezit. Micuţa corabie era lovită de valurile mari, iar zeci de mii de diavoli ai mării au jurat că Îl vor îneca în noaptea aceea.

A fost om când apostolii L-au trezit, dar când s-a uitat spre cer şi a spus: *„Taci! Fără gură!”* şi furtuna L-a ascultat, a fost mai mult decât un om; a fost Dumnezeu! (referire la Marcu 4.36-41, Matei 8.23-27, Luca 8.22-25).

A fost om când era atârnat pe cruce şi a murit pentru păcatele noastre prin jertfa supremă. Dar în dimineaţa de Paşti când piatra s-a rostogolit înapoi de pe mormântul Lui, El a dovedit că era Dumnezeu (Matei 28.1-15, Marcu 16.1-14, Luca 24.1-49, Ioan 20.1-23).”

Capitolul 73 : Îngerul îl învaţă să pescuiască (1955)

După campaniile din Europa, William Branham şi-a programat doar două campanii lungi în ultimul pătrar al anului 1955. El a predicat opt seri în Chicago în luna octombrie, chiar înainte de a merge în obişnuita lui călătorie de vânătoare din fiecare toamnă în Munţii Stâncoşi din Colorado.

În noiembrie, Miner Arganbright a aranjat o campanie de 11 zile în San Fernando, California. Aceste meetinguri s-au ţinut într-un cort cu prelată ca acelea folosite la circ; cortul fusese instalat pe un câmp în nădejdea că teritoriul neutru va birui diferenţele dintre denominaţii, care au afectat eforturile lui Bill în ultimii doi ani.

Dar nici teritoriul neutru nu a ajutat prea mult. În prima seară au fost ocupate mai puţin de jumătate din locuri. Este adevărat că era miercuri, dar campaniile din timpul săptămânii ţinute în alte părţi ale Americii nu s-au lovit de problema aceasta.

Deşi erau puţini participanţi, Bill a predicat cu toată sinceritatea ca şi cum ar fi fost mii de oameni. Cu toate că meetingurile lui erau în afara denominaţiilor, cei mai mulţi dintre sponsori erau penticostali, deoarece penticostalii credeau cu tărie în darurile Duhului Sfânt: în vorbirea în limbi, prorocie, vindecarea bolnavilor şi minuni.

Vineri seara Bill a predicat despre: „Unde cred eu că au greşit penticostalii.” Dorinţa lui era să întoarcă biserica, de aceea a spus: „Dacă ştim că am greşit, cel mai bun lucru este să ne întoarcem exact acolo şi să începem din punctul acela.”

Apoi a vorbit despre cele două feluri de credincioşi: fundamentalişti şi penticostali şi a spus că fundamentaliştii ştiu unde stau în Biblie, dar nu au destul de multă credinţă ca să le însoţească cunoştinţa. În schimb penticostalii au multă credinţă, dar adesea nu ştiu unde stau în Scriptură. Este ca doi oameni: unul are bani în bancă, dar nu ştie să complecteze un CEC; celălalt, ştie să complecteze cecul dar nu are destui bani în bancă. Dacă aceştia doi s-ar uni, ar putea cumpăra ceva; tot aşa, dacă s-ar uni învăţătura fundamentalistă cu credinţa penticostală în inimile mai multor oameni, ar izbucni o mare trezire.

El a spus: „Dacă voi creştinii aţi realiza că sunteţi (timpul prezent) fii şi fiice de Dumnezeu, aţi putea completa cecul alb pentru orice a făgăduit Dumnezeu (referire la 1 Ioan 3.2). Dar în loc să faceţi aceasta împingeţi binecuvântările departe, undeva în viitor. Voi nu aveţi nevoie de

vindecarea divină în mileniu; acum sunteţi copiii lui Dumnezeu şi moştenitori împreună cu Isus Hristos. Toate lucrurile pentru care a murit Isus la Calvar sunt în posesia voastră. Satan nu vrea să vă daţi seama de aceasta, dar dacă Îl veţi lua pe Dumnezeu pe Cuvânt, resursele voastre sunt nelimitate."

Ca să ilustreze ce lipsea în vieţile multor creştini, Bill le-a spus o poveste. Când Billy Graham a ţinut o campanie de evanghelizare în Louisville, Kentucky, peste 30 de mii de oameni au luat decizia că vor trăi pentru Isus Hristos. Câteva luni mai târziu Billy Graham s-a întors să-i verifice pe cei convertiţi şi a fost surprins să găsească doar câteva sute care trăiau încă pentru Domnul Isus. De ce aceasta? Bill a explicat cele două căi prin care oamenii vin la Hristos. O cale este în urma unei decizii intelectuale, iar cealaltă este în urma experienţei naşterii din nou.

Prima este o decizie a minţii; cealaltă este o transformare a inimii. Isus a spus: *„Voi trebuie să vă naşteţi din nou."* (Ioan 3.7). Aceasta este o naştere spirituală nu o concepţie intelectuală.

Apoi Bill a aliniat ce credea că s-a greşit în mişcarea penticostală. El a subliniat că nu avea nimic împotriva oamenilor din diferitele organizaţii şi că avea prieteni în toate denominaţiile. Era vorba de ideea de bază din spatele religiei organizate – aceea îl deranja.

El a explicat cum s-a organizat Biserica Catolică şi şi-a impus ideile milioanelor de oameni de-a lungul sutelor de ani. Martin Luther a ieşit din catolicism şi a urmat Stâlpul de Foc. El a predicat că oamenii nu pot cumpăra mântuirea pentru că ea este darul lui Dumnezeu. Luther se baza pe textul: *„Cel drept va trăi prin credinţă."* (Habacuc 2.4, Romani 1.17, Galateni 3.11, Evrei 10.38).

Din nefericire cei ce l-au urmat pe Luther s-au organizat în propriile lor denominaţii. Stâlpul de Foc s-a dus mai departe dar luteranii n-au putut merge cu El deoarece aveau deja documente care spuneau ce cred.

Mai târziu, John Wesley a urmat Stâlpul de Foc într-un mesaj al sfinţirii, aceasta fiind a doua lucrare a harului. Propovăduirea lui a ridicat în Anglia o trezire care s-a răspândit în întreaga lume. Din nefericire, cei ce l-au urmat s-au organizat formând Biserica Metodistă şi şi-au scris propria doctrină în piatră.

Stâlpul de Foc s-a dus mai departe, dar metodiştii nu au putut să meargă cu El deoarece erau deja organizaţi în jurul doctrinei lor. În 1906 Stâlpul de Foc a împrăştiat mai multă lumină asupra botezului cu Duhul Sfânt, scoţând în evidentă darurile Duhului: mai ales vorbirea în limbi şi profeţia. Oamenii care au primit lumina s-au numit penticostali, devenind mişcarea care a crescut cel mai repede în toată lumea. Dar ce a făcut diavolul? I-a atras în organizaţie, ceea ce i-a făcut să tragă linii de graniţă şi să ridice garduri. Şi asemenea celorlalte mişcări, şi-au săpat doctrina în piatră.

Bill a avertizat audienţa: „Stâlpul de Foc merge din nou mai departe dar penticostalii sunt atât de organizaţi încât nu pot merge cu El. Focul lui Dumnezeu continuă să meargă înainte aşa cum a făcut în fiecare epocă. Deci nu trageţi linii de graniţă; încheiaţi aceasta cu virgula care înseamnă: „Eu cred aceasta plus tot ce va descoperi Dumnezeu inimii mele.”

Pe tot parcursul acestei campanii din San Francisco, Bill a ţinut obişnuitele sale predici de zidire a credinţei pentru a-i determina pe oameni să-L accepte pe Isus Hristos ca Mântuitorul şi Vindecătorul lor. În fiecare seară în rândul de rugăciune aveau loc minuni. În mod normal, aceasta ar fi trebuit să mărească numărul oamenilor din audienţă, dar n-a fost aşa. Mulţimile au rămas mici. Miner Arganbright a spus că în cinci zile de meetinguri sumele adunate au fost cu mult mai mici decât cheltuielile. El l-a rugat pe Bill să-l lase să-i convingă pe oameni să pună mai mult pe farfuria de colectă care trecea prin audienţă în fiecare seară. Ca de obicei, Bill a refuzat să cerşească bani în meetingurile lui. Ştia că alţi evanghelişti apelau la donaţii substanţiale, dar Bill a crezut întotdeauna că astfel de tactici slăbesc credibilitatea. Când şi-a început slujba, el i-a promis lui Dumnezeu că nu va cere bani şi era hotărât să-şi ţină promisiunea. Pe 20 noiembrie, după ce s-a încheiat ultimul serviciu, Miner Arganbright i-a spus lui Bill că meetingurile din San Francisco s-au terminat cu un debit de 15.000 de dolari.

Bill s-a dus înapoi la motelul unde erau cazaţi soţia şi fiul său. Era 2.00 dimineaţa. Chiar dacă îşi propusese să plece la 4.30, nu putea dormi. S-a ridicat şi a căutat un loc în cameră unde să se poată ruga. Lumina lunii acoperea strălucirea stelelor. Curând aerul rece al nopţii a pătruns prin ţesătura subţire a pantalonilor făcându-l să tremure.

Se gândea la făgăduinţa pe care a făcut-o lui Dumnezeu cu nouă ani în urmă, când a început aceste campanii de vindecare. Când Îngerul Domnului îi spusese că trebuie să ducă acest dar al vindecării la oamenii din întreaga lume, Bill şi-a dat seama că o asemenea însărcinare îl împingea spre ispite foarte mari. El a observat în Biblie 3 pericole care puteau distruge o slujbă: banii, femeile şi popularitatea.

Balaam a căzut din cauza lăcomiei; Samson a căzut din cauză că a poftit-o pe Dalila, iar împăratul Saul a căzut când mândria l-a împins să nu Îl asculte pe Dumnezeu, numai ca să fie popular printre oameni. (Numeri 22-24; Judecători 16.1, 1 Samuel 15). Bill simţea că nici popularitatea, nici femeile nu îi puteau tenta foarte mult, însă nu era chiar atât de sigur în privinţa banilor. Îşi dădea seama că ţinerea acelor campanii prin toată lumea îl vor costa mii de dolar. Era posibil ca Satana să se folosească de această nevoie de bani ca să-l facă să alunece? Pentru a fi sigur că nu se va întâmpla niciodată aşa ceva, el I-a promis lui Dumnezeu că va sta pe câmpul Evangheliei cât timp Dumnezeu îi va rezolva nevoile şi nu va trebui să ceară bani. Timp de nouă ani şi jumătate Dumnezeu îl susţinuse de fiecare dată financiar, dar în săptămâna aceea…

În rugăciunea lui, Bill se lupta cu nehotărârea. El ştia că Dumnezeu l-a chemat special să facă o slujbă şi Îi promisese că o va face cât timp El îi va rândui fonduri. Dumnezeu făcuse tot timpul aceasta până în săptămâna aceea. Deci ce avea de făcut? Să continue slujba pentru care îl chemase Dumnezeu sau să termine munca pe câmpul Evangheliei? S-a rugat timp de două ore să primească o direcţie, luând în calcul orice posibilitate pe care şi-o putea imagina.

Imediat după ora 4.00, s-a ridicat, şi-a scuturat praful de pe genunchi şi s-a întors în cameră. Opţiunea lui părea clară: îşi va ţine promisiunea făcută lui Dumnezeu şi va înceta cu evanghelizarea.

Luna era spre răsărit, iar cerul se lumina spre răsărit căci se apropiau zorile. Curând a început să ducă bagajele la maşină însoţit de Meda. Văzând faţa soţului ei brăzdată de lacrimi, Meda l-a întrebat:

„Ce s-a întâmplat, Bill?”

„O, doar am vorbit cu Domnul.” Nu putea să-i spună că se termina tot. Se hotărâse să vorbească cu familia doar când aveau să ajungă în Arizona. Când au trecut graniţa în Arizona, tot nu putea să deschidă subiectul. În Texas… le va spune în Texas. Dar curând a venit şi a trecut şi indicatorul statului Texas şi Bill tot nu zicea nimic despre aceasta.

Ce încerca să-i spună Dumnezeu? Nu mulţimile mici din San Fernando îl mirau. În timpul ultimelor luni el observase o schimbare peste tot în ţară. Înainte primea mii de scrisori pe săptămână, iar acum dacă veneau câteva sute. Desigur, nu aceasta a modificat situaţia financiară. Rareori scrisorile conţineau şi bani. Ceea ce-l nedumerea era scăderea interesului pentru slujba lui. Oare avea legătură cu hotărârea lui de a aduce mai multă învăţătură?

Se întreba ce trebuie să facă acum. Cum avea să-şi întreţină soţia şi copiii? Avea 46 de ani şi era fără educaţie, cu puţină experienţă în câmpul muncii şi foarte puţine aptitudini. Poate era bine să-şi reia vechea slujbă de la Serviciul Public din Indiana. Sau poate ar trebui să se asocieze cu Banck Wood şi că ridice case împreună. Banks era un bun tâmplar. Se gândea că cu cât va merge mai repede la lucru va putea să dea înapoi cei 15.000 de dolari.

Părea o ironie faptul că deodată era datornic. Dacă ar fi păstrat 1% din ceea ce-i oferiseră oamenii, astăzi ar fi milionar, dar refuzase tot timpul darurile lor. Se gândise că dacă ar avea un cont mare în bancă s-ar fi încrezut în bani în loc să se încreadă în Domnul. Biserica lui îi plătea un salariu modest de 100 de dolari pe săptămână şi cea mai mare parte a sumelor adunate în campaniile lui se foloseau la plata cheltuielilor campaniilor. Dacă mai rămâneau ceva bani, îi dădea misionarilor creştini sau unor cauze caritabile. Aceasta menţinea „campaniile Branham” cu balanţa aproape de zero. Adevărul este că el nu a încercat niciodată să facă o afacere bună ci a încercat să fie un bun evanghelist.

Recent Serviciul de Venituri şi Impozite îl anunţase că dorea verificarea finanţărilor campaniilor lui. Nu era îngrijorat de control, dar i se părea ciudat faptul că hotărâseră să-l verifice chiar în momentul acela. Ce încerca să-i spună Domnul? Oare era încă ceva greşit în slujba lui? Era nevoie să schimbe ceva?

Nimeni nu putea nega impactul slujbei sale asupra bisericii creştine, în ultimii zece ani. Pe lângă sutele de mii de oameni salvaţi şi vindecaţi în campaniile lui, William Branham inspirase sute de predicatori. Mulţi dintre ei erau umpluţi cu Duhul Sfânt, dar nu toţi – şi poate acolo era problema. Unii dintre ei încercau să imite o slujbă pe care nu o înţelegeau, semănând doar confuzie printre oameni.

Bill s-a gândit la fata de 16 ani care venise nu demult la el acasă pentru un interviu. Era îngrozită deoarece un predicator din California, care pretindea că are darul deosebirii, îi spusese că are cancer. Când Bill a luat mâna ei dreaptă în mâna lui stângă, a putut să-i spună că nu este nici urmă de cancer. Tânăra a plecat uşurată, dar Bill se întreba câţi alţi oameni au fost înşelaţi de predicatorul acela.

Odată, Bill a fost într-o adunare unde era un om care pretindea că are darul vindecării pe mâna lui dreaptă. De fiecare dată el îl atingea pe cel pentru care se ruga şi striga: „Simţi asta? Simţi?”

După adunare Bill s-a întâlnit cu el în spatele cortului şi i-a zis:

„Aceasta este o minciună şi tu ştii asta. Sigur, poţi amăgi o mulţime de oameni, dar într-o zi va trebui să răspunzi în faţa lui Dumnezeu. Ce vei face atunci?”

Cu altă ocazie a fost într-o adunare unde o femeie pretindea că are darul deosebirii. Ea spunea lucruri de felul: „Domnul mi-a spus că în adunare este cineva care a alunecat de pe cale”, sau: „Domnul mi-a spus că cineva de aici are o boală de rinichi. Ridică mâna dacă eşti tu acela!”

Bill s-a gândit: „Orice mulţime de asemenea mărime poate avea unul care a alunecat de pe cale sau oameni cu probleme la rinichi. Acesta nu este darul deosebirii – ea foloseşte psihologia.”

La un alt serviciu, Bill a văzut un predicator care s-a rugat pentru cineva cu probleme la inimă Predicatorul îl apăsa în sus şi în jos, în timp ce soţia lui bătea în podea cu un băţ şi striga: „Huş! Ieşi afară din el, drace! Huş!”

Mai rău a fost un evanghelist care lovea pacienţii cu pumnul în stomac, pretinzând că aşa îl forţează pe Satan să iasă afară!”

Un altul spunea că poate mirosi boala şi demonii. De ce ar asculta cineva asemenea invenţii nebiblice?

Nu era de mirare că lumea batjocorea când auzea de vindecarea divină. Nu era de mirare că mulţi creştini erau confuzi cu privire la darurile Duhului. Adevărul era ascuns de mulţimea falsurilor din jur.

A trecut încă o zi în timp ce milele rulau sub roţile lui – Oklahoma, Missouri, Illinois şi în final Indiana. Când au fost aproape de casă, Bill a spus familiei că e hotărât să înceteze evanghelizarea. Când a auzit aceasta, Billy Paul i-a zis:

„Tati, ar fi bine să ai grijă pentru că Pavel spunea: *„Vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia…”* (1 Corinteni 9.16).

„Nu am spus că nu voi mai vesti Evanghelia ci că voi înceta campaniile de evanghelizare. Voi continua să predic la tabernacol. Fratele Neville poate lua serviciile de dimineaţă iar eu le iau pe cele de seara. Uneori aş putea închiria chiar şi o hală pentru o adunare internaţională în care să mă rog pentru bolnavi.”

Se lăsase noaptea, dar luminile difuze care se strecurau înăuntru descoperea îngrijorarea de pe chipul Medei. Ea a zis:

„Bill, tu ştii că mi-ar plăcea să te am acasă cu mine şi copiii, dar uită-te ce a făcut slujba ta. A început o trezire în toată lumea. Nu văd de ce Dumnezeu ar trebui să pună punct în felul acesta. Nădăjduiesc că ştii ce faci.”

„Ei bine, eu ştiu un singur lucru: că trebuie să-mi ţin promisiunea pe care I-am făcut-o lui Dumnezeu.”

„Dumnezeu nu ţi-a cerut niciodată să părăseşti câmpul Evangheliei”, a intervenit Billy Paul. „Asta este ceea ce Îi spui tu lui Dumnezeu că vei face.”

„Ai dreptate, fiule. Aşteptăm ca Dumnezeu să Îşi ţină făgăduinţele pe care ni le-a făcut, dar tot aşa ar trebui să ne ţinem şi noi promisiunile făcute înaintea Lui.”

„Tati, eu cred că greşeşti.”

„Dacă fac o greşeală, să ne rugăm ca Dumnezeu să mă corecteze.”

Au ajuns acasă pe la 4.00 dimineaţa. Înainte să intre în pat, Bill s-a rugat din nou lui Dumnezeu să-i arate ce trebuie să facă, apoi, a adormit deşi era foarte tulburat.

Meda s-a trezit la ora 6.00 ca s-o pregătească pe Becky pentru şcoală, iar mişcarea ei prin casă l-a trezit şi pe Bill. El s-a ridicat pe marginea patului, şi-a frecat ochii adormiţi şi i-a zis:

„Scumpa mea, în dimineaţa aceasta voi suna la Compania de Serviciu Public să văd dacă pot primi vechiul meu serviciu. Dacă nu pot, am să încerc să vorbesc cu fratele Banks, poate vrea să se asocieze cu mine într-o afacere. Trebuie să câştig ceva bani ca să pot plăti datoria.”

„Bill, mi-ai spus că nişte fraţi din California au spus că vor sponsoriza ei campania aceea. Înseamnă că datoria a fost plătită.”

„Este adevărat, dar promisiunea mea faţă de Dumnezeu nu a fost împlinită. Şi după cum văd eu lucrurile acum, le datorez acelor fraţi 15 mii de dolari.”

„Bill, sper că ştii ce faci.”

„Ei bine, cred că….” Dar n-a apucat să termine propoziţia, căci se întâmpla ceva ciudat. În loc s-o vadă pe soţia lui, privea doi băieţi zdrenţuroşi care veneau spre el. Picioarele goale ridicau în urma lor un nor de praf care se depunea pe pantalonii lor zdrenţoşi. Ei nu purtau cămăşi. Ambii băieţi aveau părul şi ochii negri şi pielea arsă de soare. Unul din ei trăgea un căruţ cu roţi de lemn.

„Scumpo, uite cine vine…”

„Despre ce vorbeşti?” l-a întrebat Meda. Dar Bill era prea departe în viziune ca să-i răspundă. Atunci soţia lui a părăsit încăperea şi viziunea a cuprins totul. Ceva puternic l-a dus pe lângă copii, până a ajuns lângă Miner Arganbright care i-a zis zâmbind: „Frate Branham, totul este gata. Am împărţit toate numerele de rugăciune. Adunarea este gata să înceapă aşa că du-te înăuntru.”

„Îţi mulţumesc, frate Arganbright.” Bill a mers pe lângă prietenul său către o arenă deschisă şi plină de oameni cu piele maronie. Mulţimea asculta un predicator care vorbea de pe o platformă construită în centrul arenei. Bill a întrebat un grup de fraţi lucrători:

„Cine este omul acela?”

Un predicator blond i-a răspuns: „Ei l-au pus acolo.”

„Care ei?” a întrebat Bill, dar fraţii lucrători s-au îndepărtat fără să-i răspundă, cu excepţia unuia cu părul blond. În momentul acela, predicatorul de pe platformă a zis: „Puteţi pleca!” şi mulţimea a început să plece.

„Nu trebuia să faci asta!” a protestat Bill. „Nu a făcut chemarea la altar.

„Este în ordine!” a răspuns blondul care ţinea în mână un sac cu bani pe care îl scutura astfel încât Bill putea auzi cum zornăiau monedele: „Am strâns deja darul de bani!”

Dezgustat, Bill a replicat: „De când este darul de bani mai important decât sufletele câştigate pentru Hristos?”

Ignorând întrebarea, omul a zis: „Mai târziu vei predica şi tu în după-amiaza aceasta.”

Arena era aproape goală şi începuse să plouă încet. Bill a glumit: „Vom fi norocoşi dacă vom avea vreo 12 oameni în după-amiaza aceasta.” Omul a ridicat din umeri şi a zis: „Nu a rămas Isus doar cu 12 oameni după ce le-a spus adevărul?” (Ioan 6.28-69).

De undeva de peste umărul drept al lui Bill, Îngerul Domnului a spus: „După aceasta vei şti.” Apoi l-a dus mai departe în viziune.

Următorul lucru pe care i l-a făcut cunoscut lui Bill a fost că ţinea în mână un pantof mic de bebeluş şi în cealaltă un şiret de pantof. El încerca să bage acel şiret mare de pantof prin găurile micuţe ale pantofului de bebeluş dar nu reuşea. De fiecare dată când încerca să-l bage, şiretul se desfăcea la capăt în mai multe fire şi nu putea trece prin gaură. Bill l-a răsucit şi a încercat din nou, dar de fiecare dată şiretul se desfăcea tot mai mult. Părea o sarcină imposibilă. Diametrul şiretului era prea mare ca să poată trece prin acea gaură mică

Îngerul Domnului l-a întrebat:

„Ce faci?”

„Încerc să înşiretez papucul acesta, dar nu pot. Şiretul nu trece prin gaură.”

„Nu procedezi bine. Foloseşte capătul celălalt.”

Era atât de concentrat să înşireteze papucul încât nici nu observase ce lung era şiretul. Când a privit în jos, a văzut că pe podea era adunat într-o grămadă considerabilă. Privind capătul celălalt, Bill a observat că şiretul era destul de subţire ca să treacă cu uşurinţă prin gaură.

Îngerul i-a zis: „Nu înţelegi?” Tu nu poţi să-i înveţi pe bebeluşii penticostali lucrurile supranaturale. Dacă vei încerca aceasta, nu vei face decât să ridici imitaţii fireşti.”

Apoi Îngerul l-a dus mai departe în viziune până a ajuns la un lac frumos înconjurat de copaci verzi. Apa era limpede ca cristalul, iar Bill putea vedea grupuri de peştişori care înotau aproape de ţărm. În depărtare se vedeau şi câţiva păstrăvi curcubeu. O mulţime de pescari aruncau firul de pe mal, dar nu prindeau decât peştişori.

Bill s-a gândit: „Eu sunt un pescar bun şi cred că aş putea prinde păstrăvul acela mare de acolo.” Şiretul s-a făcut un fir de pescuit iar papucul era o momeală cu cârlig. La picioarele lui Bill era un băţ de

pescuit. Bill l-a ridicat şi s-a aşezat în linie. Îngerul a zis de la spatele lui: „Te voi învăţa cum să pescuieşti, dar nu vreau să spui nimănui cum se face. Păstrează secretul acesta doar pentru tine.”

„Înţeleg.”

„Mai întâi leagă o momeală la capătul firului şi pune apoi cârligul. După aceea aruncă firul departe, unde este apa mai adâncă. Lasă momeala să se ducă în adânc apoi trage încet. Aceasta va aduce peştii mici în jur. Când vei simţi că trage de momeală, trage firul din nou dar puţin mai tare decât prima dată. Aceasta va împrăştia peştii mici, ceea ce va atrage atenţia peştilor mari. Când vei simţi că unul din peştii mari va ciuguli din momeală, trage tare ca să se fixeze bine cârligul în falca lui. Apoi poţi să-l tragi.”

Bill a început să facă ceea ce îi spusese Îngerul. În timp ce punea momeala în cârlig, ceilalţi pescari au venit să se uite. Toţi pescarii aceia erau predicatori creştini şi erau încântaţi să-l vadă. Ei spuneau:

„Slavă Domnului, este fratele Branham. El este un pescar adevărat. Haideţi să vedem cum face. El poate să ne arate cum să facem ca să prindem o mulţime de peşti.”

În centrul atenţiei tuturor, Bill a zis:

„Sigur, am să vă arăt cum se face.” Apoi a aruncat firul departe în larg şi a lăsat momeala să se ducă la fund. „Fraţilor, sunt buni şi peştii mici dar noi vrem să-i prindem pe cei mai mari. Uitaţi-vă cum se face. Mai întâi trageţi încetişor de fir. Aceasta va atrage peştii mici. Când un peşte mic ciuguleşte din momeală, trageţi de fir puţin mai tare, dar nu prea tare. Peştii mici se vor împrăştia şi peştele mare va veni să vadă ce se întâmplă. Unul din peştii mari este gata să atace momeala.”

Bill a demonstrat cum funcţiona această tehnică, trăgând mai întâi încet de fir. Curând un grup de peştişori s-au apropiat de momeala mişcătoare. Aceasta i-a încântat pe predicatorii care se băteau unul pe altul pe spate şi exclamau: „Aleluia! Lăudat să fie Domnul! Este minunat.”

Entuziasmul lor l-a cuprins şi pe Bill. Acum se simţea el însuşi o momeală în cârligul lui, fiind atât de întărâtat să prindă un peşte încât a smucit prea tare băţul, trăgând firul afară din apă până pe ţărm. Firul a căzut în jurul lui şi s-a încâlcit tare. Prinsese într-adevăr un peşte, dar era unul atât de mic încât se mira şi el cum de avea gura atât de mare încât să prindă momeala. Între timp predicatorii şi-au pierdut interesul şi s-au îndepărtat.

Acum Îngerul Domnului a păşit în viziune. Părul lui negru şi pielea măslinie erau în contrast puternic cu haina albă. El şi-a încrucişat braţele la piept şi a zis:

„Ai făcut exact ceea ce ţi-am spus să nu faci!”

Bill s-a ruşinat şi în timp ce încerca să iasă din încâlcitura din jurul lui, a răspuns: „Ştiu că nu am făcut bine. A doua oară am tras prea tare.”

„Nu-ţi încurca firul în vremurile astea!” l-a mustrat îngerul. „Lecţia de pescuit simbolizează slujba ta. Prima tragere a fost când ai luat oamenii de mână şi puteai simţi vibraţiile bolilor lor. A doua tragere este deosebirea care ţi-a permis să le spui tainele inimii. Te-am făcut un văzător înaintea oamenilor, dar tu ai încercat tot timpul să explici aceasta. Ai făcut dintr-un dar supranatural un spectacol public. Şi pentru că ai făcut aceasta, ai permis să se ridice multe imitaţii şi ai răspândit confuzie.”

‚Îmi pare atât de rău… Voi încerca să fiu mai atent în continuare.”

Spre uşurarea lui, în cele din urmă Bill a reuşit să-şi descâlcească firul. Rulând firul înapoi, s-a pregătit să-l arunce încă o dată. Dar înainte s-o poată face, Îngerul l-a dus mai departe în viziune.

Acum stătea sus în aer – nu afară, ci mai degrabă părea a fi în interiorul unei structuri. Deasupra lor se întindea un tavan boltit ca al unei catedrale sau a unui cort uriaş. Bill nu mai văzuse niciodată o cupolă atât de mare. Dedesubtul lui stătea mii de oameni în rânduri spre o platformă de la marginea cortului. Sute de oameni au îngenuncheat în faţa acelei platforme, plângând încet şi slăvindu-L pe Isus Hristos.

Aparent era o adunare de evanghelizare şi predicatorul a făcut o chemare la altar. Un bărbat cu aspect plăcut a zis:

„În timpul cât se odihneşte fratele Branham, haideţi să formăm un rând de rugăciune. Toţi cei care au numere de rugăciune să se alinieze la dreapta mea.”

Bill stătea în aceeaşi direcţie cu mulţimea, adică cu faţa spre amvonul de pe platformă. Din acel punct de deasupra meetingurii, el privea oamenii cu numere de rugăciune care se aliniau încet formând un şir lung până la capătul cortului şi afară. Era ceva foarte diferit faţă de meetingurile lui obişnuite. Nu numai că în rând erau cu mult mai mulţi oameni decât de obicei, dar întreaga structură a rândului de rugăciune era diferită. În faţa rândului de rugăciune atârna o perdea de pânză groasă care bloca vederea către platformă a oamenilor de jos. Şi pe platformă lucrurile erau diferite. Între rândul de rugăciune şi amvon era o construcţie rectangulară de 12 picioare de lată şi de 20 de lungă, cu o uşă la fiecare capăt. O femeie care ţinea în mână un carneţel stătea lângă uşă cu faţa către rândul de rugăciune. O altă femeie stătea lângă uşă aproape de amvon.

Nedumerit de toate acestea, Bill s-a uitat în jur după Îngerul Domnului ca să-i dea o explicaţie. Îngerul stătea în aer lângă el, chiar în dreapta lui.

Deasupra Îngerului se învârtea Lumina care arunca flame de lumină ce zumzăiau ca un vârtej de vânt. Apoi s-a întâmplat ceva ce Bill n-a mai văzut până atunci. Stâlpul de Foc a plecat de la Îngerul Domnului şi a străbătut jos prin auditoriu până a ajuns la clădirea aceea mică de pe platformă. Pentru un moment Lumina a zăbovit deasupra micuţei clădiri. Apoi a trecut prin acoperiş drept în încăperea dinăuntru.

În timp ce Stâlpul de Foc nu se mai vedea, Îngerul Domnului a zis: „Ne întâlnim acolo. Aceasta este a treia tragere."

Acum rândul de rugăciune se mişca. Primul pacient din rând era o femeie aflată pe o targă de ambulanţă. Doi bărbaţi au dus-o după cortină sus pe scări, de-a lungul platformei spre clădirea micuţă. Femeia care stătea lângă uşă, cel mai aproape de rândul de rugăciune, a notat în carneţel numele femeii bolnave precum şi boala de care suferea. Apoi cei doi bărbaţi au dus-o în cameră. Mulţimea fremăta în timp ce-şi concentra atenţia asupra clădirii rectangulare de pe platformă. Deodată uşa din apropierea amvonului s-a deschis şi a ieşit femeia care acum îşi împingea targa în faţă şi Îl lăuda pe Dumnezeu cât putea de tare. Femeia cu părul negru, care stătea lângă uşa clădirii micuţe părea să fie reporter. Ea a întrebat-o pe femeia vindecată:

„Ce s-a întâmplat acolo înăuntru?"

„Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar am fost paralizată timp de 20 de ani şi uită-te la mine. Mă simt ca şi cum nu aş fi fost paralizată niciodată."

A doua persoană din rândul de rugăciune era un bărbat în cârje. A intrat şi el în micuţa încăpere, dar curând a dat buzna afară pe uşa cealaltă, strigând şi ţinând cârjele sus în aer. Femeia l-a întrebat şi pe el:

„Ce s-a întâmplat înăuntru?"

„Nu ştiu", a răspuns omul, „dar uitaţi-vă la mine. Pot să umblu!"

Bill i-a zis Îngerului Domnului: „Nu înţeleg. Ce se întâmplă în încăperea aceea?"

„Oare nu a spus Domnul nostru: *„Când vă rugaţi să nu fiţi ca făţarnicii cărora le place să se roage stând în sinagogi şi la colţurile străzilor ca să fie văzuţi de oameni.*

Ci voi când vă rugaţi, mergeţi în odăiţa voastră, închideţi uşa după voi şi rugaţi-vă Tatălui vostru care este în loc tainic. Şi Tatăl vostru care vede în ascuns vă va răsplăti." (referire la Matei 5.5-6).

„Da, aşa ne-a spus Domnul nostru să facem."

„Ne întâlnim în încăperea aceea. Aceasta este tragerea a treia; ea nu este un spectacol public."

„Acum înţeleg.”

Îngerul l-a dus în camera de jos şi i-a spus ce să facă pentru tragerea a treia. Apoi i-a spus o taină.

Mai târziu, Bill a spus referindu-se la acea conversaţie:

„Prieteni creştini, când voi pleca din lumea aceasta, taina aceea va rămâne în sufletul meu, dar reţineţi cuvintele acestea: **„Urmăriţi ce se va întâmpla după aceea!”**

Capitolul 74: Opsumul (1955)

Întors din Elveţia, William Branham a găsit „un munte” alb de scrisori care îl aşteptau pe biroul din Jeffersonville. Nu era de mirare. Întotdeauna când era plecat, mormanul de scrisori era aşa de mare de parcă ar fi nins cu ele. Majoritatea lor veneau de la oameni care cereau batiste peste care s-a făcut rugăciune. Bill mergea la peştera lui de lângă Tunnel Mill şi îşi petrecea toată după-amiaza rugându-se peste un sul de panglică albă. Apoi domnul şi doamna Cocs tăiau panglica în bucăţi de câte 6 inch şi le expediau prin scrisori tuturor persoanelor care le cereau. Multe din scrisori conţineau mărturii despre vindecări şi minuni care s-au întâmplat în timpul campaniilor sau după primirea panglicilor. Asemenea scrisori nu necesitau răspuns.

Erau însă şi scrisori care necesitau o atenţie deosebită din partea lui Bill. Chiar atunci el avea telegrame şi scrisori de la 400 de oraşe mari din toată lumea, care îl rugau să ţină meetinguri în zona lor. Desigur, el putea satisface doar o mică parte din aceste cereri, dar le includea pe toate în rugăciunile lui şi Îi cerea lui Dumnezeu să-l călăuzească unde voia El să meargă. Aceste metode făceau foarte dificilă însărcinarea managerului său de a face planificări. Ei ar fi preferat să facă programările cu cel puţin şase luni înainte.

Bill avea programat primul week-end din august pentru Campbellsville, Kentucky. Apoi avea o săptămână să se pregătească pentru călătoria în Germania, deoarece campania din Karlsruhe urma să înceapă pe 15 august.

În fiecare săptămână Bill primea şi zeci de telegrame, telefoane şi scrisori de la oameni care îl rugau să meargă să se roage pentru ei. Cei care trimiteau asemenea scrisori puneau de multe ori şi un bilet de avion pentru a le putea îndeplini cererea. Dar nu era posibil să călătorească şi să se roage pentru toţi acei oameni, personal. Dacă ar fi încercat, asta i-ar

fi ocupat tot timpul. Bill se ruga pentru acei oameni când le citea scrisorile şi telegramele şi era întotdeauna deschis la posibilitatea că Domnul îl va îndruma să facă o călătorie specială. Într-o zi, în timp ce se ruga în peştera lui s-a trezit dintr-o dată într-o viziune şi stătea pe o parte a străzii dintr-un oraş. Nici una din clădirile din jur nu îi părea cunoscută. Uşa unei case albe s-a deschis şi de acolo a ieşit un om care ţinea în mână o servietă. Omul a înaintat pe alee, a deschis poarta de la gard, a trecut pe partea cealaltă în faţa lui Bill, a intrat într-o maşină şi a plecat.

De undeva din partea dreaptă, Îngerul Domnului i-a zis: „Uită-te dincolo de poartă!”

Când a deschis poarta, Bill a văzut un hârleţ care era lăsat lângă un strat cu flori. Îngerul i-a zis: „Du-te la uşă! Vei întâlni o femeie care poartă o haină maro şi plânge pentru că este îngrijorată deoarece fiul ei este bolnav. Spune-i că vrei să-l vezi. Ea te va duce într-un dormitor. Când îţi vei pune pălăria pe pat, ea o va lua şi o va pune pe un televizor. Să aştepţi până va intra în dormitor o femeie cu jerseu roşu şi se va aşeza pe marginea patului. Când ambele femei vor fi în cameră, să-ţi pui mâinile peste băiat şi să spui: „Aşa vorbeşte Domnul: Tu eşti vindecat!”

Imediat scena s-a schimbat. Se părea că este în stradă şi priveşte în vitrina unui magazin. Pe peretele magazinului era un ceas foarte mare. Bill a auzit un scârţâit ritmic, iar când s-a întors să vadă ce este, a văzut o asistentă care împingea un bărbat în scaun cu rotile. În poala omului era o Biblie.

Îngerul i-a zis: „Uita-te cât e ceasul!” Bill s-a uitat din nou la ceas şi a văzut că era 2.50. Apoi Îngerul i-a zis: „Spune-i omului să se ridice şi să umble!” În clipa aceea viziunea s-a terminat şi Bill era din nou în peştera lui.

Ca majoritatea viziunilor, şi aceasta a lăsat o amprentă vie în gândurile lui Bill. Ca să nu rişte s-o uite, primul lucru pe care l-a făcut a fost să noteze fiecare scenă în caietul său cu viziuni.

Trei zile mai târziu, în timp ce îşi citea corespondenţa, a dat peste o scrisoare care l-a mişcat mai mult decât celelalte. Un bărbat din Denver, Colorado, care era pe moarte din cauza tuberculozei, dorea ca Bill să ia avionul şi să meargă să se roage pentru el. Deşi era o scrisoare ca toate celelalte pe care le citise în ultimele trei zile, de data aceasta Îngerul Domnului i-a zis: „Du-te!”

Bill a luat avionul până la Denver, apoi taxi până acasă la omul acela şi s-a rugat pentru el. Şi fiindcă mai avea încă câteva ore până la sosirea noului avion, s-a hotărât să se plimbe prin oraş. După ce a străbătut mai multe străzi, a ajuns într-un cartier rezidenţial. La un moment dat a auzit o uşă care se deschidea şi a văzut un om cu servietă care ieşea dintr-o casă albă, iar o femeie i-a zis: „La revedere, doctore!”

Ciudat”, s-a gândit Bill, „parcă l-am mai văzut undeva…”

Doctorul a mers printr-o poartă a unui gard, a intrat într-un Ford cenuşiu şi a plecat. Aceasta a aprins un beculeţ în creierul lui Bill. S-a dus acolo şi a deschis poarta. Pe jos era un hârleţ lângă un strat de flori exact cum văzuse în viziunea de acum câteva zile. S-a dus la uşă şi a bătut. O femeie tânără a deschis uşa puţin, doar cât să vadă afară. Purta o haină maro exact cum spusese Îngerul, iar ochii îi erau roşii de plâns.

„Bună ziua”, a zis Bill scoţându-şi pălăria. „Aveţi un copil bolnav?”

Femeia l-a privit surprinsă şi i-a zis: „Da, am. Eşti cumva doctor?”

„Nu, doamnă, sunt predicator. Mă numesc Branham.”

„Mă tem că nu vă cunosc, domnule Branham.”

„Nu sunt din oraş. Slujba mea este să mă rog pentru bolnavi şi Domnul m-a îndrumat spre casa ta. Aş putea să-ţi văd puţin fiul?”

Femeia s-a gândit puţin, apoi ca şi cum ar fi zis: De ce nu?” a deschis uşa larg şi s-a dat la o parte. El a urmat-o până într-un dormitor unde un băieţel tremura sub un morman de pături. Bill şi-a pus pălăria pe pat la picioarele băieţelului. În loc ca mama s-o ia şi s-o pună pe televizor, ea a aşezat-o pe un scaun de lângă pat. Văzând aceasta Bill şi-a zis: „Nu pot spune nimic despre viziune. Va trebui să aştept până când toate lucrurile se vor aşeza la locul lor.”

El a întrebat-o pe mamă: „Ce are fiul tău?”

„Pneumonie. Doctorul spune că este foarte grav.”

Au discutat despre boala micuţului câteva minute, apoi mama a luat pălăria lui Bill şi a pus-o pe televizor. „Ei bine”, s-a gândit Bill, „această parte a fost împlinită, dar încă nu mă pot ruga pentru băiat.” După un timp în dormitor a intrat o femeie care purta un jerseu roşu şi a luat loc, dar atunci s-a ridicat mama şi a ieşit din cameră. Bill a aşteptat răbdător, discutând cu bunicuţa până când s-a întors mama şi totul era în ordine ca în viziune.

Atunci Bill a zis: „Ridicaţi-vă amândouă.” S-a ridicat şi el, s-a dus la capătul patului, şi-a pus mâinile peste copil şi a zis: „Aşa vorbeşte Domnul: tu eşti vindecat!”

Imediat băiatul a strigat-o pe mamă-sa întinzând braţele. Ea s-a aşezat pe marginea patului şi l-a cuprins lipindu-şi obrazul de fruntea lui, apoi a zis surprinsă: „Nu mai are febră!”

Întorcându-se în stradă, Bill nu a găsit nici un taxi. Era cam îngrijorat că ar putea pierde avionul, aşa că a luat-o repede spre centrul oraşului,

uitându-se după un loc unde ar putea găsi un taxi. A intrat într-un magazin să-şi ia ceva dulce, iar în timp ce plătea a observat pe perete un ceas mare. Arăta ora 2.50. Ştia că se găsea în locul potrivit şi la timpul potrivit. Imediat ce a ieşit din magazin a auzit un scârţâit ritmic. O asistentă împingea un cărucior cu rotile în care se afla un bărbat. Şi exact ca în viziune, bărbatul avea în poală o Biblie.

Îndreptându-se spre el, Bill l-a întrebat: „Crezi cartea aceea?”

„Da, domnule”, a răspuns omul cu voce fermă.

„Este bine, pentru că Ea conţine cuvintele Vieţii veşnice. Ai citit acolo unde Isus a vindecat bolnavii?”

„De multe ori.”

„Crezi că El face şi astăzi aceleaşi lucrări?”

„Da, domnule.”

„Atunci în Numele Domnului Isus Hristos, ridică-te fiindcă „Aşa vorbeşte Domnul: Eşti vindecat!”

Balansându-şi greutatea în faţă, a apucat braţele scaunului şi a încercat să se ridice. Imediat asistenta i-a pus mâna pe umăr şi l-a împins înapoi zicând: „Nu poţi să te ridici pentru că eşti rănit!”

„Ridică-te!” a insistat Bill. „Crede ce ţi-am spus!”

„Cine eşti?” l-a întrebat bărbatul.

„Nu contează. Ridică-te în Numele Domnului!”

Bărbatul a împins mâna asistentei de pe umărul său şi s-a ridicat în picioare. Apoi a alergat, nu a umblat. În clipa aceea, de după colţ a apărut un taxi care se îndrepta spre ei. Bill l-a oprit şi curând era în drum spre aeroport.

A doua zi a trecut pe la Biblioteca Publică din Jeffersonville să citească ziarul de Denver. Curând a găsit articolul pe care-l căuta: „Vindecarea miraculoasă a unui om în stradă”. Nimeni din Denver nu ştia ce se petrecuse cu adevărat, iar Bill s-a gândit că nu avea nici un rost să le spună.

După campania din iunie 1955 din Elveţia, William Branham a petrecut aproape şase săptămâni acasă cu familia. Singura slujbă pe care a ţinut-o a fost aceea din week-end în Campbellsville, Kentucky şi câteva predici de duminica în biserica lui. Orman Neville, care era asistentul lui la Tabernacolul Branham, s-a dat imediat la o parte pentru ca Bill să se adreseze meetingurii. În 1946 când a păşit pe câmpul evanghelizării cu

„normă întreagă”, Bill a vrut să-şi dea demisia dar adunarea nu l-a lăsat. Mai mult, îl considerau încă păstorul lor chiar dacă predica în Jeffersonville doar ocazional. Bill a acceptat acest angajament ca un semn al dragostei lor şi a respectului pe care i-l purtau. În acel moment, era bine să aibă un amvon unde să poată aduce învăţături mai adânci.

Chiar dacă mai nou aducea multă învăţătură şi în timpul campaniilor de vindecare prin credinţă, totuşi în anumite subiecte nu putea merge cât de adânc şi-ar fi dorit. Dar acasă în Tabernacolul Branham putea aduce învăţătură de câte ori îi permitea timpul.

În data de 24 iulie 1955, el a învăţat despre „Demonologie”. A folosit o mulţime de texte din Scriptură ca să explice cum pot afecta duhurile demonice vieţile oamenilor şi a ilustrat aceste puncte cu exemple din propria lui experienţă din serviciile de rugăciune. Predica a fost intitulată „Duhuri înşelătoare.”

Înainte de a aborda acest subiect, William Branham a ţinut un scurt serviciu de dedicare, în care s-a rugat pentru câţiva bebeluşi, deoarece nu credea în botezul copiilor. El învăţa că sufletele copiilor erau în siguranţă în Hristos, până erau destul de mari ca să dea socoteală pentru propriile alegeri.

Apostolul Petru a spus: „Pocăiţi-vă şi botezaţi-vă în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, apoi veţi primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2.38). Botezul este un act conştient făcut de noii convertiţi, mărturisind că s-au întors de la păcatele lor pentru a-L urma pe Isus Hristos. Deoarece bebeluşii nu se puteau pocăi, nu era nevoie să fie botezaţi. Oricum, Bill încuraja familiile creştine să-şi aducă copiii la biserică, iar un lucrător să se roage pentru ei ca Dumnezeu să-i binecuvânteze. El a citit din Marcu 10.13-16 unde Isus a spus: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi căci a celor ca ei este Împărăţia lui Dumnezeu…Şi i-a luat în braţe, şi-a pus mâinile peste ei şi i-a binecuvântat.” Unul din copiii pe care i-a închinat Domnului în dimineaţa aceea, a fost fiul său, Iosif.

Cu toate că William Branham şi-a luat o pauză de la programul său aglomerat de evanghelizare, timpul petrecut acasă numai liniştit nu era. Oamenii veniţi din afara oraşului se opreau acasă la el la orice oră din zi sau din noapte, dorind rugăciune. Pentru că vedea viziuni, foarte mulţi oameni îl considerau proroc şi credeau că dacă stau în sufrageria lui şi discută cu el despre problemele lor, Dumnezeu îi va da prorocului Său un „Aşa vorbeşte Domnul” special pentru ei. Oamenii aveau dreptate, dar în dorinţa lor de a auzi un cuvânt de la Dumnezeu, nu-şi dădeau seama ce apăsătoare erau pentru Bill aceste „interviuri”.

Mulţi oameni din adunarea lui au înţeles, şi pentru a-i uşura povara, au încercat să ajute cu orice puteau. Într-una din zile, Banks Wood, care locuia alături, i-a cosit iarba din grădină. Pe la ora 10.00, Bill a ieşit să-i

mulţumească vecinului pentru ajutorul dat, iar în timp ce stăteau de vorbă, au ajuns acolo Leo Mercer şi Gene Goad.

Asemenea lui Banks Wood şi Willard Collins, Leo şi Gene se mutaseră în Jeffersonville să fie aproape de William Branham şi slujba lui. Când Bill călătorea, Leo, Gene şi Banks se ocupau de înregistrarea serviciului. Apoi multiplicau înregistrările şi le dădeau la cel mai mic preţ oamenilor care doreau o copie.

Leo, Gene şi domnul Wood stăteau de vorbă cu Bill în grădină. Curând Banks a lăsat lucrul şi li s-a alăturat. Conversaţia s-a îndreptat spre o crimă ce se petrecuse cu câteva zile mai devreme. O femeie îşi sufocase copilul nou-născut cu o pătură, după care l-a legat cu sârmă în acea pătură şi l-a aruncat de pe pod în râul Ohio. Bill s-a folosit de această tragedie pentru a ilustra declinul moral pe care îl văzuse în timpul călătoriei pe care o făcuse în America de Nord. An după an era tot mai rău. Din nefericire această decădere morală se strecurase şi în biserică.

Această decădere era vizibilă mai ales la femei. Bill era uimit văzând câte femei se descotoroseau de moştenirea lor feminină, adoptând atitudini masculine cum ar fi tăierea părului, purtarea pantalonilor şi chiar predicarea Evangheliei de la amvon – lucruri care erau în contradicţie cu Cuvântul lui Dumnezeu. (1 Corinteni 11.1-15, Deuteronom 22.5, 1 Timotei 2.9-15).

În fiecare an tot mai multe femei creştine înclinau spre direcţia greşită. Ele copiau stilul lumii şi încercau să fie cât mai atrăgătoare vopsindu-şi feţele cu farduri şi purtând haine indecente, foarte strâmte, sau pantaloni scurţi, chiar costume de baie care nu sunt altceva decât o lenjerie colorată.

Aceste atitudini îi influenţau şi pe copii. În loc ca mamele să-i înveţe pe copii sfinţenia şi decenţa, ele îi învăţau indecenţa şi vulgaritatea prin exemplul pe care li-l dădeau. Şi cel mai grav lucru era că cei mai mulţi dintre creştini nu ştiau că aceste lucruri Îl întristau pe Duhul Sfânt.

Până de curând Bill nu spusese prea multe despre aceste lucruri în predicile lui, considerând că era de datoria păstorilor să-şi corecteze meetingurile, dar cei mai mulţi păstori nu predicau împotriva lucrurilor lumeşti şi fireşti. Şi dacă păstorii nu predicau despre aceasta, avea s-o facă el, deoarece oamenii aveau nevoie să ştie deosebirea dintre bine şi rău. Standardele bisericii trebuiau menţinute sus dacă creştinii voiau să fie Mireasa lui Isus Hristos.

În timp ce vorbea, Bill a observat un oposum care a venit la poarta lui şi cu greu încerca să înainteze pe aleea care ducea spre casa lui. Acest lucru era foarte ciudat. Deşi era obişnuit în sudul Indianei, acest animal umbla doar noaptea. Nu ieşea ziua decât dacă era deranjat de ceva, deoarece era orb. Aşadar de ce venise acolo? Oare avea rabie? L-a studiat atent dar de la distanţă părea normal.

În timp ce se apropia de el, Bill a observat că şchiopăta, trăgându-şi piciorul din faţă. Bill s-a dus şi mai aproape ca să-l cerceteze mai bine. Animalul nu s-a oprit la apropierea lui, dar mergea atât de încet încât a putut să-l studieze cu uşurinţă. O rană urâtă desfigurase partea pe care n-o văzuse de la distanţă. Probabil îl lovise o maşină sau îl sfâşiase vreun câine. Orice s-ar fi întâmplat, umărul lui era sfâşiat şi plin de sânge. Piciorul era probabil rupt. Muşte verzi bâzâiau în jurul rănii deschise, iar viermii colcăiau deja în carnea roz.

Folosindu-se de coada unei greble, Bill a întors oposumul pe o parte ca să observe extinderea rănilor. În mod normal, în această situaţie un oposum s-ar preface că e şchiop sau chiar mort, dar acesta a scos un sunet şi a muşcat coada greblei. Atunci Bill a observat că era o mamă care încerca să-şi apere puii. Oposumul, ca şi cangurul îşi poartă puii într-un marsupiu. Această mamă era atât de slăbită încât muşchii ei nu mai puteau ţine închis marsupiul, iar Bill a numărat opt pui mici care ţipau înăuntru.

„Gene, Leo, haideţi să învăţaţi o lecţie. Uitaţi-vă la această mamă oposum. Ea nu poate vorbi, dar după părerea mea este o adevărată doamnă. Are în ea mai mult instinct matern decât multe din femeile de astăzi, în special decât aceea care şi-a aruncat copilul în râu, zilele trecute. Femeia aceea şi-a considerat copilul o povară şi l-a omorât ca să fie liberă să poată umbla prin baruri şi să petreacă bine.

Priviţi această mamă oposum. Probabil mai are de trăit doare vreo câteva ore şi totuşi cu ultimele puteri pe care le are vrea să-şi protejeze puii.”

Imediat ce Bill a lăsat jos coada de greblă, mama oposum s-a ridicat în picioare şi a păşit şchiopătând spre casa lui Bill, prăbuşindu-se chiar lângă trepte.

Doamna Wood a zis: „Frate Branham, ar trebui s-o omori ca să scape de suferinţă şi va trebui să omori şi puii deoarece sunt prea mici ca să se poată hrăni singuri.”

„Nu pot face aşa ceva, soră Wood”, a răspuns Bill.

„De ce?” a întrebat ea, Doar eşti vânător. Ai omorât o mulţime de animale.”

„Da, sunt vânător, dar omor doar ceea ce urmează să mănânc. Sau uneori am omorât animale care distrugeau alte animale, dar nu am făcut-o niciodată doar de dragul de a ucide.”

„Păi nu i-ai omorî fără rost! Oposumul acesta va muri oricum, iar puii vor muri de foame. Uciderea lor ar fi un lucru bun.”

„Ştiu că ai dreptate, soră Wood, dar nu pot s-o fac.”

„Atunci să-i ia Banks şi să-i ducă undeva şi să-i omoare el.”

„Nu, lăsaţi-i unde sunt acum!”

Acea mamă oposum a zăcut toată ziua lângă verandă sub razele arzătoare ale soarelui de iulie. Cineva care venise pentru interviu şi rugăciune a observat-o şi a întrebat despre ea. Bill a controlat-o cu un băţ de câteva ori în cursul zilei, ca să vadă dacă mai trăieşte. De fiecare dată mormăia, dar nu a făcut nici o mişcare, nici chiar când a pus lângă ea nişte mâncare şi apă. O dată a turnat apă pe ea pentru a alunga muştele, dar imediat s-au întors la loc.

În seara aceea, Banks Wood a bătut la uşa lui Bill şi i-a zis:

„Frate Branham, ai slujit destul pentru astăzi. Lasă-mă să te duc puţin cu maşina ca să te mai relaxezi.” Bill a acceptat bucuros şi în următoarele ore au mers cu maşina prin împrejurimi admirând pădurile şi lanurile de porumb, fermele şi hambarele, şi vorbind tot timpul despre bunătatea lui Dumnezeu. Când s-a întors acasă, pe la ora 11.00, s-a minunat când a văzut că oposumul nu murise, ci continua să se tânguie şi să tremure.

Acel tânguit l-a făcut să se gândească până târziu la el, bântuindu-i chiar şi visele. Dimineaţa devreme, Bill a ieşit pe verandă să mişte oposumul cu piciorul. De data aceasta animalul şi-a mişcat doar piciorul din spate. Nici măcar nu a mai deschis ochii. Bill ştia că mai are doar puţin şi va muri. S-a întors în casă şi s-a aşezat pe pat. În timp ce îşi freca faţa se gândea:

„Astăzi va trebui să fac ceva cu oposumul acesta. Dar ce să fac?”

De undeva de nicăieri, un Glas i-a zis:

„Ieri ai numit-o „doamnă” şi ai dat-o exemplu în predica ta. Ai lăudat-o fiindcă e o mamă bună.”

„Da, aşa este”, a răspuns Bill.

„Ea s-a aşezat lângă treptele uşii tale ca o doamnă, aşteptând cu răbdare să-i vină rândul la rugăciune.”

„Păi n-am ştiut… Eu…” Deodată a ridicat ochii şi a privit în jur mirat: „Ce se întâmplă? Cu cine vorbesc? Cui i-am răspuns?”

Foarte clar a auzit un Glas care zicea:

„Am trimis-o acasă la tine pentru rugăciune. Zace de 24 de ore la uşa ta şi încă nu te-ai rugat pentru ea.”

Plecându-şi capul, Bill s-a rugat: „Dumnezeule scump, Tu ai trimis-o la mine? Iartă-l pe slujitorul Tău prost care nu a înţeles…”

Acum putea vedea clar. Oposumul putea veni numai de pe cărarea din pădure, de la 150 yarzi de stradă. Ca să ajungă la casa lui, a trebuit să se târască preţ de patru case, toate mai aproape de drum decât casa lui, toate fără garduri. Casa lui era singura cu gard, şi totuşi ea a venit şchiopătând până acolo şi s-a oprit la uşa lui. Desigur, Dumnezeu o călăuzise.

Mergând din nou afară, a stat lângă mama oposum, şi-a ridicat mâinile în sus şi s-a rugat:

„Tată ceresc, ştiu că Tu îi călăuzeşti pe copiii Tăi să vină la rugăciune când sunt bolnavi. Ştiu că Te îngrijeşti chiar şi de vrăbii. (referire la Matei 10.29-31, Luca 12.6-7).

Dacă Duhul Tău cel Sfânt a călăuzit acest animal mut aici pentru rugăciune, iartă-mă că am fost atât de prost şi nu am ştiut. Te rog în Numele lui Isus să vindeci această mamă cumsecade."

Imediat ce a rostit Numele „Isus", mama oposum şi-a ridicat capul şi l-a privit pe Bill în ochi. Un minut mai târziu şi-a adunat puii în marsupiu, apoi s-a ridicat în picioare şi a făcut câţiva paşi slabi. Dar după fiecare pas pe care-l făcea părea să se întărească tot mai mult şi a străbătut aleea fără să mai şchiopăteze. Când a ajuns la poartă, s-a oprit şi a privit înapoi spre Bill ca şi cum ar fi vrut să spună: „Mulţumesc, bunule domn!" Apoi s-a întors spre stânga grăbindu-se pe stradă în sus spre siguranţa din pădure.

Spunând povestea mai târziu, Bill a zis: „Dacă Dumnezeu este preocupat de un biet oposum, gândiţi-vă cu cât mai mult îi pasă de fiii şi fiicele Lui care sunt în nevoi. Puterea lui Satan este limitată, dar puterea lui Dumnezeu nu are limită."

Capitolul 75: Mexic: Mister şi minuni (1956)

În timp ce iarba din grădina lui tremura sub pătura de zăpadă, William Branham cugeta la cea mai puternică viziune pe care o văzuse. O misterioasă adunare amânată, o încercare eşuată de a înşireta papucul acela de copil, o lecţie de pescuit şi o încăpere misterioasă ridicată de pe platformă sub o cupolă gigantică – aceste imagini persistau şi înţelegerea lor ascunsă îl muncea. Această viziune i-a stăpânit multă vreme gândurile. Deşi a păstrat de bună voie taina pe care i-a împărtăşit-o Îngerul în acea încăpere, impactul acelui secret dădea culoare multor

lucruri pe care le citise în Biblie şi multe din ceea ce avea să predice multe luni după aceea.

Într-o noapte din decembrie 1955, Bill s-a simţit prea emoţionat ca să doarmă. La 10.30 şi-a trezit soţia şi a întrebat-o:

„Scumpo, pot să-ţi predic puţin?”

Meda şi-a întors faţa spre soţul ei, s-a frecat la ochi şi i-a zis zâmbind: „Sigur Bill, dă-i drumul!”

Astfel, i-a predicat soţiei sale până la miezul nopţii. El i-a zis:

„Credinţa unui creştin se bazează în întregime pe odihnă. El nu este un om care se clatină. Creştinul nu aleargă dintr-o parte în alta, nu se ceartă, nu se agită şi nu se îngrijorează pentru nimic. El se odihneşte pentru că totul a fost terminat la Calvar. O, ar putea veni dezamăgiri, dar creştinul se va odihni deoarece ştie că Dumnezeu este în stare să Îşi ţină promisiunile. Noi creştinii ştim că orice problemă ar veni: foame, boală sau chiar moartea, nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos.

Noi suntem în odihnă. Lasă corabia aceasta bătrână să se clatine în furtunile vieţii, Ancora noastră ne ţine în siguranţă. Credinţa noastră nu se bazează pe abilităţile noastre, nici pe biserica sau prietenii noştri. Ea se odihneşte în întregime pe lucrarea terminată a lui Isus Hristos. Desigur, se vor ridica tot felul de furtuni şi necazuri, dar corabia noastră nu se poate scufunda deoarece noi suntem ancoraţi în Cuvântul lui Dumnezeu.”

Pe 1 ianuarie 1956, William Branham a revenit asupra acestui subiect în predica: „De ce suntem noi oamenii atât de clătinaţi?” El a vorbit despre creştinii care sunt clătinaţi în mod constant de furtunile vieţii şi purtaţi încoace şi încolo. Acest fel de creştin este uneori sus şi alteori jos. Într-o zi se simte biruitor, iar în ziua următoare este descurajat. Într-o zi se închină lui Dumnezeu, iar în cealaltă poate fi în lume. De ce? Pentru că are numai o concepţie mintală despre Cuvântul lui Dumnezeu. El a venit la Isus printr-o cunoştinţă intelectuală şi nu printr-o experienţă supranaturală în sufletul lui.

Pentru a clarifica acest punct, Bill s-a folosit de povestea israeliţilor în călătoria lor din Egipt spre ţara făgăduită. Fiindcă nu şi-au adus mâncare cu ei, Dumnezeu le-a dat în fiecare zi pâine supranaturală, iar ei au numit-o mană. Israeliţii nu puteau păstra această mană. Dacă au încercat s-o facă, până dimineaţa era stricată. În fiecare dimineaţă trebuiau să adune doar cât puteau mânca, aşa cum trebuie să facă şi creştinii: să se hrănească în fiecare zi cu Pâinea Vieţii Isus Hristos.

Deşi mana nu putea fi ţinută mai mult de o zi, au fost şi câteva excepţii. Fiindcă Dumnezeu le poruncise evreilor să lucreze doar şase zile pe

săptămână, mana adunată în ziua a şasea ţinea şi în a şaptea. De asemenea, El i-a poruncit lui Moise să pună nişte mană în chivotul mărturiei. Chivotul mărturiei era o cutie dreptunghiulară aşezată în camera dinăuntru a cortului întâlnirii, cunoscută sub numele de sfânta sfintelor. Mana dinăuntrul chivotului nu s-a stricat niciodată, şi generaţie după generaţie a avut mirosul şi gustul de pâine proaspăt făcută. Spiritual, această prospeţime continuă este valabilă şi pentru creştin.

Pentru a explica ceea ce a vrut să spună, Bill a comparat viaţa creştină cu cortul pe care l-a făcut Moise în pustie la porunca Domnului. Cortul avea trei părţi: curtea dinăuntru, locul sfânt şi locul preasfânt.

Persoana care se apropia de cort, trebuia să intre mai întâi în curtea dinăuntru care era împrejmuită cu un gard şi unde era un altar pentru jertfirea animalelor şi vasul în care se spălau preoţii înainte de a intra în cort.

Urma locul sfânt – cortul propriu-zis, care era despărţit în două încăperi printr-o perdea. Camera dinspre afară se numea locul sfânt şi conţinea un suport cu şapte braţe pentru şapte torţe. Locul sfânt mai conţinea şi un altar pentru tămâie şi o masă pentru pâini pentru punerea înainte, care semnifica prezenţa lui Dumnezeu.

Apoi era locul preasfânt. Camera dinăuntru era numită locul preasfânt sau sfânta sfintelor. Această odaie sfântă conţinea doar o piesă de mobilier: chivotul mărturiei. Capacul chivotului era numit capacul ispăşirii. Aceste trei părţi ale cortului simbolizau cele trei trepte ale mântuirii: neprihănirea, sfinţirea şi botezul Duhului Sfânt.

Cortul din pustie avea numai o intrare şi doar cei care credeau în IaHVeH puteau intra să vadă altarul.

Astăzi o persoană poate fi salvată numai dacă crede în Isus Hristos care este singura intrare la Viaţa veşnică.

Dar acesta este primul pas. Să crezi în Isus este ca şi cum ai intra în curtea cortului. Omul care intră în curtea dinăuntru crede că Isus a murit să-l salveze de păcatele lui. Însă aceasta îl face numai neprihănit prin credinţă. Este bine, dar se află sub cerul liber şi e expus la orice schimbare de vreme. Unele zile sunt însorite şi el se simte bine; altele sunt reci şi furtunoase şi el se simte un nenorocit. Norii fac ca lumina soarelui şi a stelelor să se modifice constant.

Sfinţirea este treapta a doua a harului. Omul care este sfinţit prin sângele lui Isus Hristos se află într-o poziţie mai bună decât cel care se opreşte la neprihănire. Omul sfinţit a încetat cu fumatul, nu mai minte, nu mai fură, etc. Se poartă bine cu oamenii şi duce o viaţă sfântă înaintea Domnului. El este ca preotul care intra în locul sfânt din cort. Locul sfânt era mult mai confortabil decât curtea cortului. Acolo preotul era ocrotit de ploaie şi vânt, şi nu depindea de lumina care se schimba, deoarece avea lumina

venită de la sfeşnicul cu cele şapte braţe. Şi totuşi acel sfeşnic nu lumina perfect. El avea nevoie de atenţie în fiecare zi. Uneori fitilul se carboniza şi atunci flacăra se micşora şi afuma încăperea. Alteori se stingea şi trebuia reaprinsă.

Treapta a treia a salvării este botezul Duhului Sfânt. Aceasta este când creştinul păşeşte după perdea în sfânta sfintelor şi trăieşte în slava Shekinah a prezenţei lui Dumnezeu. Slava Shekinah este o Lumină mistică, o licărire blândă, sigură şi perfectă. Sursa ei este Dumnezeu însuşi, ceea ce înseamnă că nu poate fi nici o variaţie.

Bill a spus: „Bărbaţii şi femeile pot duce o vaţă corectă şi să Îl iubească pe Dumnezeu printr-o concepţie mintală, dar adevăratul loc de adăpost este în inimă, ascuns cu Hristos. Când Hristos, Duhul Sfânt intră în inima ta, El este în temperamentul tău şi trăieşte propria Lui viaţă, prin propria Lui voie, în tine. Eşti atât de predat încât Hristos vorbeşte acelaşi fel de cuvinte pe care le-a vorbit şi are aceleaşi gânduri pe care le-a avut, prin tine. El face prin tine aceleaşi lucrări pe care le-a mai făcut. Tu eşti predat şi acum te odihneşti.

Ce tablou frumos pentru creştinul predat prin care lucrează Hristos. Pavel spunea că „pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig. Nu eu trăiesc, ci Hristos trăieşte în mine…” (Filipeni 1.21, Galateni 2.20). Hristos trăieşte în sufletul predat: vorbeşte prin buzele lui, gândeşte prin mintea lui, vede prin ochii lui şi acţionează prin temperamentul lui. Atunci toate lucrurile lumii trec. Cum să nu fie tot timpul scump şi plăcut dacă Hristos are controlul? Amin. Înţelegeţi? Hristos este în tine, deci întreaga ta fiinţă este Hristos. Atitudinea ta, dorinţele tale, poftele tale, totul este Hristos. Deci tu eşti predat şi te odihneşti, totul fiind desăvârşit. Indiferent cât pare de întunecat totul, cât de greu, toate sunt totuşi la fel pentru că Hristos este în tine. El gândeşte prin mintea ta ca şi cum ar fi aici pe pământ. Tu nu mai eşti al tău, fiindcă îi eşti predat pe deplin.

O dată pe an, marele preot Aaron intra în locul preasfânt al cortului (Exod 30.10, Levetic 16, Evrei 9.7-14, 25-26), iar adunarea îl urmărea. Aaron trebuia să fie uns corect, îmbrăcat corect şi să umble corect. El purta clopoţei la îmbrăcăminte şi în timp ce păşea, clopoţeii sunau: sfânt, sfânt, sfânt este Domnul. El lua acolo sângele animalului adus jertfă, era uns cu trandafirul din Saron şi untdelemnul curgea pe barba lui până la poala hainei. El intra în locul preasfânt şi perdeaua cădea în urma lui fiind ascuns de lumea exterioară.

Lăudat să fie Dumnezeu, aici este locul de adăpat, un loc de locuit. Voi puteţi intra în prezenţa lui Dumnezeu fiind ascunşi de lucrurile lumii. Nu-i veţi mai auzi deoarece sunetul este blocat. Lumea este în afară. Voi sunteţi înăuntru în prezenţa veşnicului Dumnezeu, mâncând din mana care nu se va strica niciodată şi nu se va termina.

Când un om trăieşte în prezenţa Împăratului, fiecare zi este frumoasă. El a găsit locul tainic (Psalmul 27.4-5; 91.1, Matei 6.6), a intrat după perdea

şi aceasta s-a închis în urma lui. El nu mai vede lumea. Locul sfânt era izolat fonic de pieile de oi şi capre, însă locul acesta tainic este izolat fonic de botezul Duhului Sfânt care ascunde un om în Hristos. Acolo el devine un om nou şi umblă în fiecare zi în felul acesta înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 5.17, Galateni6.15-16).

Ce tablou frumos al credinciosului aflat în prezenţa lui Dumnezeu. Toate lucrurile I-au fost date lui Hristos. Tot ce era Dumnezeu, El a turnat în Hristos. Tot ce era Hristos, El a turnat în Biserică.

Isus a spus: „În ziua aceea veţi şti că Eu sunt în Tatăl şi voi sunteţi în Mine şi că Eu sunt în voi…" (Ioan 14.20).

O, ce privilegiu ar avea creştinii dacă ar accepta aceasta!"

În concluzie Bill a spus: „Omul care păşeşte dincolo de perdea închide lumea afară. El stă între aripile întinse ale heruvimului, înconjurat de slava Shekinah a lui Dumnezeu. Lumina aceea nu se micşorează niciodată, nu se stinge niciodată. Credinciosul se odihneşte pe chivotul mărturiei şi mănâncă din cupa aurită cu mană care este proaspătă întotdeauna. El nu trebuie să se îngrijoreze pentru nimic din lume, pentru că Dumnezeu se îngrijeşte de toate: îi ascultă rugăciunile şi răspunde la ele. Şi nu numai atât: acest credincios trăieşte chiar în prezenţa Împăratului împăraţilor, în slava Shekinah. Problemele nu pot ajunge acolo; el nu îşi va apleca urechea la ele pentru că tot zgomotul lumii a rămas afară.

Prieteni, dacă ajungeţi în punctul în care lumea este moartă şi trăiţi numai în slava Shekinah, în prezenţa Împăratului, atunci fiecare zi va fi scumpă sufletului vostru. O Doamne! Totul este bine! Nu vi se poate întâmpla nimic. O, ce loc!"

Ca să argumenteze cele spuse, a citit din Evrei 10.19-22 şi avea să repete această temă de multe ori în anul 1956, învăţând că cortul era o reprezentare pământească a adevărului ceresc. Acelaşi lucru l-a spus şi apostolul Pavel care învăţa că este umbra lucrurilor cereşti, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu care i-a spus: „Ia seama să faci totul după chipul care ţi-a fost arătat pe munte!" (Evrei 8.5).

Cele trei părţi ale cortului reprezentau multe lucruri. În numărătoarea lui Dumnezeu, „3" este „numărul descoperirii".

Dumnezeu S-a descoperit în trei feluri: ca Tată, ca Fiu şi ca Duh Sfânt.

Omul este alcătuit tot din trei părţi: trup, duh şi suflet.

Mântuirea are trei faze: neprihănirea, sfinţirea şi botezul cu Duhul Sfânt.

Cortul din pustie avea trei părţi: curtea dinăuntru, locul sfânt şi sfânta sfintelor.

Bill ştia că şi slujba lui avea trei părţi: prima, a doua şi a treia tragere cu acel fir de pescuit din viziune. Cortul uriaş de la sfârşitul viziunii avea tot trei părţi: la un capăt adunarea, la celălalt capăt, platforma ridicată şi o clădire mică. Bill ştia că prima şi a doua tragere reprezentau primele două stadii ale slujbei lui: semnul de pe mână şi deosebirea prin viziune. Nu ştia încă ce putea fi tragerea a treia, dar Îngerul îi spusese clar că va fi în legătură cu încăperea aceea mică de pe platformă, unde coborâse slava Shekinah. Îngerul îi spusese: „Ne vom întâlni în încăperea aceea. Aceasta este a treia tragere şi nu va fi un spectacol public.”

„Tragerea a treia” nu era singurul lucru din viziune care îl nedumerea. El se întreba cât din viziune era simbolic şi cât avea să se întâmple real. De ce spune domnul acela cu înfăţişare plăcută: „William Branham se odihneşte!”? De ce era o perdea în faţa rândului de rugăciune? De ce rândul se întindea până în afara cortului? De ce oamenii din rândul de rugăciune intrau în încăperea aceea micuţă? Ce se întâmpla în misterioasa încăpere?

Pentru că nu avea cum să ştie cât din viziune era simbolică, Bill şi-a chemat cei doi manageri, pe Jack Moore şi Miner Arganbright şi i-a rugat să închirieze sau să cumpere cel mai mare cort care se găsea. Arganbright a propus să-l instaleze pentru o lună la Phoenix. Bill agrea ideea. Deoarece campaniile lui aveau de câştigat cu fiecare zi în care continuau în acelaşi loc, adesea s-a întrebat dacă nu s-ar fi produs o trezire în cazul în care ar fi stat mai mult în acelaşi loc? Planul acesta a căzut din cauza unui alt evanghelist, A.A. Allen, care îşi programase în aceeaşi lună o lungă campanie în Phoenix. Bill şi-a anulat meetingurile deoarece şi-a dat seama că nu puteau fi în acelaşi timp două campanii de vindecare prin credinţă.

Miner Arganbright a propus un alt plan. Generalul de armată mexican, Narciso Medina Estrada, care era creştin, l-a rugat pe Arganbright să-l ducă pe Branham în Mexico City. Oare va lua în considerare o campanie în bătrânul Mexic?

Când Bill s-a rugat cu privire la problema aceasta, Îngerul Domnului a venit la el şi i-a zis: „Eu nu te-am trimis în Phoenix, ci ţi-am spus să mergi în Mexic.” Aceasta explica câteva detalii din viziunea pe care o văzuse în noiembrie. Cei doi băieţi zdrenţoşi pe care-i văzuse la începutul viziunii erau copii mexicani, şi aşa erau toţi oamenii aceia în faţa cărora avea ocazia să predice.

Bill l-a rugat pe Miner Arganbright să aranjeze o campanie în Mexic, spunându-i în detaliu viziunea pe care o avusese. Câteva zile mai târziu, Arganbright l-a sunat şi i-a spus: „Am rezervat arena de coride din Mexico City. Poate primi 60 de mii de oameni. Prima adunare se va ţine pe 16 martie. Dimineaţa ne vom întâlni şi cu Jack Moore la hotel Regos din Mexico City.”

Arganbright nu-şi putea ascunde entuziasmul:

„Frate Branham, avem cel puţin 100 de predicatori din 24 de denominaţii care vor coopera cu noi. Mai mult, este pentru prima dată în istoria Mexicului când guvernul a dat bun venit unui evanghelist protestant în ţara lor. Nădăjduiesc că va fi un timp minunat.”

Bill şi-a petrecut primele două luni ale anului 1956 zburând prin Statele Unite şi predicând o seară aici şi două seri dincolo. Acelea nu erau campanii de vindecare. El n-a vrut să se roage pentru bolnavi până în Mexic, deoarece aştepta ca acolo să înceapă noua lui slujbă.

Pe 16 martie, Bill a zburat spre Mexico City însoţit de Billy Paul, Jack Moore şi Young Brown. Călătorea cu ei şi Roberto Espinoza, un predicator mexicano-american, care era traducătorul din acea campanie. După ce s-au cazat la hotel, Bill a luat un taxi să-l ducă la arena de coride. Se adunau nori negri şi curând a început o ploaie uşoară.

Taximetristul a zis: „Nu prea avem parte de ploaie în perioada asta a anului.”

Bill l-a cotit pe managerul său şi i-a spus:

„Ce ţi-am spus? Să fii atent, căci va fi o mică problemă când vom ajunge acolo: locul va fi gol.”

„Dar cum este posibil?”

„Nu ştiu, dar asta am văzut într-o viziune anul trecut.”

Când au ajuns la arena de coride, Jack Moore a rămas mut de uimire când a văzut stadionul cu cele 60 de mii de locuri toate goale. Apoi a zis: „Frate Branham, dacă n-aş fi unul care crede în darul tău, cu siguranţă aş crede acum.”

Mai târziu au aflat că de dimineaţă s-au adunat mii de oameni în arena de coride, aşteptând să vină seara rugăciunii pentru bolnavi. După-amiază când începuse să plouă, cineva folosise sistemul public ca să se adreseze publicului şi i-a trimis pe toţi acasă. Reverendul Abel Medina, unul din principalii organizatori ai campaniei, i-a spus lui Bill că nu ştia cine este răspunzător pentru acest lucru. Mai mult, contractul pentru arenă a fost anulat dintr-o dată. În momentul acela nici reverendul Medina, nici generalul Estrada nu ştiau cine a făcut aceasta, deşi bănuiau care era numele organizaţiei pentru care lucra respectivul.

Jack Moore a strâns din dinţi şi a zis:

„Am să aflu eu cine este în spatele acestui lucru.”

„Încearcă, dar nu vei afla. Nu îţi va spune nimeni nimic,” a răspuns Bill.

În timp ce Bill şi Billy Paul zburau înapoi spre Jeffersonville, Arganbright şi Moore au rămas în Mexico City în speranţa că vor îndrepta lucrurile. Jack Moore a încercat timp de câteva zile să afle cine a trimis mulţimea acasă şi a anulat meetingurile. El a intrat din birou în birou şi a vorbit cu oficiali de la conducere, dar se părea că nimeni nu ştia nimic despre problema respectivă.

Între timp Arganbright încerca să salveze campania împreună cu generalul Estrada şi reverendul Medina. Fiindcă pierduseră contractul pentru arenă trebuiau să găsească un alt loc potrivit unde să ţină meetingurile. Au găsit un loc în Tacubaya, o suburbie din Mexico City.

Sâmbătă, Miner Arganbright l-a sunat pe Bill şi l-a rugat să se întoarcă în Mexico. Când a auzit aceasta, Bill s-a dus să se roage în peştera lui, iar duminică dimineaţa a văzut o viziune cu peşti morţi peste tot pe jos, iar Îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te în Mexico. Nu este timpul potrivit, dar voi fi cu tine.”

Astfel, luni 19 martie, Bill şi fiul său s-au întors în Mexico. Generalul Estrada a rezervat pentru următoarele două săptămâni un teren de fotbal în Tacubaya. Bill trebuia să se roage pentru bolnavi până vineri seara, după care reverendul Abel Medina urma să continue campania cu evanghelişti locali.

Luni seara la ora 9.00, oamenii au venit pe terenul de fotbal. Fiindcă nu erau tribune şi nici bănci, oamenii au stat pe terenul de joc toată ziua aşteptând seara, când avea să înceapă serviciul. Numărul lor creştea oră după oră. La 6.00 seara, Billy Paul Branham a scos numerele de rugăciune şi le-a dat unui bărbat mexican să le împartă, apoi l-a urmărit în mulţime ca să se asigure că nu vinde nici unul. Pe la 8.00 când a ajuns Bill, îl aşteptau cam zece mii de oameni. Văzând mulţimea, Bill se întreba cum va ajunge pe platformă, dar sponsorii lui se gândiseră deja la problema aceasta. Platforma era ridicată lângă un zid înalt care separa câmpul de joc de drumul public. Bill a fost condus până lângă zidul acela, a urcat pe o scară până pe el, iar acolo îl aşteptau doi bărbaţi care i-au înfăşurat frânghii pe sub braţe şi l-au lăsat în jos pe partea cealaltă a platformei.

După ce a salutat mulţimea, Bill a citit din Iuda 3, subliniind fraza: „… luptaţi sincer pentru credinţa care a fost dată o dată pentru totdeauna sfinţilor”, apoi a spus povestea femeii samaritene explicând că Isus n-o mai văzuse până atunci şi totuşi i-a spus trecutul. (referire la Ioan 4.5-39). A continuat cu povestea lui Natanael, cum Filip i-a spus prietenului său: „Noi am găsit pe Mesia…” Natanael i-a răspuns sceptic: „Ce dovadă ai?”

„Vino şi vezi!” iar când s-a dus, Isus i-a zis: „Te-am văzut înainte să te cheme Filip, în timp ce stăteai sub smochin.” (Ioan 1.43-51). Cum l-a putut vedea Isus? Într-o viziune.

Duhul lui Dumnezeu ştie totul; Isus care este manifestarea lui Dumnezeu în trup de carne, ştie totul despre noi.

Bill a zis: „În seara aceasta Domnul este aici ca să facă minuni. Eu nu fac minuni sunt ca microfonul din faţa mea. Astfel, dacă eu nu vorbesc, microfonul nu poate transmite nimic. Tot aşa eu sunt doar un instrument în mâinile lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos este singurul care vindecă. Eu sunt doar mijlocul prin care El îşi manifestă vindecarea. Eu lucrez după făgăduinţele sfântului Său Cuvânt, deoarece cred ceea ce scrie în Cuvântul Lui.

Prima persoană din cele 25 din rândul de rugăciune a fost o femeie pe nume Enriqueta Arellano. Ea a urcat pe platformă şi s-a aşezat în faţa evanghelistului american, care a spus:

„Femeia aceasta este la fel de străină pentru mine, ca femeia samariteană pentru Isus, dar pot să vă spun care este problema ei. Pot să văd cum e operată într-un spital. Operaţia nu s-a vindecat bine şi ea se teme că are cancer. Este adevărat?” Cu ochii plini de lacrimi femeia a recunoscut în faţa audienţei că este adevărat.

După rugăciune, Bill i-a zis: „Bucură-te, căci Domnul te-a vindecat!” Enriqueta a păşit jos de pe platformă o femeie nouă.

În rândul de rugăciune au venit o mulţime de oameni iar rezultatele au fost uimitoare. Apoi în faţa evanghelistului a venit un bărbat care se numea Marino Santiago, iar Bill a spus audienţei: „Dacă Dumnezeu îmi va spune de ce este omul acesta aici, veţi crede în Isus Hristos?” Şi a continuat: „Ai venit aici ca să mă rog pentru hernia ta, dar mai este încă un motiv. Eşti predicator în Veracruz şi biserica ta se numeşte „Calvary”. Dorinţa ta este să mă rog peste câteva batiste pe care vrei să le duci la bolnavii din biserica ta.”

În timp ce se desfăşura aceasta, un uşier l-a informat pe reverendul Medina că în rândul de rugăciune este un tânăr dement care are în mână un număr de rugăciune pe care este scris numele unei femei. Medina s-a dus să verifice ceea ce i-a spus uşierul şi a constatat că era adevărat, dar că tânărul nu era periculos. Din mijlocul mulţimii a păşit mama tânărului şi a spus că numărul de rugăciune era al ei. Femeia a spus că este bolnavă, dar că mai mult decât orice doreşte să fie vindecat fiul ei. Apoi a adăugat că de aceea i-a dat lui numărul ei de rugăciune. Reverendul Medina a fost de acord să se accepte dorinţa ei.

Pentru că erau foarte mulţi bolnavi care nu reuşiseră să primească un număr de rugăciune, reverendul Medina se temea că orice deviere de la procedura anunţată ar putea stârni o revoltă. Astfel, el a rugat-o pe femeie să îşi schimbe locul în rândul de rugăciune cu fiul ei, ceea ce au şi făcut.

Când femeia a ajuns şi ea pe platformă, Bill i-a zis: „Eşti catolică şi te rogi pe un rozariu. Eşti aici pentru că doreşti ca cineva drag al tău să fie vindecat: este vorba de fiul tău. Dumnezeu a rezolvat totul. Mergi în pace!”

În seara aceea, în Mexic s-a întâmplat exact ca în India, în Africa şi în rezervaţia indienilor apaşi. Credinţa simplă a mexicanilor a acceptat darul deosebirii; ei au crezut sincer că Isus Hristos S-a descoperit în mijlocul lor, de aceea, minunile au înflorit din abundenţă, asemenea florilor deşertului după o ploaie binecuvântată de primăvară.

Prognoza vremii nu era prea încurajatoare, deoarece se anunţa furtună. În prima seară a bătut vântul dar nu a plouat deloc, însă în ziua următoare a plouat toată după-amiaza. Totuşi oamenii nu au fost descurajaţi de vreme şi au venit în număr foarte mare la adunare. Pe la ora 8.00, când Bill a început să se roage pentru bolnavi, erau adunaţi deja cam 25.000 de oameni.

A cincea persoană care a venit în rândul de rugăciune era un orb. Bill l-a privit în timp ce încerca să ajungă în faţă ajutat de unul dintre uşierii mexicani. Bătrânul îl întreba tot timpul ceva pe uşier, iar Espinoza a tradus cuvintele lui pentru Bill: „Întreabă cât este de aproape evanghelistul american, pentru că vrea să-l atingă.”

Câteva minute mai târziu, uşierul a pus mâna tremurândă a bătrânului orb pe reverul hainei lui Bill. Lăsându-se pe genunchi, bătrânul a scos din buzunar un şirag de mărgele, un rozariu şi a început să zică: Slăvită să fie Maria, cea plină de har…” dar Bill l-a oprit zicând: „Ridică-te, nu este nevoie să faci aşa ceva, bunicule!”

Bătrânul purta o pălărie de paie, iar părul cărunt îi ieşea pe sub ea. Buza de sus îi era ascunsă de o mustaţă stufoasă, iar haina şi pantalonii erau zdrenţoşi şi prăfuiţi. Bill îl privea cu dragoste şi milă, gândindu-se:

„Dacă ar mai trăi tata, ar avea cam vârsta acestui bătrân. Ce crudă a fost viaţa cu sărmanul acesta! Poate n-a mâncat niciodată o masă întreagă; poate nu a purtat un costum decent şi nici pantofi noi. Pe lângă toate acestea, bâjbâie în întuneric, fără să se poată ajuta.”

Bill i-a privit picioarele goale. Erau prăfuite şi aspre, iar unghiile îi erau lungi îi încovoiate. Pentru o clipă s-a gândit să-i dea pantofii lui, dar şi-a dat seama ca nu îi erau buni: picioarele mexicanului erau mult mai mari decât ale lui. Atunci i-a privit umerii, gândindu-se că poate i se potriveşte haina, dar şi-a dat seama că umerii bătrânului erau mai laţi.

Bătrânul şi-a scos pălăria, şi-a lăsat capul pe umărul lui Bill şi a început să plângă. Oh, nu numai că putea simţi durerea acelui sărman, dar Ceva din lăuntrul lui Bill a intrat în suferinţa lui, Ceva ce mergea dincolo de compasiune şi de raţiune, pe tărâmul dragostei, încât putea să se roage rugăciunea credinţei cu o sinceritate deplină.

Deodată, asemenea unei flori de cactus, a înflorit o viziune care îl arăta pe bătrân sărind de bucurie. Bill a ştiut imediat că totul s-a sfârşit, aşa că a ridicat încet fruntea omului. Imediat bătrânul a strigat: „Gloria a Dios! Veo! Veo!” ceea ce însemna: „Slavă lui Dumnezeu! Văd! Văd!” şi căzând în genunchi, a încercat să sărute pantoful lui Bill, dar el nu l-a lăsat s-o facă. Atunci l-a îmbrăţişat, apoi a alergat de-a lungul platformei strigând: „Gloria a Dios!” şi îmbrăţişându-i pe Arganbright, pe Brown şi pe ceilalţi predicatori de pe platformă. Curând miile de oameni prezenţi au preluat acele cuvinte şi au început să strige: „Gloria a Dios!”

O minune atât de evidentă ca aceasta era prea spectaculoasă ca să poată fi ascunsă de mass-media catolică controlată, aşa că mii de mexicani au auzit de ea chiar a doua zi. Printre ei a fost şi o tânără mamă mexicană, al cărei copil bolnav de pneumonie se zbătea între viaţă şi moarte, cu fiecare respiraţie. În dimineaţa aceea, bebeluşul ei a murit în timp ce aştepta să fie consultat de medic. Panicată, femeia a chemat repede medicul să-l vadă, dar eforturile lui de a-l resuscita au fost zadarnice: copilul era mort şi trebuia dus la morgă.

Totuşi ceva din inima acelei mame a refuzat să-l lase, deoarece se gândea că dacă Dumnezeu a putut să redea vederea acelui orb bătrân, l-ar putea readuce la viaţă şi pe bebeluşul ei.

Astfel, i-a spus doctorului că îşi ia copilaşul de la cabinetul lui şi s-a dus cu el direct pe terenul unde se afla evanghelistul american care se ruga pentru bolnavi. A ajuns acolo pe la amiază şi cam 2/3 din terenul de fotbal era plin de oameni. Ploua mărunt, dar aceasta nu a descurajat-o.

A ocupat loc într-un rând lung de oameni care aşteptau ora când urma să se împartă numere de rugăciune.

În seara aceea, când reverendul Branham a fost coborât pe platformă cu ajutorul unei funii, a fost surprins să vadă un morman mare de haine şi şaluri care îl aşteptau. Miner Arganbright i-a explicat că mulţi dintre cei care nu aveau numere de rugăciune stivuiseră hainele acelea ca să se roage el peste ele. Credeau că dacă vor atinge o haină peste care se va ruga el, vor putea fi vindecaţi. Bill făcea întotdeauna aceasta cu bucurie, gândindu-se la timpul când Pavel s-a rugat peste batiste şi şorţuri în Efes (Fapte 19.11-12).

Bill ştia bine că acest lucru va avea şi astăzi acelaşi efect ca atunci, deoarece mexicanii înţeleseseră credinţa. Ca de obicei, el a insistat ca întreaga lor credinţă să fie fixată ferm în Isus Hristos care este singurul Vindecător.

Nu mult timp de la începerea serviciului de rugăciune, Bill a observat un fel de tulburare în rândul de rugăciune. Se părea că o femeie încerca să treacă de uşierii de la spatele rândului. El a observat că ea făcea eforturi disperate să ajungă pe platformă şi curând s-a înălţat un strigăt general dintre oamenii din jur. Unii au apucat-o şi au tras-o înapoi, în capătul

rândului, dar imediat după aceea femeia a încercat să se strecoare printre picioarele lor, în dorinţa de a ajunge pe platformă. A fost prinsă din nou şi trasă înapoi, dar ea nu s-a dat bătută.

Curând Billy Paul a mers pe platformă şi a spus:

„Tati, n-o să mai putem ţine mult rândul de rugăciune. Este o femeie cu copilaşul ei mort în braţe şi încearcă cu disperare să ajungă pe platformă ca să te rogi pentru el. Problema este că nu are număr de rugăciune. Toţi oamenii din rând au aşteptat după numerele de rugăciune, aşa că dacă o las să treacă fără număr ar putea izbucni o revoltă. Femeia este isterică şi uşierii nu o pot opri Ce să facem?”

Bill a privit spre managerul său, Jack Moore, care era scund ca şi el; era de aceeaşi vârstă cu el şi în plus, şi el avea părul slab în creştet şi pe frunte. Astfel, i-a zis: Frate Jack, ea nu mă cunoaşte. N-ai vrea să mergi tu să te rogi pentru copilul ei? Asta ar calma-o.”

Jack Moore a fost de acord, aşa că a coborât scările şi a mers pe teren. La rândul lui, Bill s-a întors spre microfon şi era gata să spună ceva audienţei, când deodată a văzut plutind în faţa sa un copil mexican fără dinţi. Copilaşul stătea pe o pătură, gângurea şi dădea din mânuţe aşa cum fac copiii când sunt bucuroşi. Bill s-a întors imediat spre Jackk Moore şi i-a zis:

„Stai puţin, frate Jack! Este mai bine să mă ocup eu de cazul acesta. Spune-le uşierilor s-o lase pe femeie înăuntru.”

„Tati, nu putem face aceasta!” a strigat Billy. „Ar putea începe o revoltă.”

„Nu-ţi face griji, am avut o viziune.”

„O viziune? Asta-i cu totul altceva,” a răspuns Billy care ştia bine ce înseamnă o viziune.

În discuţie a intervenit şi Espinoza, care a spus:

„Mă duc eu să vorbesc cu uşierii.”

Curând uşierii s-au dat la o parte şi au lăsat-o pe femeie să treacă.

Ea a alergat spre platformă asemenea unui alergător aztec, iar când a ajuns în faţa evanghelistului american a căzut la picioarele lui, strigând: „Padre! Padre!”

Bill şi Espinoza au ridicat-o imediat de jos. Era o femeie frumoasă, de vreo 20 de ani. Ochii îi erau umflaţi de plâns din cauză că plângea de câteva zile. Probabil copilaşul pe care-l ţinea în braţe fără viaţă era primul ei născut. Bill nu putea vedea copilul. Tot ce vedea era o formă ţeapănă sub o pătură udă.

„Când a murit copilul?” a întrebat-o Bill.

Femeia a răspuns că murise dimineaţă, în cabinetul doctorului. După ce a auzit răspunsul femeii, Bill s-a întors spre Espinoza şi i-a zis:

„Frate Espinoza, să nu traduci rugăciunea”, apoi şi-a pus mâinile pe pătura udă şi s-a rugat:

„Tată ceresc, eu nu ştiu ce înseamnă toate acestea, dar cu câteva minute în urmă am văzut în faţa mea un copilaş care gângurea şi se juca. Dacă în acea viziune era vorba de copilaşul acesta, fă ca viaţa să se întoarcă în el, în Numele lui Isus.” În clipa aceea copilaşul a început să ţipe şi să dea din picioare sub pătura udă. La rândul ei, mama a scot un strigăt puternic strângându-l cu putere la piept.

Bill a spus: „Frate Espinoza, nu face încă public lucrul acesta. Du-te mai întâi cu femeia la doctorul ei, căci vreau o mărturie scrisă care să ateste că acest copilaş a fost mort.”

La sfârşitul serviciului, Bill a întrebat câţi din cei prezenţi erau gata să-şi predea vieţile lui Isus Hristos după cele văzute? S-au ridicat mii şi mii de mâini. Uimit, Bill s-a întors spre Espinoza şi i-a zis:

„Spune-le că nu vreau să ridice mâinile catolicii sau protestanţii, ci aceia care nu L-au primit niciodată pe Hristos.”

După ce Espinoza le-a explicate ce vrea, se părea că numărul mâinilor ridicate era la fel de mare.

A doua zi, Roberto Espinoza a obţinut un certificat medical semnat de doctorul care l-a examinat din nou pe copilaşul pe care îl declarase mort cu o zi înainte. Doar atunci Bill a fost de acord ca întâmplarea să fie povestită în ziarul local, iar mai târziu în revista „Glasul vindecării.”

În timp ce îşi făcea bagajele pentru a părăsi Mexicul, William Branham a fost solicitat de un reporter catolic să-i dea un interviu. După ce l-a întrebat despre multele minuni care s-au întâmplat în ultimele cinci zile, reporterul i-a zis:

„Credeţi că sfinţii noştri catolici pot face minuni?”

„Dacă trăiesc, pot”, a răspuns Bill.

„În biserica catolică nu poţi fi sfânt dacă nu eşti mort”, a comentat reporterul.

„Asta spune biserica catolică, însă în Biblie scrie că Pavel a trimis o epistolă sfinţilor din Efes. Ei erau cu siguranţă vii, nu-i aşa?”

„Şi noi am citit Biblia, dacă se ridică vreo întrebare dar credem că ceea ce spune biserica noastră este deasupra a ceea ce spune Biblia, deoarece papa aude aceasta direct de la Dumnezeu.” Când a auzit acele cuvinte, Bill a pufăit din nas, iar reporterul i-a zis:

Voi lua aceasta ca venind de la cineva non-catolic.”

„Da, sunt protestant, ceea ce înseamnă că protestez împotriva bisericii catolice, dar nu am nimic cu oamenii de acolo. Ei sunt suflete scumpe pentru care a murit Hristos. Protestez împotriva sistemului catolic care îi conduce pe aceşti oameni şi îi îndepărtează de Biblie.”

Sinceritatea lui William Branham l-a surprins puternic pe reporterul mexican, care l-a întrebat:

„La ce biserică sunteţi afiliat, domnule Branham?”

„La Biserica Domnului Isus,” a răspuns el.

„Nu cred că am auzit de denominaţiunea aceasta.”

„Pentru că nu este o denominaţiune. Este Trupul lui Hristos. Biblia spune că printr-un singur Duh, noi toţi suntem botezaţi într-un singur trup.” (1 Corinteni 12.13). Organizaţiile nu contează. Ceea ce contează este credinţa individului în Isus Hristos şi acea credinţă vine numai dacă crede Biblia.”

„Domnule Branham dar cred că vă daţi seama că Biblia este de fapt istoria antică a bisericii romano catolice!”

„Aici nu sunt de acord cu tine. Eu am citit o mulţime de cărţi de istorie, şi din câte am constat, Biserica Catolică nu a existat înainte de domnia lui Constantin, ci a fost formată la aproape 300 de ani de la moartea ultimului apostol.”

„Domnule Branham, care este opinia ta cu privire la Biserica Catolică?”

„Aş fi vrut să nu mă întrebi aşa ceva, dar dacă ai făcut-o, am să-ţi răspund. Biserica Catolică este cea mai înaltă formă de spiritism care există.”

Şocat de răspuns, reporterul a întrebat:

„De unde ai scos aceasta?”

„Oricine încearcă să vorbească cu morţii este spiritist, iar voi catolicii, vorbiţi tot timpul cu sfinţii morţi şi le cereţi să mijlocească pentru voi.”

Domnule Branham, şi tu vorbeşti cu Isus Hristos; şi El a murit.”

„Este adevărat, dar Isus nu a rămas mort. El a înviat, S-a ridicat din mormânt şi este viu şi astăzi; iar dacă această campanie din Mexic dovedeşte ceva, este că Isus Hristos este viu şi astăzi.”

Capitolul 76: America stă ca Israel, la Cades – Barnea (1956 – 1957)

Asemenea campaniilor din Germania şi Elveţia, campania lui William Branham din Mexic a avut un succes răsunător. În cele cinci seri petrecute la Tacubaya, un număr de douăzeci de mii de oameni şi-au predat vieţile lui Isus Hristos. Bill a constatat cu bucurie că în Mexic s-a împlinit prima parte a viziunii pe care o avusese în decembrie 1955.

Papucul copilaşului şi lecţia de pescuit erau alegorii şi le putea înţelege cu uşurinţă, dar partea cu cortul părea foarte greu de înţeles. Simboliza partea a treia a slujbei sale, sau va predica într-un cort gigantic sau într-o catedrală? Nu ştia. S-a gândit că dacă viziunea se referea la un cort adevărat, ar fi bine să caute unul, aşa că i-a rugat pe managerii lui să caute cel mai mare cort care putea fi cumpărat sau închiriat. Totuşi, viziunea îi clarifica un lucru: acum ştia că Dumnezeu dorea să-şi confirme lucrarea evanghelistică.

Miner Arganbright a vrut ca William Branham să se întoarcă în luna iulie în Europa sau în Africa, dar după ce s-a rugat pentru aceste propuneri, Bill a spus că nu poate pleca nicăieri deoarece Duhul Sfânt i-a cerut să rămână pe pământ american. Simţea o urgenţă pe care nu o mai simţise niciodată înainte: era ca şi cum ar fi fost un an crucial pentru Evanghelia din America.

De multe ori în timpul anului 1956, Bill a spus:

„Prezic că Statele Unite ale Americii ori Îl vor primi pe Hristos, ori vor începe să cadă din har începând cu anul acesta! Nu Domnul mi-a spus aceasta, dar cred că în anul acesta America Îl va primi pe Hristos sau Îl va respinge. Şi eu prezic că Îl va respinge!”

În ianuarie, el a predicat la Jeffersonville, mesajul intitulat „Macazul timpului”, în care a identificat şapte locuri majore în istorie, în care Atotputernicul Dumnezeu a schimbat cursul şi a început ceva nou. În

cursul acestor schimbări, El a vizitat pământul în mod special. Cuvântul „macaz” înseamnă „două lucruri care se intersectează”, iar în predica lui, Bill se referea la natural şi supranatural. El a identificat aceste „macazuri” în timpul lui Noe, în timpul lui Moise, în timpul lui Avraam, în timpul lui Ilie şi în timpul lui Isus.

William Branham a detaliat cel de-al cincilea mare macaz şi a spus: „Ioan Botezătorul a fost prorocul, iar Gavril, Îngerul. Ei au apărut cam cu 33 de ani înainte de macazul timpului. Dumnezeu i-a avertizat mai dinainte pe oameni că macazul era aproape. Astfel, îl vedem pe Ioan stând lângă Iordan, predicând şi vorbindu-le oamenilor despre Cel ce avea să vină.

După un timp, Şi-a făcut prezenţa nimeni altul decât Însuşi Omniprezentul înfăşurat în carne. Marele IaHVeH Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său Isus Hristos. Şi iată că într-o noapte Isus a adormit într-o corabie clătinată de furtună. El era foarte obosit şi nu i-a dat importanţă, dar timpul a ajuns la un macaz şi trebuia să se întâmple ceva. Astfel, El Şi-a pus piciorul pe marginea bărcii şi a spus: *„Mare, taci!”* Şi eu vă spun: în acea corabie Se afla chiar Creatorul cerurilor şi al pământului, de aceea natura trebuia să-L asculte şi să i se supună. Când vorbeşte Omniprezenţa Lui, se întâmplă lucruri supranaturale! Amin.

În ce priveşte timpul nostru, Bill a spus: „Eu cred că noi trăim aproape de a doua venire a Domnului Isus. Prima dată, El a venit ca un Copilaş, dar acum va veni ca Împărat al slavei, ca să Se răzbune pe cei care nu vor să asculte Cuvântul lui Dumnezeu.

Propovăduirea Cuvântului este un lucru foarte bun, deoarece ştim cu toţii că credinţa vine prin auzirea Cuvântului. Dar întotdeauna a fost nevoie de ceva supranatural care să adeverească că Atotputernicul Dumnezeu este viu şi lucrător. Noi trebuie să avem supranaturalul. Mai mult, eu cred că Biserica se află în faţa celei mai mari desfăşurări de adeverire a Omniprezenţei, pe care a văzut-o lumea vreodată. Noi suntem la macaz. Ce urmează? Isus va veni a doua oară, în slavă, să-i primească pe cei care au adormit în Hristos şi trăiesc în Dumnezeu. Da, Dumnezeu îi va lua pe toţi cu El, pentru că *„cei blânzi vor moşteni pământul,”* şi va începe Mileniul.

Acolo nu va mai fi război, nici boală, nici necaz şi nici durere, pentru că vom trăi de-a pururi în prezenţa Lui.

Toate semnele şi lucrurile acestea arată că noi suntem încă în necaz.”

După campania din Mexic, William Branham a continuat să se roage pentru bolnavi în meetingurile lui, dar şi învăţa mult mai mult decât înainte. Îngerul i-a explicat că vindecarea divină este momeala din cârlig, ca să capteze atenţia oamenilor. Cârligul este Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai important, deoarece creştinii aveau nevoie să fie zidiţi pe principiile fundamentale ale credinţei, pentru că altfel credinţa lor era zadarnică.

La Sturgis, Michigan, el a învăţat din nou despre cele trei curţi ale cortului, subliniind cât era de important pentru creştini să păşească după perdea, în Sfânta Sfintelor, ceea ce simboliza botezul Duhului Sfânt. El a spus:

„Mulţi din cei ce sunt creştini, au greutăţi şi se luptă tot timpul să reziste. Eu cred că acest lucru li se întâmplă pentru că le lipseşte învăţătura corectă a Bibliei. Nu există că creştinul „rezistă". Hristos îl ţine. Întregul principiu creştin se bazează pe odihnă, deoarece Isus a spus: *„Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihna."* (Matei 11.28).

Observaţi? Nu este ceea ce faceţi voi, ci ceea ce a făcut Hristos pentru voi ca să aveţi odihna. Cineva mi-a spus odată că îl caută pe Dumnezeu. Aşa ceva este greşit, pentru că nici un om nu L-a căutat vreodată pe Dumnezeu, ci Dumnezeu este Cel care îl caută pe om.

După ce Adam a păcătuit în grădina Eden, ar fi trebuit să alerge prin grădină strigând: „Tată, Tată, unde eşti?" Dar Dumnezeu a fost Cel care S-a dus prin grădină şi a strigat: *„Adame, Adame, unde eşti?"* (Geneza 3.9). Iar Adam s-a ascuns de El. Aceasta este natura umană."

Pe lângă faptul că aducea mai multă învăţătură în campaniile lui, William Branham a început să înveţe tot mai mult şi în Tabernacolul din Jeffersonville. Ori de câte ori se afla în Jeffersonville, reverendul Orman Neville se dădea bucuros la o parte pentru a-l lăsa pe Bill să se adreseze meetingurii. Dar predicile din Jeffersonville erau diferite de cele predicate în altă parte. În timpul campaniilor evanghelice, mulţimea amestecată de oameni nu îi permitea să abordeze orice subiect, dar în Tabernacolul Branham se simţea liber şi intra cât putea de adânc pentru a le explica învăţătura Bibliei. Multe din predicile ţinute în Jeffersonville au fost înregistrate, deoarece el a înţeles efectul pe care îl vor avea pe termen lung. În fiecare săptămână, oamenii cereau tot mai multe şi mai multe predici înregistrate, mulţi dintre ei ascultându-le de mai multe ori.

Pe 27 mai 1956, William Branham a predicat în Tabernacolul din Jeffersonville despre Cades-Barnea, oaza din deşertul Sinai, unde a tăbărât Israelul în timp ce doisprezece bărbaţi au mers să iscodească ţara făgăduită. Când s-au întors, iscoadele au povestit diferit despre ţară, iar poporul a trebuit să ia o decizie: vor merge înainte să cucerească ţara, sau se vor întoarce în pustiu şi vor căuta un alt loc unde să se stabilească?

Într-adevăr, în calea cuceririi Canaanului erau obstacole mari, dar Dumnezeu le promisese acea ţară. Adevărata întrebare care se ridica, era

spirituală: „Trebuiau să-l creadă pe Moise sau nu?” Moise le spusese că Dumnezeu le făgăduise acea ţară, dar israeliţii au decis să nu-l creadă. Urmarea neascultării lor a fost că au fost siliţi să hoinărească timp de patruzeci de ani prin pustie, până a murit toată acea generaţie necredincioasă; copiii lor fiind aceia care au intrat în final în ţara făgăduită.

Bill a spus că biserica creştină din America este în faţa aceleaşi decizii. El simţea că America anului 1956 se afla la propriul ei Cades-Barnea. Ea stătea în faţa deciziei.

Pe 17 iunie, William Branham a predicat despre „Apocalipsa, Cartea simbolurilor”. El a prezentat scena din Apocalipsa 5, unde Dumnezeu stătea pe tron în cer, ţinând în mână o Carte care era închisă şi pecetluită cu şapte peceţi, şi nimeni din cer sau de pe pământ nu a fost găsit vrednic s-o ia şi să-i rupă peceţile. Atunci a păşit în faţă Mielul lui Dumnezeu, pentru că El a fost vrednic să rupă cele şapte peceţi ale Cărţii.

Prorocul Daniel a văzut aceeaşi Carte şi a spus că va fi pecetluită până în zilele din urmă.

În continuare, Bill s-a oprit la Apocalipsa 10 şi a arătat cum a venit jos din cer un Înger care avea curcubeul deasupra capului. Acest Înger a pus un picior pe uscat şi unul pe mare şi a jurat pe Cel ce trăieşte veşnic, că în zilele îngerului al şaptelea se va sfârşi taina lui Dumnezeu.

Bill a citit Apocalipsa 1.1: *„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Şi le-a făcut-o cunoscut trimiţând prin îngerul Său la robul Său Ioan.”*

Un înger. Cum avea să le facă cunoscut? Dumnezeu a dat descoperirea lui Isus Hristos slujitorului Său, unui proroc, căruia i-a făcut-o cunoscută printr-un înger. Amin. Nădăjduiesc că înţelegeţi!”

El a citit mai departe: *„…care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu şi despre mărturia lui Isus Hristos, şi a spus tot ce a văzut.*

Ferice de cine citeşte, şi de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”

Priviţi! Când este vremea aproape? Când descoperirea lui Isus Hristos este dată Trupului lui Hristos; şi Hristos a fost descoperit ca viu, nu ca mort, trăind în Biserica SA şi făcând aceleaşi lucruri pe care le-a făcut şi în trecut; aceeaşi slujbă, aceeaşi Evanghelie, acelaşi semn al lui Hristos cel înviat.

Vremea este aproape atunci când El este descoperit de către îngerul Său, Bisericii Lui. De atunci, până acum, taina lui Isus Hristos nu a fost descoperită niciodată. Aceasta s-a întâmplat doar în ultimii ani. Vremea este aproape!”

În 1954, când William Branham a predicat în California, a spus că în anul 1956 vor fi cincizeci de ani de când Duhul Sfânt a început o trezire în Misiunea de pe strada Azusa din Los Angeles, o trezire care a restituit bisericii darurile Duhului, în special darul vorbirii în limbi, tălmăcirea şi profeţia. Acea trezire s-a răspândit rapid în jurul lumii, începând mişcarea Duhului a secolului 20.

În 1954, Bill a sugerat că ar fi frumos să fie o aniversare de cincizeci de ani a trezirii din strada Azusa, însoţită de o campanie maraton. Această idee a fost agreată de predicatorii penticostali, care au organizat un raliu jubiliar pentru 16-22 septembrie 1956, adică în aceeaşi săptămână în care S-a revărsat Duhul Sfânt în anul 1906 peste Misiunea de pe strada Azusa.

În septembrie 1956, William Branham a luat trenul şi a plecat din Jeffersonville spre Los Angeles ca să participe la raliul de pe strada Azusa. Era programat să vorbească de două ori în timpul acelei săptămâni.

În prima seară, în sala Angelus Temple au fost în jur de 5000 de oameni. Adunarea a fost deschisă de Demos Shakarian, preşedintele Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. În introducerea pe care a făcut-o, Shakarian a întărit legalitatea trezirii de pe strada Azusa, spunând că „Cincizecimea nu este o denominaţiune, ci este o experienţă.”

William Branham a extins această idee în predica sa intitulată „Jubileul Azusa”. El a explicat că cuvântul „cincizecime” înseamnă „al cincizecilea an”. La evrei, cincizecimea se referea la una din sărbătorile din Legea mozaică, în timp ce la creştini se referă la a cincizecea zi de la învierea din morţi a lui Isus Hristos, ziua în care Duhul Sfânt a coborât pentru prima dată peste Biserica creştină. Ca şi cuvântul „cincizecime”, cuvântul „jubileu” vine din timpul lui Moise şi este de fapt un status al Legii mozaice.

Astfel, Dumnezeu le-a poruncit izdraeliţilor că aibă un an de odihnă la fiecare cincizeci de ani. În timpul anului jubiliar, ogoarele trebuiau lăsate nelucrate; fiecare trebuia să se întoarcă la moşia lui, iar robii trebuiau eliberaţi (Levetic 25.8-13). Legea mozaică conţinea nişte porunci interesante referitoare la eliberarea robilor. Când venea anul de veselie sau de eliberare, dacă vreun rob voia să rămână la stăpânul lui, putea s-o facă. Pentru aceasta, acelui rob i se găurea lobul urechii semnificând că dorea să rămână rob pentru totdeauna (Exod 21.2-6; Deuteronom 15. 12-17).

În timpul anului jubiliar, orice rob putea să ia ce hotărâre voia.

Folosind lucrul acesta ca un exemplu, Bill a prezentat aceeaşi şansă fiecărui bărbat, femei sau copil robit de păcat. El a spus: „Acesta este un tip perfect, care poate fi aplicat astăzi când fiecare om trebuie să facă o alegere între Pecetea lui Dumnezeu şi semnul fiarei.

Pavel a spus: *„Credinţa vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu…”* (Romani 10.17).

Când un om aude că poate fi liber şi refuză eliberarea de păcat, este însemnat, despărţit de Dumnezeu şi primeşte semnul fiarei. Când bărbaţii şi femeile aud această Evanghelie minunată a Domnului Isus Hristos, care le spune că trebuie să fie botezaţi cu Duhul Sfânt, ei trebuie să ia o decizie. Dacă acceptă, primesc eliberarea în Hristos; dacă refuză, sunt însemnaţi şi îndepărtaţi de Hristos. Deci, contează atitudinea pe care o ai faţă de Cuvânt.”

El a vorbit despre bărbaţii şi femeile care s-au adunat în anul 1906 pe strada Azusa: oameni obişnuiţi care s-au smerit înaintea lui Dumnezeu şi au stat în rugăciune multe ore, până când atracţia lumii a dispărut şi Cuvântul lui Dumnezeu S-a aprins ca un foc în sufletele lor. Bill a mai spus că dacă creştinii din anul 1956 ar face acelaşi lucru, ar obţine aceleaşi rezultate.

Predica lui a mişcat sute de oameni, care au venit în faţă rugându-L pe Dumnezeu să-i boteze cu Duhul Sfânt.

Dar nu tuturor le-a plăcut felul cum a predicat. Unii s-au simţit ofensaţi când el a spus că păcatul din biserică este cel care împiedică trezirea. Astfel, după serviciu, o femeie i-a spus alteia: „Branham greşeşte aici! Ca americani, noi avem dreptul să fumăm şi să purtăm pantaloni scurţi dacă vrem! Dacă aş fi stat lângă uşă, aş fi ieşit afară.”

Cea de-a doua femeie era prietenă cu Bill şi ea i-a relatat acel comentariu.

În seara următoare, Bill a predicat mesajul „Mielul şi porumbelul”. Când Ioan Botezătorul L-a văzut pe Isus venind spre el, a spus: *„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”* Şi după ce Isus a fost botezat, a adăugat: *„Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel şi oprindu-Se peste El.* (Ioan 1.29,36).

În continuare, Bill a arătat că mielul şi porumbelul sunt unele din cele mai blânde creaturi din lume. De ce le-a folosit Dumnezeu ca să-L simbolizeze pe El? Fiul lui Dumnezeu L-a ascultat întotdeauna pe Tatăl Său. Isus Hristos avea dreptul să trăiască, dar ca Miel al lui Dumnezeu, a

renunţat de bună voie la drepturile Sale pământeşti şi a permis să fie sacrificat pe Calvar, astfel ca toţi cei care cred în El să poată trăi veşnic.

Isus Hristos este Exemplul nostru, de aceea se cuvine să ne supunem în totul voii Tatălui, aşa cum a făcut-o şi El.

Isus Şi-a asemănat poporul cu oile, iar pe Sine S-a numit blândul Păstor care Îşi caută oile pierdute. (Daniel 5.25-27). Oaia îşi dă de bună voie lâna celui care o tunde. Tot aşa, şi creştinii renunţă de bunăvoie la dreptul lor de a trăi o viaţă păcătoasă, pentru a-L urma pe Păstorul cel bun într-o viaţă mai bună.

În primul pătrar al anului 1956, pe lângă învăţăturile despre subiectele obişnuite, ca dragostea, harul şi vindecarea divină, Bill a predicat şi despre subiecte mai grele, cum ar fi păcatul şi judecata lui Dumnezeu.

În Jeffersonville, el a predicat mesajul „Scrisul de mână de pe perete," o predică în care era arătată atitudinea lui Beltşaţar şi a petrecăreţilor lui, în paralel cu atitudinea multor americani faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Daniel a tălmăcit scrisul supranatural de pe perete: *„Ai fost cântărit şi ai fost găsit uşor."* (Daniel 5.25-27).

Mai târziu, Bill a predicat despre „Un profet care roşeşte", referindu-se la stânjeneala pe care a simţit-o Ezra când a văzut păcatul şi perversiunea din Israel. El a comparat zilele lui Ezra cu anul 1956 şi a spus:

„Acesta nu este un subiect despre care să vorbesc prea uşor. Aş putea să mă gândesc la multe alte lucruri, despre care mi-ar fi mult mai uşor să vorbesc, dar ce se va întâmpla, fraţilor, dacă în acest timp plin de păcat şi adulter, nu se ridică nimeni să aducă o avertizare? Trebuie să fie cineva care să vorbească despre aceste lucruri! Poate nici Ezra nu a vrut să vorbească despre aceasta, dar a trebuit s-o facă.

Bill nu s-a limitat să abordeze astfel de subiecte numai în Jeffersonville. Dimpotrivă! În predicile sale evanghelice, el a predicat tot mai mult împotriva păcatului, chemându-i pe oameni la sfinţire; invocând nevoia ca creştinii să renunţe la ce era la modă în lume şi să trăiască sfinţi şi curaţi înaintea lui Dumnezeu. El cita adesea versurile unui cântec care spune:

„Am lăsat jos barierele, am lăsat jos barierele,

Am făcut compromis cu păcatul,

Am lăsat jos barierele, şi oile au ieşit

Dar caprele cum au intrat înăuntru?"

Apoi răspundea: „Caprele au intrat pentru că aţi făcut compromis cu păcatul şi aţi lăsat barierele jos.”

Pe 5 octombrie 1956, William Branham a predicat la Chicago, mesajul intitulat „Faţa vopsită a Izabelei”, în care s-a folosit de povestea Izabelei, soţia împăratului Ahab, pentru a arăta cum nu ar trebui să se poarte o femeie. (1 Împăraţi 21.1-24; 2 Împăraţi 9.30-37).

El a făcut o paralelă între imoralitatea Izabelei şi declinul moral al femeii din America modernă, un declin moral care s-a furişat chiar şi în bisericile creştine. A predicat împotriva femeilor care poartă pantaloni, îşi taie părul, se machiază şi fumează; şi a învăţat că femeile trebuie să fie supuse soţilor lor şi să nu încerce să se ridice deasupra lor în casă. El a spus:

„Dacă Duhul Sfânt este în mine, ar trebui să puneţi în ordine aceste lucruri înainte de ziua judecăţii. Să nu-i permiteţi pastorului vostru să vă spună altceva, pentru că aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!: din cuvântul lui Dumnezeu.”

Să nu uitaţi că atunci când aceste păcate se strecoară printre oameni, Dumnezeu va avea pe cineva care să se ridice şi să le spună Adevărul. În timpul Izabelei, Dumnezeu l-a avut pe profetul Ilie Tişbitul, care a mers drept înaintea împăratului şi i-a spus: „Ahab, tu eşti greşit, iar Dumnezeu te va face răspunzător pentru lucrurile acestea.”

Dar ce a făcut Izabela? L-a urât pe Ilie pentru că i-a spus ce era bine şi ce era rău. Vedeţi? Dacă îi vei spune adevărul cuiva, te va urî în loc să se pocăiască. Ei ar trebui să se pocăiască şi să Îi mulţumească lui Dumnezeu pentru că le-a descoperit Adevărul, dar nu este aşa.”

Bill nu a îngrădit criticile la adresa femeilor şi a spus:

„Să vă fie ruşine, fraţilor creştini care sunteţi atât de slabi încât le lăsaţi pe soţiile voastre să facă astfel de lucruri! Aceasta arată din ce sunteţi făcuţi. Dumnezeu să aibă milă de voi dacă nu sunteţi destul de bărbaţi ca să faceţi ordine în casele voastre!”

Pentru ca oamenii să nu îşi facă o impresie greşită, Bill a clarificat ceea ce a vrut să spună:

„Vă rog să nu înţelegeţi greşit. Soţia ta nu este preşul de la uşă. Ea este draga inimii tale, de aceea ar trebui să vă aşezaţi împreună jos şi să discutaţi despre aceste lucruri; să citiţi împreună din Biblie şi să vă rugaţi. Dacă ar face aceasta cât mai mulţi dintre bărbaţii creştini, în biserică nu ar mai fi aceste păcate.”

Bill ştia că unii s-au supărat pentru că a vorbit atât de direct, dar nădăjduia că lucrul acesta va fi privit ca o critică constructivă, spusă din dragoste.

Spre sfârşitul anului 1956, Bill i-a spus secretarului său:

„Frate Cox, m-am hotărât în inima mea să predic împotriva păcatului. Voi spune adevărul pretutindeni şi Îl voi aşeza pe Dumnezeu pe locul care I se cuvine."

Pe 20 ianuarie 1956, în timp William Branham stătea retras şi făcea ultimele retuşuri la predica pe care a intitulat-o „Imitaţia creştinismului," a fost vizitat de un prieten vechi din Canada. Bill a observat cât de mult îmbătrânise prietenul său de când nu îl mai văzuse, ceea ce l-a făcut să se gândească cât de mult a îmbătrânit el însuşi. În 1947, acest predicator canadian avea o mustaţă neagră, iar acum, la 50 de ani mustaţa lui era mai mult căruntă. Bill avea 48 de ani, iar părul lui odată des, negru şi creţ, era acum slab şi cărunt.

Prietenul său i-a zis: „Frate Branham, cu doi ani în urmă am crezut că Domnul m-a chemat să slujesc în Statele Unite, şi pentru o vreme am lucrat ca evanghelist. În timp ce umblam prin ţară, am observat că sunt două feluri de biserici: ori sunt reci, formale şi indiferente, ori sunt fanatici.

Cu câteva luni în urmă, o biserică din State m-a chemat să fiu păstor acolo. Am avut unele reţineri când am văzut cum băteau în pian şi loveau în scaune. S-au calmat când am început să predic, aşa că am nădăjduit că i-am putut mişca. La sfârşitul predicii am spus: „Haideţi să Îl lăudăm pe Domnul şi să Îi predăm vieţile noastre. În momentul acela, un tânăr a alergat la amvon şi a spus: „Amin, predicatorule. Uită-te la mâinile mele! Toată dimineaţa a curs ulei din ele. Aleluia! Dacă vin oamenii sus, am să le dau acest ulei de ungere pentru vindecare!"

Eu m-am întors spre el şi i-am zis: „Băiete, găseşte-ţi un scaun şi stai jos!"

Ştii ce a urmat, frate Branham? Bătrânii au venit în faţă şi mi-au spus să-mi caut eu un loc şi să stau jos."

Spunând acestea, canadianul şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să plângă. Bill a atins umărul prietenului său şi i-a zis:

„Ştiu cum este. Am văzut şi eu aceste grupări peste tot unde am fost: bisericile intelectuale pe o parte, şi bisericile emotive pe partea cealaltă. Uneori, sunt foarte potrivnice una celeilalte, de aceea este foarte greu să găseşti o cale de a te apropia de ele cu Cuvântul Evangheliei.

„Frate Branham, ca evanghelist tu ai umblat mult printre ei; cum ai putut să-ţi păstrezi echilibru între aceste două extreme?”

„Este numai harul lui Dumnezeu.”

„Ei bine, eu intenţionez să mă întorc în Canada ca să scap de aceste duhuri rele.”

Chiar în timpul acela a bătut la uşă Rhode Cox, secretarul lui Bill, care a venit să-l ducă la biserică. În drum spre biserică, Bill se gândea:

„Doamne, prietenul meu canadian are dreptate. Din ziua când am aşezat piatra de temelie în tabernacolul meu, a fost o luptă continuă şi grea, deoarece ambele extreme trăgeau de mine în timp ce eu stăteam în mijloc şi încercam să le prezint Evanghelia adevărată. Anul trecut am încercat din greu să-i echilibrez pe oameni, să stea pe Cuvânt, astfel încât creştinii au uitat diferenţele dintre ei şi au stat împreună în unitate. Tot anul am avut simţământul că trebuie să învăţ ca şi cum ar fi fost anul de decizie al Americii. Dar astăzi pot spune că foarte puţine s-au schimbat. Ce va fi cu aceste biserici americane, Doamne? Ce se va întâmpla cu ele?”

În clipa următoare, Bill a auzit o voce clară ca un corn de bariton, care i-a zis:

„Ce-ţi pasă ţie? Tu urmează-Mă pe Mine!”

Rhode Cox a încetinit la stop şi a semnalizat să ia curba. În timpul acesta, gândurile lui Bill au alunecat înapoi, spre o dimineaţă a anului 1933 când a pus piatra de temelie a Tabernacolului Branham. După ce Îngerul i-a arătat o viziune cu clădirea terminată, i-a spus:

„Acesta nu este Tabernacolul tău!” după care l-a dus într-o livadă. Cerul de deasupra era albastru, fără nici un nor. Şi Îngerul i-a zis: „Acesta este Tabernacolul tău.”

Livada avea două rânduri de pomi: un rând cu pruni şi un rând cu meri. La fiecare capăt de rând era câte un vas gol, iar Îngerul i-a zis: „Vei planta în acele două vase goale.” În viziune, Bill a rupt o ramură dintr-un măr şi a implântat-o într-un vas, apoi a rupt o ramură dintr-un pom şi a implântat-o în celălalt vas. Instantaneu, din fiecare vas a crescut câte un pom, şi fiecare a făcut roade, iar un glas din cer a spus: „Ai făcut bine! Întinde mâinile şi culege recolta.” Curând a început să sufle un vânt puternic, care a scuturat roadele. Bill a luat cu o mână un măr, iar cu cealaltă o prună.

Glasul a spus din nou: „Când vei ieşi din această viziune, să citeşti din 2 Timotei 4.2-5:

„…propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura.

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor.

Îşi vor întoarce urechile de la adevăr, şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist, şi împlineşte-ţi bine slujba."

De atunci, Bill a citit adesea acest capitol.

În 1933, viziunea l-a pus în încurcătură. Dar în 1957 când a privit în urmă, a putut vedea însemnătatea ei. Cerul albastru reprezenta slujba lui din lumea întreagă. În 1946, când Dumnezeu l-a chemat la o slujbă internaţională, Bill a plecat ca evanghelist independent, fără să fie afiliat la nici una din denominaţiunile creştine, ceea ce i-a dat libertatea de a merge oriunde era invitat.

Pentru că penticostalii îmbrăţişau darurile duhovniceşti, nu a fost deloc surprinzător faptul că au devenit unii din cei mai mari susţinători ai lui William Branham. Cele două rânduri de pomi din livadă reprezentau cele două fracţiuni din mişcarea penticostală: trinitarienii şi unitarienii. Deşi aveau multe în comun, între cele două grupări existau conflicte privitor la dumnezeire. Pe scurt, gruparea unitariană credea într-un singur Dumnezeu, şi afirma că nu este nici o diferenţă între Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Gruparea trinitariană susţinea că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt trei persoane distincte care alcătuiesc împreună un singur Dumnezeu.

Mulţi ani, Bill a umblat cu atenţie printre aceste două fracţiuni, încercând să nu le ofenseze pe nici una dintre ele, ca să poată avea părtăşie cu amândouă. Dar când a primit îndemnul de a se îndrepta spre învăţătura fundamentală a credinţei creştine, n-a mai putut evita subiectul despre dumnezeire. În definitiv, natura lui Dumnezeu era punctul de pornire al Adevărului. Cum se pot apropia creştinii de Făcătorul lor dacă nu ştiu mai întâi cine este Dumnezeu?

Astfel, Bill a spus că atât unitarienii cât şi trinitarienii sunt greşiţi, Adevărul aflându-se între cele două extreme. El învăţa că Dumnezeu este într-adevăr Unul singur. Astfel, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt trei persoane diferite într-un singur Dumnezeu, ci este vorba de un singur Dumnezeu care S-a manifestat sau S-a descoperit în trei slujbe diferite.

În Vechiul Testament, Dumnezeu S-a arătat ca Tatăl cel Atotputernic. În Noul Testament a devenit Om ca să Îşi răscumpere poporul, iar la sfârşit, acelaşi Dumnezeu locuieşte în poporul Său prin Duhul Sfânt.

Wiliiam Branham a spus: „Lucrul de care au nevoie penticostalii este o lecţie bună din Biblie. Atunci nu vor mai fi printre voi atât de multe nonsensuri. Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. El avea Duhul fără măsură. Dumnezeu nu a locuit parţial în Fiul Său, ci tot ce era Dumnezeu era în Fiul Său Isus Hristos (Coloseni 2.9). Tot ce era Dumnezeu, a turnat în Isus Hristos; şi tot ce era Hristos a turnat în Biserică, dar voi penticostalii, refuzaţi în continuare să vedeţi aceasta. Vedeţi? Isus a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeţi. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeţi pe Mine, credeţi măcar lucrările acestea, pentru că Tatăl este în Mine şi Eu sunt în Tatăl Meu.”* (Ioan 10.37-38).

Pe 2 februarie 1957, William Branham a participat la Convenţia Oamenilor de Afaceri Creştini din Evansville, Indiana. La această convenţie de o zi, dr. Roy Weed, un prezbiter al bisericilor „Adunarea lui Dumnezeu” din Indiana, a criticat în public poziţia lui Bill în ceea ce priveşte dumnezeirea, botezul, dovezile botezului cu Duhul Sfânt şi a purtării creştinilor în special în Biserică.

„Fratele Branham,” a spus el, „încearcă să umble pe mijlocul drumului în ce priveşte aceste aspecte. Dar acest lucru nu este etic. Un om care merge pe mijloc, va ajunge pe dinafară.”

Când i s-a dat ocazia să răspundă la această provocare, Bill a spus:

„Dr. Weed, calea pe care mergem noi are un singur sens. Astfel, ori mergi înainte cu Dumnezeu, ori vei cădea într-o parte sau alta. Noi nu avem nevoie de toate aceste lucruri formale şi nici de acest fanatism pe care îl vedem astăzi!

Cerul este plin de Duhul Sfânt autentic, deci nu este nevoie de nici un înlocuitor. De ce încercaţi să ajungeţi în cer pe baza unor senzaţii când Cuvântul lui Dumnezeu spune că nu este posibil? De ce să acceptaţi un înlocuitor, prin aderarea la o biserică sau la vreun grup care spune că trebuie să sari în sus şi în jos sau să-ţi curgă ulei din palme sau sânge pe faţă? Aceste lucruri vin din iad! Dacă credeţi că sunt un proroc al lui Dumnezeu, primiţi ce vă spun şi staţi departe de asemenea lucruri!”

Mai târziu, el a predicat împotriva fanatismului creştin care cuprinsese Coasta de Vest, dar acum se părea că se întindea şi cuprindea şi alte părţi ale ţării. Un predicator din Los Angeles a câştigat audienţă naţională pentru că i-a apărut sânge pe mâini când s-a rugat pentru bolnavi. El pretindea că acela era sângele lui Isus Hristos, aşa că mii de oameni s-au adunat să vadă acea înşelăciune. Lucrul acesta l-a dezgustat pe William Branham, care a condamnat în public această înşelăciune spunând că nu poate fi sângele lui Isus. Dacă ar fi fost adevărat, însemna că s-a întors trupul fizic al lui Isus, ori aşa ceva este un nonsens. Iar dacă nu era sângele lui Isus, era fără importanţă, pentru că nici un text biblic nu face legătura între picurii de sânge uman şi vindecarea divină.

El i-a mustrat în mod repetat pe creştinii care au acceptat semne şi minuni care nu aveau nici o legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ceea ce face, zice sau gândeşte un creştin, trebuie să fie în concordanţă cu Biblia.

Din 10 până în 17 februarie 1957, William Branham a predicat în Minneapolis, Minnesota, următoarea campanie fiind programată să înceapă pe 26 februarie la Madison Square Garden din Phoenix, Arizona, ceea ce înseamnă că înainte de plecarea în Arizona avea o săptămână liberă.

În săptămâna aceea a primit numeroase telefoane de la predicatori care erau îngrijoraţi de faptul că fanatismul pătrundea tot mai mult în bisericile lor, şi îi cereau ajutorul. Într-o zi a primit 30 de astfel de telefoane în mai puţin de două ore. Apelurile sunau în felul următor: „Frate Branham, fanatismul de pe Coasta de Vest a atins şi partea aceasta. Te rugăm să vii la noi, pentru că sunt sigur că poporul te va asculta. Dacă nu vii, mă tem de ceea ce va urma…”

„Frate, nu pot veni acum” a răspuns Bill. „Le-am promis fraţilor din Phoenix că voi merge acolo. Tu eşti un om al lui Dumnezeu. Ridică-te la amvon, ia Cuvântul lui Dumnezeu şi predică direct, pentru că Isus a spus clar că *„Oile Mele ascultă glasul Meu şi nu vor merge după un străin.”* (Ioan 10.27,5).

Campania din Phoenix a durat două săptămâni. Într-o seară, William Branham a explicat fanatismul în predica intitulată: „Dumnezeu Îşi ţine Cuvântul!” Pentru tema aceasta a folosit un tex din Exodul copiilor lui Israel din Egipt. El a spus că în Exod 12.38 scrie că împreună cu copiii lui Israel, din Egipt a ieşit o mulţime amestecată. Mulţimea aceea amestecată l-a văzut pe Moise făcând semne supranaturale în Egipt şi s-au adunat în jurul lui, dar în inimile lor nu erau convertiţi; ei încercau doar să-i imite pe credincioşii adevăraţi.

Acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi.

Bill a vorbit despre negrul cu un singur ochi din Los Angeles, care a primit botezul cu Duhul Sfânt în anul 1906, în timpul revărsării de pe strada Azusa. El a spus: „De atunci, Dumnezeu a pus torţa Sa în mâinile oamenilor care doreau experienţa cincizecimii descrisă în cartea Faptelor. El a restituit darul vorbirii în limbi, iar voi penticostalii, l-aţi primit. Dar ce s-a întâmplat? Aţi făcut din el o doctrină învăţând că dovada iniţială a primirii Duhului Sfânt a fost vorbirea în limbi. Mai mult, aţi spus că nimeni nu poate primi Duhul Sfânt fără vorbirea în limbi şi că oricine vorbeşte în limbi are Duhul Sfânt. Când aţi făcut din aceasta o doctrină, Dumnezeu a luat torţa din mâna voastră şi a mers mai departe!

Voi, unitarienii v-aţi ridicat şi aţi botezat în Numele lui Isus. Lucrul acesta este în ordine, pentru că este biblic. Dar ce s-a întâmplat? V-aţi organizat şi aţi pus punct după asta, aşa că Dumnezeu Şi-a luat torţa şi de la voi.

Apoi Dumnezeu a început mişcarea interconfesională a vindecării divine. Şi ce s-a întâmplat? Prea mulţi oameni şi-au bazat slujbele pe senzaţii fanatice. Mişcarea penticostală a căzut cu faţa în jos în emoţii care nu au nici un fundament biblic. Fundamentul Lui este Cuvântul lui Dumnezeu.

Ascultaţi-mă, fraţilor! Voi nu veţi fi mântuiţi prin semne sau senzaţii, ci sunteţi mântuiţi prin împlinirea condiţiilor Cuvântului lui Dumnezeu. Eu nu sunt mântuit pentru că simt că sunt mântuit, ci sunt mântuit pentru că Dumnezeu a dat făgăduinţa şi eu am împlinit condiţiile cerute de El; astfel, pe baza Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, pot să-l înfrunt pe Satan şapte zile pe săptămână, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a spus clar că *„Cine ascultă Cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viaţă.”* (Ioan 5.24). Aceasta a spus Împăratul împăraţilor. Credeţi?”

Când a fost în biserica lui din Jeffersonville, William Branham a vorbit şi mai apăsat cu privire la acest subiect. El a spus că Satana poate imita orice dar al Duhului Sfânt. Desigur, când a spus aceasta şi-a bazat afirmaţiile pe Scriptură. Mai mult, a arătat că o mulţime de culte păgâne fac lucruri satanice care se aseamănă foarte mult cu ceea ce creştinii numesc „experienţe ale oamenilor umpluţi cu Duhul” (Matei 7.21-23; 1 Corinteni 13.1-2; 2 Corinteni 11.13-15).

Dacă prezenţa darurilor spirituale nu poate fi folosită ca dovadă a umplerii cu Duhul, înseamnă că nici vorbirea în limbi nu poate fi o dovadă a botezului cu Duhul Sfânt.

El a spus: „Dacă spuneţi: „O, aleluia, am vorbit în limbi!” aceasta nu înseamnă mai mult decât dacă aţi cânta la chitară. Chiar dacă aţi vorbit în limbi, aţi strigat, aţi alergat în sus şi-n jos şi aţi vărsat lacrimi de parcă aţi fi tăiat ceapă, nu înseamnă nimic dacă viaţa voastră nu este schimbată!

Deci, dacă faceţi acele lucruri, plus o viată de creştin, Amin! Aceasta este bine. Dar puteţi face acele lucruri fără să aveţi acea viaţă. Prin urmare, nici unul din acele lucruri nu sunt o dovadă a Duhului Sfânt. Isus a spus că *„după roade îi veţi cunoaşte”*, iar roadele sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândeţea, credinţa, înfrânarea (Matei 7,16-12; Galateni 5.22-23).

El i-a scuturat şi i-a ofensat pe mulţi dintre penticostali prin aceste afirmaţii, ceea ce a făcut ca unii din susţinătorii lui să-l părăsească.

Capitolul 77 : Împărţirea unei moşteniri (1957)

Banks Wood a avut un motiv bun să cumpere o casă în vecinătatea lui William Branham. În ianuarie 1950, soţia lui, Ruby, l-a convins să participe la o adunare a lui Branham în Louisville, Kentucky. Banks fusese crescut în mişcarea „Martorii lui Iehova”, aşa că ideea că Isus Hristos ar putea vindeca astăzi şi bolnavi, i se părea ceva ridicol. În seara aceea din Louisville, Banks Wood a urmărit uimit cum William Branham a spus prin darul deosebirii problemele străinilor.

„Pare în ordine,” se gândea el, „dar cum pot fi sigur că acei oameni au fost vindecaţi cu adevărat?”

Apoi l-a văzut pe William Branham rugându-se pentru un băiat olog din cauza poliomelitei. Băiatul s-a ridicat din scaunul cu rotile şi a alergat pe scările care dădeau pe platformă, lăudându-L pe Isus Hristos pentru că l-a vindecat. Lucrul acesta l-a mişcat foarte tare pe Banks, deoarece şi băiatul lui, David, era bolnav de poliomelită. Simţea că a ajuns în sfârşit la ceva real.

Banks Wood a decis că trebuia să ştie cât mai multe despre această slujbă neobişnuită, aşa că a mers împreună cu soţia sa la următoarea campanie a lui William Branham, care se ţinea la Houston, Texas, la sfârşitul lui ianuarie 1950. Ei se aflau în audienţă în seara când a fost fotografiat Stâlpul de Foc deasupra capului lui William Branham, ceea ce a făcut ca Banks să se întoarcă foarte gândit acasă, în Kentucky.

În august 1950, William Branham a ţinut o campanie de două săptămâni în Cleveland, Ohio. Într-o seară, Banks, Ruby şi micul David Wood, au luat parte împreună cu alte mii de oameni, la adunarea care se ţinea într-un cort mare.

În timpul serviciului de rugăciune, William Branham a privit în audienţă şi a spus:

„Acolo în spate stă un bărbat împreună cu familia lui. Numele lui este Wood… Banks Wood. Nu eşti din oraşul acesta, ci locuieşti lângă Crestwood, Kentucky. Eşti dintre „Martorii lui Iehova”; ai un băiat care are un picior paralizat, iar soţia ta suferă de o tumoare. Aşa vorbeşte Domnul: amândoi sunt vindecaţi!”

După ce a spus aceste cuvinte, evanghelistul s-a întors spre rândul de rugăciune. Şocaţi, Banks şi Ruby s-au uitat unul la altul neştiind ce să facă. Deodată Ruby a simţit ceva răcoros care îi străbătea trupul. Mirată,

a palpat partea unde se aflase tumoarea, apoi s-a întors spre soţul ei şi i-a zis: „Banks, pune mâna! Umflătura a dispărut, nu o mai simt.”

El a pus mâna, dar nu a mai simţit umflătura. Dispăruse. Atunci s-a întors spre fiul său şi i-a zis: „David, ridică-te în picioare!” În timp ce băiatul se străduia să îndeplinească cererea tatălui său, piciorul olog i s-a îndreptat, aşa că putea să stea pe două picioare sănătoase. Nu era nici o mirare că David Wood nu mai voia să stea pe scaun. Nu era surprinzător nici faptul că Banks Wood şi-a predat viaţa lui Isus Hristos.

Puţin după aceea, el şi-a vândut casa şi firma de construcţii din Kentucky, şi s-a mutat în Jeffersonville, Indiana, ca să poată participa săptămânal la meetingurile lui Branham. După ce a cumpărat casa din vecinătatea lui Bill, cei doi au devenit prieteni foarte buni.

După ce Banks Wood L-a acceptat pe Isus Hristos ca Domnul şi Mântuitorul lui personal, tatăl, mama, fratele, surorile şi toţi cunoscuţii care erau martori ai lui Iehovah, l-au renegat, aşa că nu i-a mai văzut mulţi ani.

Dar într-o dimineaţă din aprilie 1957, şi-a făcut apariţia la uşă fratele lui, Lyle, aşa că cei doi fraţi s-au aşezat la masa din bucătărie şi au început să discute.

În cele din urmă, Lyle, i-a zis:

„Banks, am venit aici ca să discutăm despre tine. Ce s-a întâmplat cu capul tău? În ce fanatism ai intrat?”

„Acesta nu este fanatism, Lyle. Priveşte la picioarele lui David.”

„Ah, prostii! Tatăl nostru ne-a crescut într-o învăţătură mai bună decât aceasta, şi ne-a avertizat întotdeauna cu privire la predicatorii aceştia aprinşi. Nu-mi vine să cred că ai intrat într-o asemenea încurcătură. Ce fel de nonsensuri crezi? Poate este un vorbitor blând ca să te determine să nu te mai ocupi de construcţii şi să-l urmezi pe el oriunde merge în ţară, aşa cum şi faci acum!”

„Nu, el nu este un asemenea vorbitor. De fapt, vorbeşte cât se poate de clar, iar Duhul lui Dumnezeu este cu el.”

„Ei bine, dacă am să mă întâlnesc cu tipul acesta, Branham, am să-i spun câteva…”

„Uite-l acolo, coseşte în grădină. Stai să-l chem!”

Banks a ieşit afară şi i-a făcut cu mâna vecinului său să vină până la el, iar când Bill a intrat în bucătărie, i l-a prezentat fratelui său. Bill l-a strâns cu putere, dar mâna pe care o strângea era rece şi moale. S-au aşezat şi au început să discute lângă nişte ceşti cu cafea.

Lyle îl privea foarte suspicios pe fratele Branham, deoarece în momentul acela nu prea semăna cu un predicator. Purta salopetă şi o pălărie de paie uzată, lăsată pe ceafă, iar faţa nu îi era bărbierită de vreo două zile. Sudoarea lucea pe fruntea lui lată şi se prelingea pe tricou. Semăna mai degrabă cu un fermier decât cu un evanghelist.

Lyle i-a zis:

„Deci tu eşti acela care l-a dus pe Banks în această vânătoare de gâşte sălbatice!”

„Nu, domnule. Eu sunt doar fratele lui în Hristos. Dar da, propovăduiesc Evanghelia.”

Banks a intervenit şi i-a povestit fratelui său câteva din minunile pe care le văzuse în campaniile lui Branham, dar acesta l-a ascultat rece şi fără interes. După ce a ascultat mărturiile lui Banks timp de zece minute, Bill a zis:

„Presupun că nu crezi nimic din toate acestea, nu-i aşa domnule Wood?

„Sigur că nu! Nu există vindecare divină. Acestea sunt nişte prostii închipuite în care a căzut şi fratele meu. Cât priveşte aşa zisele viziuni…”

În timp ce Lyle îşi exprima părerea, prin faţa ochilor lui Bill se desfăşura o viziune, aşa că i-a zis:

„Domnule Wood, tu eşti căsătorit cu o femeie blondă şi ai doi băieţi blonzi, cam de 6-8 ani.”

Când a auzit aceste cuvinte, Lyle a aruncat spre fratele său o privire acuzatoare.

„Tu crezi că Banks mi-a spus aceasta”, a continuat Bill, „dar nu este adevărat. El nu mi-a povestit nimic despre familia sa, iar dacă ceea ce ţi-am spus nu te-a convins, poate o va face ceea ce îţi voi spune în continuare. Tu ai înşelat-o pe soţia ta, iar aceasta a dus la o despărţire între voi. Cu o seară înainte, ai fost cu o tânără cu păr şaten. La un moment dat ai auzit o bătaie în uşă şi ai vrut să deschizi, dar ea nu te-a lăsat. Aşa se face că te-ai ascuns în dormitorul ei, în timp ce ea s-a dus şi a deschis. Când te-ai uitat pe geam, ai văzut la uşă un bărbat îmbrăcat cu un costum de culoare închisă şi cravată roşie, care era un alt iubit al ei. Ai făcut foarte bine că nu te-ai dus să deschizi tu, pentru că bărbatul acela avea asupra lui o armă şi te-ar fi împuşcat.”

„Ci-ci-cine ţi-a spus toate acestea?” s-a bâlbâit Lyle.

„Dumnezeul cel Atotputernic tocmai mi-a arătat o viziune cu tot ce s-a întâmplat.”

Lyle s-a albit la faţă şi a zis: „Domnule Branham, fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus este adevărat. Cred că cel mai bine ar fi să-mi predau şi eu viaţa acestui Dumnezeu Atotputernic care ţi-a spus acest secret.”

Lyle a plecat acasă plin de entuziasm, să povestească familiei despre întoarcerea lui. O săptămână mai târziu, sora lui a luat parte la una din meetingurile lui Bill şi s-a convertit şi ea. Acest lucru l-a alarmat pe tatăl lor, care s-a hotărât să se întâlnească cu acest Branham şi să-şi îndrepte familia.

Pe 13 mai 1957, în timp ce Bill îşi întorcea maşina pe alee, a observat un bărbat bătrân care stătea în grădină.

S-a dus la el şi s-a prezentat.

„Deci tu eşti domnul Branham”, i-a zis omul morocănos. „Am auzit multe despre tine. Numele meu este Wood… Jim Wood, iar Banks şi Lyle sunt fiii mei. Nu ştii unde este Banks?”

„Banks şi Ruby merg la cumpărături pe la ora asta. Haide înăuntru să te răcoreşti cu un pahar de apă.”

Nu a trecut mult şi Bill şi-a dat seama că el şi bătrânul Wood aveau multe lucruri comune. La început au povestit cum au crescut în Kentucky; ce bine era când mergeau la vânătoare de veveriţe sau la pescuit de păstrăvi şi crapi. Înainte de a intra în subiectul IeHoVaH – Dumnezeu, Bill l-a invitat pe Wood să meargă împreună la pescuit, gândindu-se că o asemenea ieşire le va da destul timp ca să discute despre religie. A propus să îi însoţească şi cei doi fii ai bătrânului: Banks şi Lyle, ceea ce lui Jim Wood i s-a părut o idee foarte bună.

În noaptea aceea a plouat tare, aşa că în dimineaţa următoare Banks i-a zis lui Bill:

„Ei bine, cred că ar fi bine să nu mai mergem la pescuit astăzi, deoarece curenţii vor fi noroioşi şi peştele nu va muşca.”

„Totuşi am putea încerca”, i-a zis Bill. Mai avea câteva zile libere până la următoarea campanie din Saskatoon, Canada şi simţea nevoia să se relaxeze puţin.

Aşadar, cei patru şi-au făcut bagajele şi le-au pus în camionul lui Banks. Banks şi tatăl său stăteau în faţă, iar Bill şi Lyle stăteau în spate. Banks conducea, iar destinaţia lor era lacul Dale Hallow, situat la 150 de mile spre est. Zona aceasta nu este departe de Burkesville, Kentucky, unde se născuse. Pentru că pământul de acolo era al unor rude de a lui şi aveau o barcă de închiriat, Bill se ducea adesea acolo la pescuit.

În timp ce treceau râul Ohio în Kentucky, Bill s-a rugat în tăcere: „Doamne, ajută-mă să ajung cumva la inima sinceră a acestui fermier

bătrân.” Nu mult după aceea, a simţit că alunecă într-o viziune. Maşina a dispărut şi a văzut că mergea înainte în timp, iar viitorul îşi descoperea secretele sub ochii lui. Când viziunea s-a terminat, Bill a zis:

„Domnule Wood, ca să ştii că Evanghelia pe care o propovăduiesc este adevărată, toate pâraiele şi lacul pe lângă care vom trece astăzi vor fi noroioase până vom ajunge la destinaţie, dar lacul din spatele râului Wolf Dam va fi albastru şi frumos. Vom pescui până la 3.30 fără să prindem nimic, dar după aceea ei vor începe să prindă peşte somn. N-am prins niciodată astfel de peşti în apele acestea, dar acum voi prinde o mulţime: cam 25 de pound. Domnule Wood, tu vei pescui chiar lângă mine şi vei folosi aceeaşi momeală. Cu toate acestea, vei prinde un singur peşte şi la fel Lyle. În dimineaţa următoare, voi prinde un somn cu burta roşie (Acest peşte trăieşte pe lângă coastele Australiei). N-am văzut exact cum arată, dar este unul mare pentru specia aceasta. Acela va fi ultimul peşte pe care îl vom prinde în excursia aceasta. Vom arunca la peşte toată ziua, dar nu va mai muşca nici unul. Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!”

În colţul gurii lui Jim Wood a apărut un zâmbet de necredinţă, apoi a privit spre Banks şi a tras cu ochiul. Când au trecut însă şi de ultimul deal şi au văzut râul Wolf Dam cât se poate de limpede, bătrânul Jim a început să-şi pună întrebări. Apa din spatele barajului era cât se poate de limpede şi albastră, ceea ce dovedea că acolo nu plouase de multă vreme.

Când au ajuns, au încercat să pescuiască păstrăvi, crapi şi bibani, dar fără succes. După-amiază, Bill a schimbat momeala şi a prins un somn. În următoarele ore a prins o mulţime, în timp ce Lyle şi bătrânul Wood au prins fiecare câte unul. S-au oprit pe la ora 11.00 noaptea. Nimeni nu a spus nimic despre prorocia din dimineaţa aceea, deşi fiecare se gândea la ea.

Marţi dimineaţa, soarele a răsărit zâmbitor. După un mic dejun cu peşte prăjit, pescarii şi-au luat beţele şi uneltele de pescuit şi s-au îndreptat spre lac. În timp ce îşi puneau momeala în cârlig, Bill le-a amintit că în excursia aceea va mai fi prins un singur peşte. La prima aruncare, Bill a prins un somn cu burta roşie. Cântărea cam un pound, ceea ce era mult pentru specia lui.

Au continuat să pescuiască, dar nici unul nu a mai prins nimic. În fiecare oră, Banks, care ştia cât de exacte sunt viziunile lui Bill, a sugerat să adune uneltele şi să plece acasă, dar Jim Wood voia să mai stea. Era hotărât să mai prindă un peşte ca să demonstreze că erau greşiţi. Pentru aceasta, s-a mutat tot timpul dintr-un loc în altul, schimbând frecvent momeala şi tehnica, dar degeaba. A pescuit toată după-amiaza, chiar şi după ce s-a lăsat întunericul, dar nu a prins nimic.

Miercuri dimineaţa devreme, şi-au demontat tabăra. Bill trebuia să fie acasă, deoarece joi trebuia să plece în Saskatoon, Canada. În timp ce încărcau lucrurile în maşină, Banks l-a întrebat pe tatăl său:

„Acum ce mai zici tată?”

„Pă-ă-ă-i… dacă cineva poate vedea peştii înainte de a-i prinde, zic că este foarte bine,” a răspuns bătrânul în timp ce se juca cu cutia cu cârlige.

Bill şi-a dat seama că era momentul să-l abordeze şi el pe Jim Wood, aşa că a zis:

„Dar nu pot face aceasta întotdeauna, domnule Wood. Dumnezeu mi-a dat viziunea aceea pentru tine. Biblia spune că dacă vreţi să fiţi siguri că un om este proroc, trebuie să urmăriţi prorociile lui. Dacă prorociile lui nu se împlinesc, este clar că nu e un proroc, iar în cazul acesta trebuie să nu-l băgaţi în seamă; dar dacă se împlinesc, fiţi atenţi la ceea ce spune pentru că este cuvântul Domnului. (Deuteronom 18.15-22). Eu ştiu că domnul Russell este considerat un proroc al mişcării „Martorii lui Iehova”, dar el a prorocit că Isus Hristos va reveni în anul 1914. Când acest lucru nu s-a întâmplat, Russell a spus că este vorba de o revenire spirituală, dar acest lucru nu este corect, deoarece Isus a venit înapoi spiritual în ziua de Rusalii, în forma Duhului Sfânt. Despre aceasta se vorbeşte în toată cartea Faptelor. Înseamnă că domnul Russell nu poate fi un proroc.”

Bill a continuat discuţia, arătând încă trei lucruri în care prorocia lui Russell a dat greş.

Jim Wood a început să-şi scarpine barba gânditor, după care a arătat cu mâna spre lac şi a citat cuvintele famenului etiopian: *„Uite apa! Ce mă împiedecă să fiu botezat?”* (Fapte 8.36). Şi pentru că nu era nimic să-l oprească, a fost botezat chiar atunci în Numele Domnului Isus Hristos.

În mai 1957, William Branham a călătorit în Saskatoon, Canada. Era prima campanie de vindecare majoră fără sponsorizarea bisericilor penticostale. Susţinerea financiară venea de la prezbiterieni, anglicani, baptişti şi alte denominaţiuni. Bisericile penticostale din Saskatoon, au refuzat pe faţă să coopereze, dar aceasta nu L-a împiedecat pe Dumnezeu să Se descopere.

Mai multe mii de oameni au umplut patinoarul oraşului Lowici ca să-l asculte pe Bill. Când a venit timpul pentru formarea rândului de rugăciune, Duhul lui Dumnezeu S-a mişcat atât de uşor şi de frumos, ca un patinator pe gheaţă.

În prima seară, o femeie oarbă şi-a recăpătat vederea în mod supranatural; un băiat care avea spasme şi-a recăpătat coordonarea muşchilor; un alt băiat care fusese toată viaţa surdo-mut, a auzit deodată pianul care cânta „Crede numai!”. Băiatul a început să ţipe, deoarece acesta era singurul fel în care ştia să-L laude pe Vindecătorul Său, Isus Hristos.

Într-o seară a venit în rândul de rugăciune un băiat cocoşat. Bill şi-a pus mâinile în jurul lui şi s-a rugat pentru el, apoi a spus:

„Când vei merge acasă, să-i spui mamei tale să-ţi strângă cureaua din jurul pieptului şi peste cocoaşă şi să facă un semn pentru măsură. Dacă până mâine seară cocoaşa nu se va micşora cu 3 inch, înseamnă că sunt un proroc fals. Să aduci cureaua ca s-o arătăm oamenilor."

În seara următoare, băiatul a venit în faţă şi a arătat tuturor chinga cu care mama lui obişnuia să-i măsoare pieptul. Cocoaşa lui s-a micşorat într-adevăr cu 3 inch. Mai uimitor era că acum îşi putea ridica braţele deasupra capului, o mişcare imposibilă în mod normal, pentru cocoşaţi, din cauza deformării locului de unde pornesc braţele.

În timp ce oamenii se aliniau pentru rugăciune, Bill a spus: „Am să leg aceste două texte din Scriptură împreună. Ce a zis Natanael când Domnul i-a spus ce făcuse înainte de a merge la adunare? *„Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu; Tu eşti Împăratul lui Israel."* Aceasta a gândit acel evreu când a văzut semnul deosebirii la lucru.

Când samariteana a auzit darul deosebirii a spus: *„Doamne, văd că eşti proroc. Noi ştim că atunci când va veni Mesia, El va face toate aceste lucruri." Şi Isus i-a zis: „Eu, Cel care vorbeşte cu tine, sunt El."* Pe baza acelui semn, femeia a lăsat găleata cu apă jos şi a alergat să le spună oamenilor din cetate: *„Veniţi să vedeţi un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva El este Mesia?"* (Ioan 4.44-51; 4.5-29).

Dacă acela a fost semnul lui Mesia atunci, înseamnă că şi astăzi este la fel. Scoateţi afară toate „ismurile" denominaţionale şi priviţi la adevărul din Cuvânt: că Isus Hristos este înviat din morţi.

După această introducere, un uşier a adus în faţă prima persoană, iar când a venit viziunea, Bill a spus: „Ştiu că femeia aceasta este o creştină, pentru că are un duh binevoitor. Doamnă, tu eşti soţie de predicator şi ai o tumoare la piept. Nu eşti din oraşul acesta. Văd Coasta de Vest şi un oraş mare care are un parc mare. Este vorba de Vancouver, Columbia Britanică. Este Adevărat?"

Femeia a răspuns afirmativ, iar Bill şi-a pus o mână pe umărul femeii şi s-a rugat:

„Atotputernicule Dumnezeu, Te rog în Numele Domnului Isus Hristos să o binecuvântezi pe femeia aceasta şi s-o vindeci. Amin."

Următorul în rând a fost un bărbat care a spus:

„Sunt pastor, iar femeia pentru care te-ai rugat este soţia mea. Tot ce ai spus este adevărat, şi pot declara că nu ne cunoşti pe nici unul dintre noi."

„Îţi mulţumesc, frate. Tu ai o problemă la umăr. Ai avut un accident de motocicletă şi de atunci umărul tău nu a mai revenit la loc. Acum este

gata. Poţi să te bucuri pentru că eşti bine. Dumnezeu să te binecuvânteze.”

Femeii care a urmat în rând, i-a spus:

„Crede din toată inima că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi că eu sunt slujitorul şi prorocul Lui. Dacă audienţa mă poate auzi… Văd că femeia aceasta este foarte neliniştită cu privire la ceva… Văd că a mers în baie şi acolo a căzut şi s-a lovit la piept. Aceasta s-a întâmplat cu un an în urmă, dar nu a mers la doctor pentru că s-a încrezut în Dumnezeu. Este adevărat? Bine. Du-te la loc şi fii bine în Numele Domnului Isus Hristos.”

Pretutindeni în adunare, „bucăţi mari de necredinţă” cădeau jos de pe creştini, asemenea unor ţurţuri care cad de pe copacii îngheţaţi, când soarele le încălzeşte ramurile.

Bill a privit spre următoarea femeie din rând şi i-a zis:

„Doamnă, eu nu te cunosc, nu te-am văzut niciodată….”

Deodată s-a întors spre audienţă privind lumina Îngerului. „În audienţă s-a întâmplat ceva… Cineva a căzut.” Privea foarte atent mulţimea, apoi deodată a arătat spre un loc şi a spus: Acolo este o doamnă brunetă care mă priveşte peste umărul altei femei. Ea suferă de dureri de cap şi s-a rugat zicând: „Doamne, fă-l să mă cheme…” Ai dureri de cap îngrozitoare. Dacă este adevărat, ridică mâna. (Femeia a ridicat mâna). În ordine. Acum totul s-a sfârşit. Du-te, bucură-te şi fii bine în Numele lui Hristos.

Dar Îngerul nu terminase cu locul acela.

„Doamna care stă în spatele tău are artrită şi doreşte să fie şi ea vindecată. Este adevărat, doamnă?”

„Da, aşa este.”

Bill începuse să se clatine sub greutatea viziunilor care îl secau de putere.

Vedeţi? Voi nu puteţi să vă ascundeţi viaţa. Nimeni nu poate. Amin. O, mă bucur atât de mult că El a înviat din morţi! Mă bucur că Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci.

S-a întors din nou spre femeia de pe platformă şi i-a zis:

„Doamnă, tu nu eşti aici pentru tine, ci ai venit pentru fiul tău care este retardat mintal.” Femeia a oftat, iar Bill s-a rugat pentru fiul ei.

A urmat o femeie în vârstă, care avea o excrescenţă mare pe nas. Viziunea a descoperit toată viaţa ei, iar Bill a zis:

Aici este mai mult decât o umflătură. Ea cade şi apare în altă parte. Acum îţi creşte una pe piept. Tu nu eşti din oraşul acesta, ci vii din Edmonton, Alberta, şi te numeşti Pearl Lemnox. Doamnă Pearl, dacă vei crede din toată inima, te vei face bine."

William Branham a continuat aşa cu persoană după persoană, viziune după viziune, seară după seară, totul fiind întotdeauna perfect.

În ultima seară din Saskatoon, a urcat pe platformă femeia care în prima seară fusese oarbă. Ea i-a înmânat lui Bill o scrisoare care conţinea toată mărturia ei.

După campania de vindecare din Saskatoon, William Branham a mers în Indianapolis, Indiana, pentru o altă campanie care s-a desfăşurat între 11-14 iunie 1957. Când s-a întors de acolo era stors de puteri. Pe lângă cele 15-20 de viziuni pe care le vedea seară de seară în timpul serviciului de rugăciune, mai vedea 20-30 de viziuni în timpul interviurilor private pe care le acorda în camera lui de hotel. Greutatea acestor viziuni l-au stors aproape complet de putere. Şi pentru că mai avea cam 14 zile de odihnă înainte de începerea următoarei campanii, care urma să se desfăşoare pe 29 iunie la Chicago, William Branham l-a rugat pe Banks şi pe Lyle să meargă cu el la pescuit.

În seara dinaintea plecării, Bill şi Banks s-au dus prin grădina lui Banks să caute râme pentru momeală. Deodată a venit în fugă micuţa Rebekah, dar nu ca să adune şi ea râme. Buza de jos îi tremura şi era gata să izbucnească în plâns:

„Tati, am găsit o pisicuţă care a mâncat ceva otrăvitor şi acum s-a umflat toată şi e pe moarte. Mă laşi s-o îngrijesc până moare?"

Lui Bill nu-i plăceau pisicile şi foarte rar le îngăduia pe lângă casă, dar fetiţa îl privea cu nişte ochi atât de rugători încât i-a zis:

„Păi dacă va muri curând, cred că nu e nici o problemă. Stai s-o văd şi eu."

Rebekah a alergat spre casă şi curând s-a întors cu pisica bolnavă într-o cutie. Amintindu-şi că tatăl ei s-a rugat pentru acel oposum care fusese pe moarte, fetiţa i-a zis lui Bill:

„Tati, nu vrei să te rogi pentru pisicuţa asta?"

Bill a privit spre pisică şi şi-a dat seama imediat ce se va întâmpla cu ea, aşa că i-a zis fiicei lui să o pună peste noapte în şopron. A doua zi devreme, Rebekah a alergat la şopron să vadă ce-i face pisicuţa, iar când a privit în cutie a scos un strigăt de încântare: Pisica alăpta 12 pisoi.

În timp ce Bill încărca bagajele în maşina lui Banks, fiul său de doi ani, Joseph, a ieşit din şopron ţinând de gât unul din pisoii nou-născuţi:

„Joseph, nu ţine aşa pisicuţa!” l-a certat Bill, dar înainte să-i dea drumul, micuţul l-a strâns şi mai tare pe pisoiaş. Bill s-a dus, i l-a luat din mână şi l-a aşezat lângă mama lui. Puiul se văieta ca şi cum ar fi fost rănit, aşa că Bill şi-a zis: „Sper că nu a păţit nimic!”

Curând Banks, Lyle şi Bill se îndreptau spre Dale Hallow, acelaşi loc de pescuit din Kentucky, unde fuseseră cu o săptămână înainte împreună cu Jim Wood. Când au ajuns la barajul râului Wolf Dam, Bill a închiriat o barcă de la rudele lui. Odată ajunşi pe lac, cei trei bărbaţi şi-au prins râmele în cârlige şi curând au prins câteva duzini de peştişori pe care i-au tăiat bucăţi şi i-au folosit ca momeală pentru păstrăvi. Apoi s-au aşezat în aşteptarea peştilor mari.

Munţii înverziţi erau înconjuraţi de o ceaţă uşoară, iar lacul mirosea a alge, peşte şi ulei de motor. Razele soarelui încălzeau cămaşa lui Bill şi o briză răcoroasă şi plăcută, faţa lui. În timp ce privea o pereche de raţe care căutau muguri de plante de apă, Bill simţea cum toată istoveala dispare ca un puf de păpădie purtat de briză.

Mica ambarcaţiune plutea alene de-a lungul ţărmului, iar cei trei bărbaţi discutau din Biblie, despre timpul când Petru, Iacov şi Ioan L-au văzut pe Isus stând de vorbă cu Moise şi Ilie. Când Petru a scris despre această experienţă, a spus: „Noi am fost martori la proslăvirea Lui; căci a primit de la Dumnezeu Tatăl, cinste şi slavă, atunci când S-a auzit acel Glas care zicea: *„Tu eşti Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea. Noi am auzit acel Glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.”* (2 Petru 1.16-18).

„Să ştii că aşa m-am simţit şi eu, pentru că am avut privilegiul să petrec atâta timp cu un om sfânt ca tine, frate Bill”, a spus Banks.

„O, nu spune aşa ceva, frate Banks!” a răspuns Bill. „Eu nu sunt un om sfânt. Nu există nici un om sfânt, ci sfânt este Dumnezeu care locuieşte în om. Şi nu există nici un munte sfânt, ci Dumnezeul care a stat pe acel munte este sfânt. Cred că asta spune Petru în epistola sa.”

Ei vorbeau despre faptul că Dumnezeul cel sfânt locuieşte în poporul Său. Banks şi-a amintit de o femeie în vârstă pe care o ştia şi în care locuia Duhul lui Dumnezeu. Când Lyle şi Banks erau copii, femeia aceasta îi invita adesea acasă la ea şi le dădea pâine proaspăt coaptă şi le spunea despre dragostea lui Isus. Ei luau pâinea, dar pe Isus Îl lăsau în urmă. Banks a spus:

„Cred că acum are vreo 90 de ani. Ştii, Lyle, ea locuieşte aproape de aici. N-ar fi frumos să trecem pe la ea şi să-i spună că acum suntem amândoi creştini?”

Când Banks a spus aceste cuvinte, Bill a simţit că Duhul lui Dumnezeu vine peste el ca un spray răcoros dintr-un pulverizator, şi într-o sclipire de inspiraţie a spus:

„Aşa vorbeşte Domnul! În curând vei vedea slava lui Dumnezeu, pentru că un animal micuţ va fi adus la viaţă dintre cei morţi!”

Când şi-a revenit din cercetare, Bill a văzut că Lyle şi Banks îl privea uimiţi, iar Banks i-a zis:

„Frate Bill, ai vrut să spui exact cum am auzit?”

„Dar ce am spus?” a întrebat el sincer, pentru că nu îşi amintea.

După ce Banks i-a repetat prorocia, Bill l-a asigurat:

„Se va întâmplat exact cum s-a spus. Trebuie să fie aşa, pentru că nu am vorbit eu, ci Duhul Sfânt.”

„Ce animal crezi că va fi?” a întrebat Lyle.

„Nu ştiu sigur, dar în dimineaţa aceasta, fiul meu a strâns un pisoi foarte tare. Nu era mort când am plecat, dar poate va muri iar când ne vom întoarce acasă Dumnezeu îl va aduce înapoi la viaţă.”

Au pescuit toată ziua, dar fără să prindă nimic. Peştele mare nu a muşcat decât foarte târziu în seara aceea, şi în interval de câteva minute fiecare a prins câte un păstrăv care cântăreau împreună cam 20 de pound.

Dimineaţa, după un mic dejun cu păstrăv fript, au urcat în micuţa barcă, au pornit motorul şi au navigat de-a lungul malului. Au aruncat la peşti mici pentru a-şi face rezerve de momeală, dar pentru început nu au prins nimic. După o vreme, Bill a îndreptat barca spre un ostrov mic. Când au încetinit puţin, motorul bărcii a tuşit de câteva ori, apoi s-a oprit, aşa că Bill a lăsat-o să plutească cât mai aproape de mal. După ce a pus o râmă în cârlig, Bill a aruncat firul şi curând a simţit că a prins ceva. Cu o smucitură puternică, a tras afară micuţul peştişor.

În timp ce pescuiau în glofuleţul acela, cei trei discutau despre puterea lui Dumnezeu; despre vremea când Isus i-a spus lui Petru pescarul: „Depărtează corabia spre apele adânci şi aruncaţi mrejele pentru pescuit!”

Şi Petru I-a răspuns: *„Învăţătorule, toată noaptea ne-am trudit şi nu am prins nimic; dar la Cuvântul Tău voi arunca mrejele.”*

Şi imediat ce au aruncat năvodul în lac, acesta s-a umplut cu atât de mulţi peşti încât a început să se rupă, aşa că Petru i-a chemat şi pe tovarăşii lor de pe altă barcă să vină să-i ajute. Când le-au umplut, erau atât de mulţi peşti încât bărcile au început să se scufunde. (Luca 5.17). Bill a spus că după părerea lui, peştii aceia nu erau în lac înainte de a vorbi Isus, ci Dumnezeu i-a creat pe loc, la Cuvântul Lui.

Pe întinderea apei roiau o mulţime de gâze înaripate. Caraşii şi păstrăvii erau flămânzi, iar de obicei ieşeau la suprafaţă să le prindă. Pentru că peştii erau foarte mici, Bill folosea un cârlig de 4. În schimb Lyle folosea unul mare, de 12, adică aceeaşi mărime pe care o folosea pentru păstrăvi. El a pus o râmă în cârlig şi l-a aruncat în apă. De fapt era mai atent la discuţia dintre Bill şi Banks decât la pescuit. Simţind că trage de fir, Lyle l-a tras afară şi a fost surprins să constate că un caras înghiţise cârligul de tot, până îi ajunsese în stomac. „Ia uitaţi-vă!" a spus el ţinând firul cu peştele atârnând la capătul lui. „Nici măcar nu se vede cârligul!"

Ţinând peştele cu o mână şi cârligul cu cealaltă, Lyle a tras de fir, dar când a făcut aceasta, a scos stomacul peştelui împreună cu o parte din măruntaie. Lyle a fluierat mirat şi a zis:

„Peştişorule, tocmai ai luat ultima masă," iar după ce a eliberat cârligul, a aruncat peştele înapoi în apă. Câteva momente peştişorul a bătut din înotătoare şi din coadă încercând să înoate, apoi s-a răsturnat într-o parte şi a murit. Plutea nemişcat, fără viaţă, la vreo zece picioare de barcă, purtat de curent spre mal.

„Lyle, nu trebuia să se întâmpla asta!" i-a zis Bill. „Ar fi trebuit să foloseşti un cârlig mai mic, iar când simţi că muşcă peştele, trage firul, căci aceasta îi fixează cârligul în falcă."

„O, eu nu mă prea pricep la pescuit," a răspuns Lyle în timp ce punea o altă râmă în cârligul de 12. „De fapt, aşa am procedat întotdeauna."

Curând Bill şi Banks au revenit la discuţia lor despre puterea lui Dumnezeu, iar după vreo 30 de minute, Bill a menţionat un text din Scriptură care l-a intrigat întotdeauna. Într-o dimineaţă când era flămând, Isus a văzut un smochin şi a vrut să ia câteva smochine, dar pentru că nu a găsit nici una, a blestemat pomul. Până seara, toate frunzele copacului au fost maro; şi în timp ce ucenicii se mirau cât de repede se uscase, Isus le-a zis: *„Aveţi credinţă în Dumnezeu. Căci adevărat vă spun, că oricine spune acestui munte: „Aruncă-te în mare!" şi nu se îndoieşte în inima lui, ci crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut."* (Marcu 1.12-23).

În timp ce vorbea, Bill se uita la micul peşte mort care plutea nu departe de barcă. Briza l-a purtat între nişte plante de apă şi acum plutea într-o parte, cu măruntaiele ieşite pe gură.

Deodată Bill a auzit un zgomot ciudat, iar când a privit în sus, L-a văzut pe Îngerul Domnului care ardea ca un foc pe o parte a muntelui. Curând a pornit în jos într-un vârtej de vânt, care vâjâia deasupra vârfurilor copacilor, în timp ce se îndrepta spre barca lor. Curând Îngerul era deja lângă el, iar zgomotul vârtejului de vânt îi umplea simţurile. El i-a zis: „Ridică-te!"

Bill s-a ridicat în picioare, iar Lyle l-a întrebat pe Banks: „Ce face?"

„Linişte!” a şoptit Banks. „Se va întâmpla ceva.”

În gerul a continuat: „Vorbeşte peştelui mort şi el va trăi din nou!”

Arătând spre carasul mort care plutea printre plante, Bill s spus:

„Peştişorule, Isus Hristos îţi dă viaţa înapoi!”

Imediat după ce Bill a pronunţat aceste cuvinte, peştişorul s-a făcut nevăzut. Sub privirile celor trei bărbaţi, stomacul peştelui s-a tars înapoi, apoi peştele s-a răsucit brusc şi a început să înoate pe sub apă.

Lyle a căzut pe spate în barcă şi a început să bâiguie uluit: „Ă-ă-ă-ă… Bill, tu-tu crezi că a-a-asta s-a întâmplat din cauză că i-am spus acelui peşte că tocmai a mâncat ultima lui masă?”

„Nu, frate Lyle. Dumnezeu Şi-a arătat puterea Sa cea mare, întărind textul din Scriptură despre care tocmai vorbeam.”

„Dar de ce?” a întrebat Banks. „Chiar tu ai spus că ai avut în rândul de rugăciune sute de oameni, inclusiv copii, cu spasme. De ce şi-ar folosi Dumnezeu puterea ca să învie un peşte?”

„El este Dumnezeu şi poate face tot ce doreşte. Aşa spune Biblia. Gândiţi-vă câţi leproşi erau în Ierusalim atunci când Isus Şi-a folosit puterea ca să blesteme acel smochin? Aceasta arată că Dumnezeu este interesat de toate lucrurile. Şi dacă este interesat să aducă la viaţă un peştişor, cu siguranţă El va aduce viaţă veşnică pentru toţi copiii Săi.”

În august, William Branham a zburat din nou spre nord, de data aceasta în Alberta, Canada. Timp de nouă zile a ţinut o campanie de vindecare prin credinţă în oraşul Edmonton. Mulţimea a fost mare, dar l-au primit cu răceală. În cea de-a treia seară, Bill şi-a dat seama că ceva era greşit. Credinţa acestor canadieni trebuia să crească la fel ca şi căldura unui foc din prerie, dar atitudinea lor era aproape de îngheţ.

Când şi-a încheiat predica, Bill a spus: „Vedeţi Lumina care se învârte acolo unde se termină treptele? Tocmai a apărut, şi cred că este aceeaşi Lumină, acelaşi Stâlp de Foc care a condus copiii lui Israel în cartea Exodului. Mai târziu, acel Stâlp de Foc a devenit trup şi a trăit printre noi în chipul Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos. Când era pe pământ, El a spus: *„Eu vin de la Dumnezeu şi Mă întorc la Dumnezeu.”* (Ioan 16.28). Eu cred că atunci când S-a întors la Dumnezeu, El S-a întors în acea formă de Lumină. Este aceeaşi Lumină care l-a lovit pe Pavel pe drumul Damascului, şi l-a orbit.

Atunci Pavel L-a întrebat: *„Cine eşti, Tu, Doamne?”*

„Eu sunt Isus.” (Fapte 9.3-5).

De asemenea, cred că este aceeaşi Lumină care a venit la Petru, în acea noapte în închisoare, a deschis porţile şi l-a scos afară. (Fapte 12.5-11). Cred sincer că Atotputernicul Dumnezeu este Creatorul cerurilor şi al pământului, şi El răspunde la rugăciunea femeii care stă aici. Spunând aceste cuvinte, Bill a arătat spre o femeie cu părul negru care stătea aproape în faţă.

„Tu ai o problemă nervoasă, iar bărbatul care stă lângă tine are probleme cu spatele. Voi sunteţi soţ şi soţie. Ridicaţi mâinile dacă este adevărat."

După ce cei doi au ridicat mâinile, Bill i-a întrebat: „Aveţi numere de rugăciune? Nu? Nici nu vă trebuie, pentru că amândoi sunteţi vindecaţi. Isus Hristos vă face bine. Amin."

Bărbatul care stă în spatele lor are probleme cu bila. Numele tău este Clarence şi eşti din Grand Praire, este adevărat? Problema ta la bilă s-a terminat, domnule. Du-te acasă şi bucură-te pentru că vei fi bine. Amin."

Tu zici: „Frate Branham, acelui bărbat i-ai spus pe nume."

Da. Când Isus Hristos a fost pe pământ în trup de carne, nu i-a spus lui Simon numele lui şi al tatălui său, iar după aceea l-a numit Petru? (Ioan 1.40-42). El este şi astăzi Acelaşi.

Deasupra acelei femei se află Lumina. Ea are probleme cu tensiunea. Ridică-te în picioare. Tu eşti din oraşul acesta şi locuieşti pe strada 125, la numărul 13104. dacă este adevărat, ridică mâna. În ordine, doamnă Fishbook. Eşti vindecată. Isus Hristos te face bine.

Credeţi că El este aici? Vreau ca orice bărbat sau femeie care au alunecat sau care tocmai L-au acceptat pe Hristos, să vină în faţă ca să cer binecuvântarea peste voi în timp ce este ungerea aici."

Pianistul cânta un imn, şi deşi în sală se aflau mii de oameni, nici măcar unul dintre ei nu a venit în faţă. În cele din urmă, Bill a spus: „Care este problema voastră, canadienilor? Aţi devenit atât de religioşi încât L-aţi lăsat pe Hristos afară. Este bine să fii conservator, dar nu fiţi atât de rigizi încât să-L puneţi pe Duhul deoparte. Dacă faceţi aceasta, nu veţi avea nici o trezire."

În clipa aceea, Bill a văzut un val negru care se rostogolea peste audienţă, aşa că i-a avertizat: „Dacă sunt prorocul lui Dumnezeu, vorbesc în Numele Lui. Voi aveţi ocazia să vă îndreptaţi înaintea lui Dumnezeu, deoarece se apropie timpul când veţi striga după acest lucru, dar nu va mai fi. Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!" Dacă nu aveţi în inimile voastre dragostea lui Dumnezeu, sunteţi păcătoşi şi mergeţi pe drumul spre iad. Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!" Cel care vă vorbeşte acum este Acelaşi Dumnezeu care deosebeşte duhurile şi spune starea oamenilor. Eu vă vorbesc în Numele lui Isus Hristos. Fugiţi la altar şi pocăiţi-vă repede, înainte ca Dumnezeu să întoarcă foaia peste voi, căci

atunci veţi fi osândiţi pe vecie! Aşa vorbeşte Duhul Sfânt care este acum în mijlocul vostru!”

După mai multe insistenţe şi îndemnuri la pocăinţă, câteva suflete au venit în faţă pentru rugăciune. Bill era foarte dezamăgit.

Prieteni, nu am mai văzut niciodată să se întâmple aşa ceva! N-am mai avut niciodată un sentiment ca cel care a venit peste mine acum câteva minute când am văzut acel val negru rostogolindu-se peste audienţă. Atunci am simţit că m-a lovit ceva. Dumnezeu ştie că acesta este adevărul. Ceva este greşit.”

Când s-a trezit a doua zi dimineaţa, William Branham se simţea descurajat. Ce era greşit? De ce aceşti creştini din Edmonton nu au recunoscut prezenţa lui Isus Hristos în mijlocul lor ca să primească toate binecuvântările care veneau din acea descoperire? Bill se întreba dacă nu cumva a greşit el cu ceva. Poate n-a prezentat Evanghelia în modul cel mai bun posibil.

Stând pe pat, a luat Biblia Scofield de pe noptieră şi a început să răsfoiască prin notiţele pe care le notase pe pagina goală din spate. A citit din nou viziunea pe care o avusese în anul 1952, în dimineaţa când Dumnezeu îl vindecase de acele amibe mortale. Şi-a amintit că atunci, un cap de mână i-a arătat să citească Iosua 1.2-9, sugerând că acele versete se aplicau slujbei lui la fel de mult cât se aplicau slujbei lui Iosua.

A închis Biblia, dar nu a pus-o jos. O ţinea între palme în timp ce se gândea. Curând a simţit prezenţa Îngerului Domnului care a venit în camera lui de hotel. Melancolia lui Bill s-a transformat în teamă. Şi-a ridicat mâinile până în dreptul inimii şi le-a împreunat pentru rugăciune, aşteptând ca Dumnezeu să-i vorbească în fiecare moment. În clipa când şi-a luat mâinile de pe Biblie, cartea s-a deschis în două. Biblia lui era foarte uzată pentru că fusese folosită în mod constant timp de mulţi ani. Putea să se deschidă la oricare dintre paginile pe care le citea des, dar de data aceasta s-a deschis la Iosua 1, aşa că Bill a citit versetele 5,6 şi 9:

„Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.

Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acesta ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da.

Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face.”

Teama l-a lăsat, disperarea l-a părăsit şi încrederea a revenit. Dumnezeu îl chemase printr-un înger şi îl călăuzea prin Duhul Sfânt, prin viziuni. Chiar dacă toate denominaţiunie creştine l-au respins, aceasta n-a schimbat hotărârea lui Dumnezeu care l-a rânduit să facă ceea ce făcea.

El crezuse că singura lui sarcină era să ducă darul vindecării divine în lume, dar mai târziu, Dumnezeu i-a arătat că slujba lui are trei părţi: cele trei trageri din exemplul cu pescuitul: primele două trageri reprezintă slujba vindecării, dar a treia tragere era diferită. Tragerea a treia va prinde peştele cel mare, trofeul. Ea îi va chema pe cei ce alcătuiesc Mireasa lui Isus Hristos şi le va împărţi moştenirea în Ţara pe care a jurat Dumnezeu că le-o va da. Undeva trebuie să fie nişte oameni care vor auzi Adevărul, Îl vor recunoaşte şi se vor purta ca atare, pentru că Isus a spus: *„Veţi cunoaşte Adevărul şi Adevărul vă va face slobozi.”* (Ioan 1.32).

Bill a deschis Cartea în faţă şi a găsit pagina pe care scrisese: „Cum folosesc referirile.” Luând creionul, el a scris pe margine: „A trecut ceva vreme de când mi s-a deschis la capitolul 1 din Iosua. În dimineaţa aceasta de 7 august 1957, am fost bolnav şi nervos, aşa că am citit viziunea care mi-a fost dată şi care este notată pe pagina liberă din spatele cărţii. Am luat Biblia şi mi s-a deschis din nou la acelaşi capitol. Isuse scump, Te rog să mă ajuţi să fiu curajos spre slava Ta.”

Dând paginile înapoi la Iosua 1, Bill a notat sus pe pagină următoarele: Am promis că cu ajutorul Domnului, începând de azi 7 august 1957 voi fi curajos.”

În octombrie, William Branham a organizat obişnuita vânătoare de toamnă, sus la Trouflesome River Valey din Munţii Colorado Rochies. Din nefericire, când a ajuns la camping, toţi din grup plecaseră în vale deoarece se îmbolnăviseră de gripă asiatică. Toţi aveau dureri şi febră, aşa că a rămas să vâneze singur. Nici măcar nu apucaseră să-şi scoate armele din huse. Pur şi simplu s-au întors şi au plecat acasă.

Bill a hotărât să-şi ia vacanţa în noiembrie, dar de data aceasta voia să plece la pescuit în centrul statului Idaho. Folosindu-se de cai de povară care să-i ducă echipamentul, a mers departe în Munţii Sawtooth, şi şi-a instalat cortul într-o poiană lângă Râul fără întoarcere. Era un ţinut minunat, cu vârfuri stâncoase de granit şi cu văi împădurite de brazi şi pini. Acest fel de ţinut îi plăcea cel mai mult, pentru că se putea relaxa şi nu putea fi găsit de lumea de afară, sau cel puţin aşa credea.

Imediat după ce şi-a organizat tabăra, Bill s-a dus la râu. S-a urcat pe un bolovan de granit şi a aruncat firul în apă, trăgându-l înapoi cu mişcări scurte care imitau zborul unei muşte deasupra apei. În ziua aceea a prins un păstrăv uriaş (Peştele acela s-a dovedit a fi cel mai mare păstrăv curcubeu care a fost capturat până la acea dată, iar Bill i-a pus capul pe o placă).

A doua zi a pescuit în acelaşi loc, dar după câteva ore a auzit zgomotul de motor al unui avion mic. Când a privit în sus, a văzut un Piper Cab deasupra văii. Când a ajuns deasupra lui Bill, i-a făcut cu mâna, apoi i-a aruncat ceva cu paraşuta. Obiectul a căzut pe pajiştea din apropiere, iar când s-a dus să vadă ce este, Bill a găsit o canistră care avea înăuntru un mesaj pentru el. Tocmai murise fratele său, Howard. În dimineaţa

următoare, Bill şi-a strâns tabăra, şi-a încărcat bagajele pe caii de povară şi s-a întors în civilizaţie.

După înmormântarea lui Howard, William Branham a plecat într-o scurtă campanie la Lakeport, în nordul Californiei. Oamenii de afaceri au aranjat ca adunarea să se ţină într-o clădire care era folosită ca expoziţie. Curând, câteva mii de oameni au ocupat scaunele pliante de metal.

Într-o seară, Bill a predicat despre un text din Scriptură care avea să-l urmărească mai târziu. Este vorba de Marcu 11.22-24:

„Isus a luat cuvântul şi le-a zis: „Aveţi credinţă în Dumnezeu!”

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare!”, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce va zice se va face, va avea lucrul cerut.

De aceea vă spun că, orice lucru veţi cere când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi primit, şi-l veţi avea.”

Marcu 11.23 îl chema. Nu se putea îndepărta de acolo. Avea ascuns ceva puternic, ceva ce nu înţelegea încă. Oricum, în seara aceea la Lakeport, a citit versetul 24, acolo unde Isus îi îndemna pe cei ce Îl urmau să aibă credinţă atunci când se roagă.

Aproape de încheierea predicii, un fotograf care se afla în partea dreaptă a lui Bill, a făcut câteva fotografii. Când a developat filmul, prima fotografie părea normală, arătându-l pe Wiliiam Branham stând pe podium şi gesticulând în timp ce predica. În partea dreaptă a podiumului era un coş cu crini, iar lângă ei era microfonul fixat pe un suport. În spatele lui, din tavan atârna o cutie pătrată din metal, pe unde venea căldura, iar în spatele scenei stăteau doi bărbaţi pe scaune pliante. Lângă cei doi bărbaţi atârna o cortină, fie ca decor, fie pentru a acoperi ceva ce nu putea fi mutat cu uşurinţă.

Următoarea fotografie înfăţişa podiumul care de data aceasta arăta ca o pictură străbătută de limbi de foc în nuanţe de chihlimbar. Îngerul Domnului stătea la dreapta lui Bill, arătând ca un nor, cam de şase picioare înălţime. El stătea între evanghelist şi oamenii aliniaţi pentru rugăciune în partea stângă a clădirii. (Întotdeauna, William Branham îi punea pe oamenii din rândul de rugăciune în dreapta lui, astfel încât să nu se oprească şi să stea în apropierea Îngerului). În acea fotografie nu doar forma vizibilă a Îngerului era uimitoare, ci faptul că în spatele lui Bill se vedea profilul lui Isus (faţa, barba, gâtul), cu braţele întinse, iar din mâinile Lui ieşeau şapte limbi distincte de foc mărşăluind ca nişte mesageri şi îndreptându-se spre bărbatul care predica. Trupul lui Bill părea absorbit în strălucirea acelui Foc supranatural. (Când a privit fotografia, William Branham a spus că îi amintea de scenele descrise în Ezechiel 1 şi Apocalipsa 4.5).

Într-o asemenea atmosferă minunile erau gata să se întâmple, ceea ce era un eveniment fericit pentru femeia oarbă pe care o adusese cineva la rugăciune în seara aceea. Era o femeie indo-americană. Ochii ei erau complet albi ca şi cum ar fi fost acoperiţi cu un film – irisul ochilor ei nu se mai vedea. Bill a vorbit cu femeia puţin până i-a contactat Duhul, apoi a avut o viziune şi i-a spus:

„Cu nouă ani în urmă ţi-a ajuns la creier un cheag de sânge şi ai paralizat. Te-ai recuperat în mare parte, dar acel atac ţi-a dat ochii peste cap şi de atunci eşti oarbă. Suferi tot timpul zi şi noapte, şi nu ai pace deloc.

Compasiunea lui Bill era şi mai mare pentru acea femeie, deoarece îi amintea de mama lui care era pe jumătate indiană Cherokee. Când s-a rugat pentru ea să-şi recapete vederea, ochii femeii au revenit în poziţia corectă şi s-au umplut de lacrimi de bucurie pentru că vedea din nou.

Refuzând ajutorul persoanei care o adusese, femeia a păşit singură de pe podium.

Această minune a trezit credinţa unui domn în vârstă, luteran, care stătea în spatele lui Bill. Soţia lui suferea de ulcer hemoragic, ceea ce a făcut ca în ultimii patru ani starea ei să se înrăutăţească tot mai mult. Acum nu mai putea să mănânce mâncare solidă şi devenise atât de anemică încât doctorul voia să-i facă o transfuzie de sânge şi s-o opereze într-o săptămână. Bătrânul luteran s-a rugat în tăcere:

„Doamne, îngăduie ca fratele Branham să amintească şi problema soţiei mele. Dacă o vei vindeca în seara aceasta, voi lua cei cinci sute de dolari pe care i-am adunat pentru operaţie şi îi voi dona bisericii luterane care se construieşte în Ukiah.”

Bill s-a întors instantaneu şi a arătat spre acel bărbat zicând:

„Domnule, tu tocmai te-ai rugat ca Dumnezeu să o vindece pe soţia ta şi ai promis că vei dona cei cinci sute de dolari destinaţi operaţiei, pentru a ajuta la ridicarea bisericii luterane.”

Când a auzit acele cuvinte, bătrânul luteran a leşinat, iar când şi-a revenit a spus:

„Acesta este adevărul, prieteni.”

„Dumnezeu nu are nevoie de banii voştri; El vrea credinţa voastră. Domnule, soţia ta este vindecată. Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!”

În dimineaţa următoare, acest bărbat şi soţia lui de 80 de ani, au luat parte la dejunul Oamenilor de Afaceri Creştini. Bill a privit-o cum mânca şuncă şi ouă, cu pofta unei persoane cu vârsta jumătate ca a ei.

Imediat ce a sosit acasă din California, l-a sunat doamna Bosworth din Florida, să-i spună că soţul ei era pe moarte. În timp ce Meda îi făcea din nou valiza, Bill şi-a pregătit maşina şi curând se afla deja în drum spre Florida.

Când au intrat în salonul spitalului, Fred Bosworth şi-a ridicat capul pleşuv şi şi-a întins mâinile osoase spre Bill, care l-a îmbrăţişat plângând: *„Părinte! Părinte! Carele şi călăreţii lui Israel!”* citând ultimele cuvinte spuse de Elisei lui Ilie.

Fred Bosworth i-a zis cu voce slabă:

„Fiule, să-ţi aduci aminte de misiunea ta, pentru că propovăduieşti adevărata Evanghelie.” În timp ce îşi ţinea prietenul de mână, Bill a răspuns:

„Am 48 de ani şi sunt atât de obosit… Poate că slujba mea s-a terminat.”

„Nu-i adevărat. Eşti tânăr şi slujba ta nici n-a început aşa cum a fost arătat. Să stai pe câmpul Evangheliei şi nu-i lăsa pe aceşti predicatori penticostali să tulbure Apa cu fanatismul lor. Du-te înainte cu Evanghelia pe care o ai, pentru că eu cred că eşti un apostol şi un proroc al Domnului nostru.”

„Frate Bosworth, tu ai predicat Evanghelia înainte să mă fi născut eu. Din toţi aceşti ani, care a fost cel mai minunat timp al vieţii tale?”

Şi bătrânul Bosworth a răspuns fără nici o ezitare: „Cel mai minunat moment al vieţii mele este chiar acum. În curând, Cel despre care am predicat în toţi anii aceştia, Cel pe care Îl iubesc, va intra pe uşa aceasta şi eu voi pleca cu El.”

Bill îl privea ca pe unul egal cu Avraam, Isaac şi Iacov:

Frate Bosworth, noi amândoi credem acelaşi lucru. Prin harul lui Dumnezeu, voi propovădui Evanghelia până la ultima răsuflare a trupului meu. Nu voi face compromis cu Cuvântul şi voi sta cât se poate de sincer pentru Isus Hristos, iar într-o zi ne vom reîntâlni într-o Ţară mai bună, unde amândoi vom fi pururi tineri.”

Bosworth a zâmbit slăbit: „Fii fără grijă, frate Branham. Vei fi acolo.”

O lună mai târziu, Fred Bosworth a intrat timp de două zile în comă, apoi a deschis deodată ochii şi s-a ridicat din pat. Întinzând mâna, a început să dea mâna cu cineva invizibil: „Frate Jim, nu te-am văzut de multă vreme, de când ai murit. Tu te-ai întors la Domnul la una din meetingurile mele din Joliet, Illinois. Soră Julie, pe tine te-am condus la Domnul în adunarea mea din Winnipeg.”

Timp de două ore a salutat oamenii (din încăpere?) care veniseră la Domnul prin slujba lui, dar muriseră deja. La urmă, şi-a pus din nou capul pe pernă şi a adormit în braţele lui Isus. Fred Bosworth avea 84 de ani când a păşit pe calea spre veşnicie.

Capitolul 78: Waterloo (1958)

Prima dacă când la auzit vorbind pe William Branham Gene Norman se afla în Minneapolis, Minnesota. Aceasta se întâmpla în anul 1950. Desigur, darul deosebirii şi minunile l-au impresionat profund, dar încă de la început s-a gândit că slujba lui William Branham avea un scop mai adânc. Gene şi-a luat concediul ca să poată participa împreună cu soţia sa la următoare campanie a lui Branham, din Cleveland, Ohio. (Aceasta este campania în care au fost vindecate picioarele oloage ale lui David Wood).

După încheierea meetingurilor din Cleveland, Gene a mers acasă în Minnesota şi a cumpărat revista „Voice of Healing”, care publica programarea meetingurilor lui Branham şi descrie evenimentele petrecute în campaniile lui. A sunt şi la Biroul de campanii din Jeffersonville, Indiana, şi a comandat predicile înregistrate ale lui Branham.

În 1953, Gene Norman s-a mutat împreună cu familia lui în Parkersburg, Iowa. El a continuat să ia predicile înregistrate ale lui William Branham de la Fred Sothmann, care se ocupa cu distribuirea benzilor înregistrate. Curând, cei doi bărbaţi au devenit prieteni prin intermediul acestor scrisori. Fred Sothmann era din Saskatchewan, Canada.

În 1956, Sothmann a aranjat o campanie Branham în Pince Albert Saskatchewan. La aceste meetinguri a luat parte şi Gene Norman. După încheierea campaniei, Fred Sothmann l-a luat pe William Branham într-o excursie de pescuit şi l-a invitat şi pe Gene Norman să-i însoţească.

În cele din urmă, Norman s-a convins că William Branham era un profet al lui Dumnezeu, aşa că în 1957 a hotărât să sponsorizeze o campanie Branham în Waterloo, Iowa, o localitate cu aproximativ o sută de mii de locuitori. L-a invitat şi pe Lee Vayle care era managerul curent al campaniilor Branham.

Lee Vayle a vorbit cu Bill, apoi l-a chemat pe Gene Norman ca să-i arate când era disponibil: de sâmbătă 25 ianuarie, până sâmbătă 2 februarie 1958. Imediat ce a aflat, Gene Norman i-a contactat pe toţi pastorii creştini din Waterloo pentru a organiza susţinerea acestei campanii. Apoi a închiriat un auditoriu mare numit „Hipodromul” şi a început să facă anunţuri.

În ultima săptămână din ianuarie 1958, statul Iowa a fost lovit de puternică furtună de zăpadă, iar din cauza aceasta toate drumurile erau periculoase şi alunecoase. În primele două seri, Bill s-a gândit că Hipodromul era ocupat doar pe jumătate din cauza vremii, dar într-o seară a trecut pe lângă un liceu care găzduia un meci de baschet. Judecând după maşinile parcate în jur, se părea că sala era ocupată la refuz. Atunci a înţeles că nu drumurile alunecoase i-au împiedecat pe oameni să vină la adunare, ci altceva schimbase atitudinea creştinilor.

Chiar şi atitudinea celor câteva mii de oameni care au participat la campanie era rece ca gheaţa de pe marginea drumului. Nici abundenţa minunilor nu au încălzit prea mult spiritele. La sfârşitul serviciului de joi seara, Bill n-a chemat rândul de rugăciune, dar în schimb a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată înainte: le-a cerut oamenilor să-şi plece capetele şi să repete după el: „Atotputernicule Dumnezeu…, Creatorul cerurilor şi al pământului,… Dătătorul Vieţii veşnice,… Dătătorul oricărui dar bun,… ai milă de mine… iartă necredinţa mea…Eu cred că Tu desăvârşeşti Cuvântul Tău în trupul meu…deschide canalele…şi goleşte toată necredinţa…pentru că primesc chiar acum Duhul Sfânt… Cred că acum Tu eşti în mine…şi cred că boala mea va dispărea…pentru că Te accept ca Vindecătorul meu.”

Când audienţa a terminat de făcut această mărturisire generală, Bill le-a cerut să rămână cu capetele plecate în timp ce el se ruga pentru ei. „Mă voi ruga din toată inima”, a spus el, „ca Duhul Sfânt să mărturisească că lucrarea este terminată.” Şi s-a rugat astfel:

„Dumnezeule Tată, vin în Numele lui Isus să mă rog pentru oamenii aceştia care şi-au mărturisit sincer greşelile. Dumnezeule binecuvântat, ajută-i să nu uite niciodată seara aceasta. Fie ca Duhul Sfânt să intre chiar acum în fiecare inimă şi să alunge orice boală din trupurile lor.”

Cu capul încă plecat şi cu ochii închişi, el a spus: „Îl provoc pe Diavolul la o confruntare. Satan, tu eşti conştient că eşti descoperit. Nu ai nici un drept! Isus Hristos, Domnul meu ţi-a îndepărtat toată autoritatea când a murit la Calvar ca să ia păcatul şi boala. Satană, tu nu eşti decât o sperietoare. După ce Domnul nostru a uscat acel smochin printr-un blestem, El i-a îndemnat pe ucenicii Lui să aibă credinţă în Dumnezeu. El a spus că dacă un credincios îi spune acestui munte să se mute din locul acela, şi nu se îndoieşte în inima lui că acel lucru se va întâmpla, va putea avea ceea ce a cerut. Aceeaşi promisiune este valabilă şi pentru noi astăzi. Satan, tu ştii ce spune Scriptura! Eu tocmai i-am învăţat pe oamenii aceştia că Dumnezeu este în ei. Deci, dacă Dumnezeu este în ei, iar ei îi spun unei boli: „Pleacă de la mine!” şi nu se vor îndoi în inimile lor, boala aceea trebuie să plece chiar atunci, pentru că aşa a spus Hristos. Da, va pleca pentru că nu vorbesc ei, ci Tatăl care locuieşte în ei. Eu spun aceasta ca slujitor al lui Dumnezeu, pe baza mesajului pe care l-am primit printr-un Înger care m-a uns şi le-a dovedit acestor oameni că Isus Hristos este aici şi că mesajul Lui este corect. Satan, îţi poruncesc să

părăseşti orice persoană bolnavă de aici şi să pleci în întuneric, în Numele Domnului Isus Hristos!”

După ce a încheiat rugăciunea s-a auzit un zgomot ciudat. Suna ca şi cum o orgă ar fi dat drumul la zece note discordante deodată, dar în Hipodrom nu era nici o orgă. A urmat un vânt care a trecut prin clădire de la un capăt la altul; parcă zornăia ceva metalic. Dar Hipodromul era construit din beton şi lemn; şi dacă nu era nici o uşă deschisă, înseamnă că vântul a pornit din interior. Bill a simţit cum sufla pe platformă, mişcându-i haina în timp ce trecea pe lângă el.

Mulţimea nu putea să-şi explice ce se întâmpla, aşa că le-a explicat Bill:

„Duhul Sfânt a trecut prin clădire, ca un vânt, confirmând Cuvântul Său. Ceva similar s-a întâmplat şi când a predicat Petru de rusalii (Fapte 2.2).

Când Bill a întrebat câţi din audienţă au auzit sau au simţit vântul, au ridicat mâna în jur de 500 de oameni. L-au simţit chiar şi Gene Norman şi Lee Vayle, dar nici chiar acest fenomen supranatural nu a ridicat nivelul credinţei în meetingurile care au urmat.

Sâmbătă dimineaţa, Gene Norman a programat un dejun pastoral, astfel încât Bill să poată avea părtăşie cu pastorii locali şi să se cunoască mai bine. Când toată lumea a terminat de mâncat, Bill a adus un mesaj scurt. Şi-a luat textul din discursul lui Pavel înaintea împăratului Agripa (Fapte 26.13-19).

Folosind această povestire ca un precedent, Bill şi-a adus propria mărturie referitoare la botezul pe care l-a făcut în anul 1933 în râul Ohio, când şi-a făcut apariţia Lumina aceea supranaturală şi o Voce a spus: Aşa cum Ioan Botezătorul a fost premergătorul primei veniri a lui Isus Hristos, tu vei fi premergătorul celei de a doua veniri.” Apoi a vorbit despre seara aceea din 1946 când i-a vorbit Îngerul şi i-a spus că i-a fost rânduit un dar al vindecării, pe care va trebui să-l ducă la oamenii din întreaga lume. Asemenea lui Pavel din vechime, Bill a spus: „Nu am fost neascultător faţă de viziunea cerească.”

În timp ce vorbea Bill, un lucrător şi-a împins scaunul de la masă, şi-a luat haina şi a ieşit afară. Curând s-a ridicat altul şi apoi altul şi altul, până au ieşit zece păstori. Gene Norman era vizibil stânjenit de această situaţie.

S-a simţit şi mai stânjenit în timp ce îl ducea pe Bill la hotel. La un moment dat, Bill s-a întors spre el şi l-a întrebat: „Frate Gene, mă iubeşti?” Surprins de această întrebare, Gene a răspuns:

„Vrei s-o dovedesc, frate Branham?”

„Frate Gene, dacă aş fi în locul tău, aş părăsi locul acesta şi m-aş muta în vest. Locul acesta este deja sub judecată.”

Bill mai avea o singură adunare la Waterloo, Iowa. Astfel, duminică 2 februarie 1958, el a vorbit în faţa audienţei despre vântul supranatural care suflase în Hipodrom joi seara. Cu toate că Dumnezeu venise de multe ori la el în forma unui vârtej de vânt, o singură dată mai auzise mugetul acela. Apoi le-a povestit despre excursia la pescuit pe care o făcuse cu Banks şi Lyle Wood, când Duhul lui Dumnezeu a vâjâit ca un vânt puternic, venind din munţi, şi l-a inspirat să cheme viaţa înapoi în peştişorul mort.

El a spus mulţimii: „Cred că se apropie următorul pas din slujba mea, şi acela va fi cu totul altfel decât a fost până acum. Este cineva care îşi aminteşte începutul slujbei mele, când îmi puneam mâinile peste oameni şi puteam să simt vibraţiile germenilor care le cauzau boala? Domnul a făgăduit că dacă voi fi sincer, într-o zi voi cunoaşte tainele inimilor, iar astăzi oricine poate vedea că acest lucru este adevărat. Acum va urma altceva, iar lucrul acesta va fi mult mai mare.

După ce a spus aceste cuvinte, Bill a citit din Luca 17.26-30.

Din acest verset, el a extras 3 lecţii importante:

1. Lot a ieşit din Sodoma;
2. Noe a intrat în arcă

Aceşti doi oameni ilustrează nevoia oamenilor de astăzi care trebuie să iasă din sistemul lumesc şi să intre în siguranţa lui Hristos.

Pentru cea de-a treia lecţie, Bill s-a întors în zilele lui Lot şi a arătat că chiar înainte de nimicirea Sodomei, Avraam, care era unchiul lui Lot, a avut un Vizitator neobişnuit. (Geneza 18.1-5).

Bill a spus: „A venit un Bărbat, dar acel Bărbat era nimeni altul decât Atotputernicul Dumnezeu descoperit în forma unui om. Avraam L-a numit Domnul Elohim. El era Atotputernicul IaHVeH îmbrăcat ca un om. Şi acest Om a stat cu spatele spre cort şi i-a spus lui Avraam: *„Anul viitor pe vremea aceasta voi veni la tine şi vei avea un fiu.”*

Sara avea 90 de ani, iar când a auzit ce spunea Omul acela a râs – nu tare, ci în inima ei. Îngerul care stătea cu spatele spre cortul în care era ea, l-a întrebat pe Avraam: *„De ce a râs Sara?”*

Ce fel de telepatie mintală era aceea? Nu vă este ruşine de voi, aici în Waterloo? Acelaşi Înger al milei a venit în fiecare seară în sala aceasta şi a făcut acelaşi lucru. Se întâmplă din nou înainte ca focul şi prăpădul să ardă acest pământ.

„Aşa cum a fost în zilele lui Lot... tot aşa se va întâmpla şi în zilele când Se va descoperi Fiul omului.” (Luca 17.28,30).

În zilele lui Lot, Avraam a fost vizitat de un Înger cu un mesaj; şi acel Înger putea deosebi ce se petrecea în inima Sarei, chiar dacă stătea în cortul din spatele Lui.

Oamenilor, nu puteţi vedea natura acelui Duh? Nu era nimeni altul decât Duhul lui Hristos.

Mai târziu, când a fost pe pământ în chipul Domnului Isus, El a făcut acelaşi semn pentru a dovedi cine era. Acelaşi este şi astăzi aici şi face acelaşi semn înainte ca focul să distrugă această lume.

A fost pentru prima dată când William Branham a folosit ca subiect textul din Luca 17.30, iar în ultimii ani ai vieţii sale a devenit o temă majoră pentru el.

În dimineaţa următoare, Bill şi Billy Paul şi-au pus bagajele în camionetă şi au pornit spre Jeffersonville. Vremea rea trecuse şi temperatura a crescut simţitor. A condus Billy Paul ca să-l lase pe tatăl său să tragă un pui de somn, dar nu a putut dormi din cauză că era prea obosit. Stătea liniştit şi privea milă după milă câmpurile acoperite de zăpadă, care rămâneau în urma lor.

Curând a simţit prezenţa nevăzută a îngerului. Simţea că îi înţepeneşte coloana, iar mâinile îi amorţeau. Deodată camioneta a dispărut, iar Bill se vedea stând la volanul maşinii lui şi luând curba să intre pe aleea din faţa casei lui. A fost nevoit însă să oprească în stradă pentru că aleea era blocată de un morman mare de bolovani. Pe toată proprietatea lui erau împlântaţi stâlpi de lemn, în paralel cu strada, iar pe Ewing Lane duduiau în sus şi-n jos gredere şi excavatoare.

Un tânăr manevra un buldozer prin grădina lui, făcând o şenilă să stea pe loc, în timp ce cealaltă se rotea, întorcând utilajul încoace şi încolo. El călca peluza lui Bill cu mult mai departe de linia marcată de stâlpii de marcaj. Când a ieşit din maşină, Bill a observat un stâlp de lemn, împlântat în pământ lângă picioarele lui. Vârful acelui stâlp era vopsit cu portocaliu.

Apoi i-a făcut semn şoferului buldozerului să vină să stea de vorbă. Când acesta a ajuns lângă el, Bill l-a întrebat:

„Ce faci? Ai intrat prea mult şi îmi distrugi grădina.”

Tânărul a dat din mână dispreţuitor şi a răspuns: „Aşa sunteţi voi predicatorii! Întotdeauna le spuneţi oamenilor ce să facă.”

Bill a fost foarte surprins de agresivitatea tânărului, aşa că a continuat:

„Eu te-am întrebat de ce faci asta, pentru că ai intrat prea mult în grădina mea.”

Tânărul l-a ironizat din nou, apoi a încercat să-l lovească peste faţă. În clipa aceea, vechile reflexe de boxer şi-au spus cuvântul: Bill şi-a tras capul atât de repede încât tânărul a lovit alături, apoi s-a întors fulgerător şi l-a pocnit destul de tare încât să-l trântească la pământ. Când s-a ridicat, Bill l-a lovit din nou, făcându-l să se prăbuşească, iar când tânărul s-a ridicat a doua oara de jos, Bill i-a aplicat şi a treia lovitură.

Atunci a venit Îngerul Domnului şi s-a aşezat la spatele lui, în partea dreaptă, zicând:

„Nu face aceasta, pentru că tu eşti un slujitor!”

Când a auzit acele cuvinte, Bill a plecat capul ruşinat. Nu mai lovise pe nimeni de când fusese boxer. S-a aplecat şi l-a ridicat pe tânăr de jos, iar în timp ce îi scutura hainele i-a zis:

„Nu sunt supărat pe tine. Vreau doar să ştii că nu poţi vorbi cu mine în felul acesta.

„Treci peste asta!” a spus Îngerul.

„Cum” a întrebat Bill.

„Când vei vedea acel stâlp implântat în curtea din faţă, lângă poartă, să pleci spre vest!”

Bill s-a întors şi a privit spre vest. Atunci a văzut nişte cai înhămaţi la o căruţă cu coviltir. Soţia lui stătea pe scaunul din faţă, cu o bonetă de pionier pe cap (prin cuvântul „pionier” se face aluzie la primii colonişti americani care au plecat spre vest), iar copiii erau în spate şi priveau pe sub prelata căruţei. Apoi a văzut că el s-a urcat în căruţă lângă soţia sa, a luat hăţurile şi a zis: „Meda, am stat aici cât am putut!” A întors căruţa spre vest şi a pocnit hăţurile. Când a făcut aceasta, căruţa cu coviltir s-a transformat într-un automobil: Fordul său.

Deodată era din nou în camioneta lui, stând pe scaunul din dreapta şoferului şi privind pe fereastră câmpurile acoperite de zăpadă.

Când a avut prima ocazie, Bill a notat această viziune în caietul cu viziuni, deoarece se dovedea a fi semnificativă.

Gene Norman a luat în serios sugestia lui Bill de a se muta în vest, aşa că în decurs de şase luni şi-a vândut casa şi afacerea şi s-a mutat cu familia în Texas, Arizona. În viitor, mutarea lui avea să joace un rol important în mutarea lui William Branham în vest.

Capitolul 79: Binele si raul- explicatii

Din primăvară până în vara lui 1958, William Branham a ţinut campanii de vindecare prin credinţă, din Chattanooga, Tennessee, până în Bangoe, Maine. Chiar dacă multe din predicile lui s-au concentrat pe clădirea credinţei pentru vindecare, el a atins şi multe alte subiecte. De cel puţin şapte ori, el a predicat despre împărăteasa din Seba, folosindu-se de textul din Matei 12.42, referindu-se desigur, la Isus ca la o Persoană mai mare decât Solomon. Bill a subliniat tot timpul că acelaşi Isus Hristos era în fiecare seară în meetingurile lui, descoperind tainele inimilor, vindecând bolnavii şi făcând alte minuni, aşa cum a făcut cu două mii de ani în urmă când a fost pe pământ.

Chiar dacă a fost ocupat tot timpul cu campaniile, în cursul anului 1958 a predicat de mai multe ori şi în Tabernacolul Branham. Astfel, în ultimul sfârşit de săptămână din septembrie, el a predicat câteva mesaje care au stârnit mai multe controverse decât toate celelalte predici de până atunci.

Pe 27 septembrie, William Branham a predicat: **„De ce nu suntem un cult?”** în care a arătat că Isus n-a format niciodată vreo şcoală şi nu a întemeiat nici o denominaţiune. Organizaţiile creştine au apărut după anul 325, când împăratul roman Constantin a organizat Biserica Romano Catolică. Apocalipsa 17 vorbeşte despre curva cea mare, mama tuturor curvelor, care conduce lumea de pe cele şapte coline. Roma a fost ridicată pe şapte coline. Cartierul general al bisericii catolice din Roma este singura instituţie care se potriveşte descrierii. Dar Biserica Romano Catolică nu este singura greşită. Bill a subliniat că Biblia o numeşte mama curvelor. Mama a fost prima organizaţie creştină, iar acea mamă a avut fiice. Fiicele sunt celelalte denominaţiuni, care au adoptat într-o formă sau alta, rigiditatea sistemului organizaţional al mamei lor.

Principalul defect al fiecărei denominaţiuni este rigiditatea, cea care creează barierele. Imediat ce un grup scrie crezul lui, parafrazând legea şi articolele de credinţă, îngheaţă Duhul lui Dumnezeu al descoperirii. Biblia este desăvârşită, dar înţelegerea omului, nu. Dacă Dumnezeu dă cuiva o înţelegere mai adâncă, oamenii care sunt legaţi de un crez denominaţional, nu pot să-l accepte. Ierarhia conducătoare din fiecare denominaţiune se împotriveşte duhului descoperirii, pentru a-şi putea păstra poziţia.

În dimineaţa următoare, el a predicat despre **„Botezul cu Duhul Sfânt”**, atingând subiectul mai mult decât oricare dintre contemporanii săi. Pentru aceasta, a citit din Efeseni 1.4-6:

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinţii care sunt în Efes şi credincioşii în Isus Hristos.

Har şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul Isus Hristos.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos.

În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,

spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui."

Cine a făcut-o? El. El m-a făcut să fiu acceptat în prezenţa harului Său, înainte de întemeierea lumii. Eu nu aveam nimic; eram un păcătos născut într-o familie de beţivi. Am crescut stând pe un butoi cu whisky, şi totuşi Duhul Sfânt a venit la mine când aveam doar şapte ani şi mi-a spus:

„Să nu pui nici un strop de băutură în gura ta, să nu fumezi sau să mesteci tutun şi să nu te întinezi cu femei."

Ce era aceasta? Voia cea bună a Tatălui, luată înainte de întemeierea lumii, a fost să mă trimită să predic Evanghelia Lui şi să-i conduc oile. Dumnezeu să binecuvânteze în veci Numele Lui cel mare. Eu voi sta cu Biblia Lui, fie că voi pluti sau voi fi scufundat; fie că voi fi popular sau nepopular; fie că voi fi iubit sau urât. Chiar dacă sunt refuzat de metodişti şi de baptişti, eu vreau să fac ceea ce îi place Lui. Chiar şi penticostalii mă refuză, pentru că nu cred doctrina lor că vorbirea în limbi este dovada primordială a botezului cu Duhul Sfânt. Eu nu cred că vorbirea în limbi te face să fii umplut cu Duhul Sfânt, aşa cum nu cred că dacă cineva trăieşte în palatul regelui, este regele. Sigur că nu. Ai putea fi slujitor, dar nu regele. Înţelegeţi? Eu cred că tu primeşti Duhul Sfânt printr-o experienţă; nu printr-o concepţie intelectuală despre Scriptură, ci printr-o experienţă pe care numai tu singur ai cunoscut-o. Dacă vrei să afli dacă a fost sau nu Duhul Sfânt, priveşte urmele pe care le lasă viaţa ta după aceea. Aceasta va mărturisi ce fel de duh a venit peste tine."

Duminică seara, pe 28 septembrie 1958, Bill a predicat despre **„Sămânţa şarpelui",** un mesaj scurt care a răspândit una din cele mai controversate învăţături. Pentru această temă, a luat textul din Geneza 3:

„Şarpele era mai şiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu.

El a zis femei: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?"

Femeia a răspuns şarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.

dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncaţi din el, şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi.”

Atunci şarpele a zis femeii: Hotărât, că nu veţi muri:

dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.”

Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, şi a mâncat; a dat şi bărbatului ei, care era lângă ea, şi bărbatul a mâncat şi el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri din ele.”

În mesajul său, William Branham a spus că şarpele de la început nu era o reptilă, ci mai degrabă un mamifer. Biblia îl numeşte *fiară*. El umbla vertical ca omul şi fizic arăta ca un bărbat. Ca inteligenţă, era atât de apropiat de om, încât putea vorbi. Cuvântul „şiret” înseamnă că avea adevărata cunoştinţă a principiilor vieţii. În evreieşte, cuvintele „puternic, deştept, viclean şi gol” se trag din aceeaşi rădăcină a cuvântului. Fructul oprit din mijlocul grădinii era cunoştinţa sexualităţii umane.

Când Eva şi Adam „au mâncat” din acest „fruct”, au cunoscut imediat că sunt goi. Ceea ce s-a întâmplat de fapt în grădina Eden a fost că şarpele a inselat-o pe Eva şi Eva a rămas însărcinată. Adam o iubea prea mult pe Eva ca sa o lase singura , şi atunci Eva a rămas însărcinată şi cu el. Nouă luni mai târziu, ea a născut gemeni: pe Cain, sămânţa şarpelui şi pe Abel, sămânţa lui Adam.

Deşi această explicaţie este radicală fata de tradiţia creştină, nu este departe de Biblie şi de bunul simţ. Dintr-o dată, primul păcat al omenirii este scos din categoria mitului şi legendelor şi aşezat ferm în realitatea geneticii umane.

Conform acestei interpretări a evenimentelor, păcatul nu a venit prin faptul că omul a muşcat dintr-un măr, ci a venit prin sex, un act care nu a încetat niciodată să fie considerat păcat înaintea lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a spus Evei: *„Voi mări mult durerea şi însărcinarea ta, şi cu durere vei naşte copii…”* (Geneza 3.16).

Wiliam Branham a spus: „Dacă un mar poate s-o facă pe femeie să vadă că este goală, ar fi bine să împărţim cât mai multe mere în jurul nostru.”

Când Dumnezeu l-a pedepsit pe şarpe pentru partea lui de vină la căderea omului, El a spus: *„Vei fi blestemat între toate vitele şi fiarele câmpului, te vei târî pe pântece şi vei mânca ţărână.”* (Ioan 3.14).

De ce a menţionat Dumnezeu vitele când a pronunţat blestemul? Pentru că Dumnezeu l-a încadrat pe şarpe între celelalte mamifere, cum sunt: vitele, leii, etc. Astfel, El l-a schimbat pe şarpe dintr-un mamifer cu picioare, într-o reptilă fără picioare. Acesta este motivul pentru care antropologii nu vor găsi niciodată „veriga lipsă” dintre om şi maimuţă. „Veriga lipsă” era şarpele original, dar Dumnezeu a schimbat atât de mult serpii încât nu mai pot fi asociate cu omul din punct de vedere genetic. Totuşi noi posedăm încă natura de animal.

Dumnezeu i-a mai spus şarpelui: *„Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa femeii...”* (Geneza 3.15). Şarpele a avut o sămânţă fizică, un urmaş, iar acela a fost Cain şi descendenţii lui. Uitaţi-vă la atributele lui Cain: el era la fel de religios ca fratele său, Abel. Amândoi au ridicat câte un altar ca să se închine Domnului, dar pentru că lui Cain i-a lipsit descoperirea cu privire la adevărata natură a păcatului, a adus pe altarul său fructe. În schimb Abel, care avea descoperirea adevăratei naturi a păcatului, a adus sânge. Şi desigur, Dumnezeu a acceptat jertfa lui Abel, pe când jertfa lui Cain a fost respinsă. Acest lucru l-a înfuriat atât de tare pe Cain, încât l-a omorât pe fratele său. Crima nu este un atribut al lui Dumnezeu, ci al diavolului. Aşa a injectat Satan răul în planul lui Dumnezeu. Răul a fost introdus genetic în natura omului, prin amestecarea genelor primei femei cu genele fiarei, şarpele original. Rezultanta naturii animalice a urmaşilor lui s-a înmulţit de-a lungul Istoriei, amestecându-se pe parcurs şi diluând genele de la Adam. În felul acesta s-au răspândit invidia, ura, adulterul şi toate celelalte caracteristici vătămătoare, care au adus necazuri şi tristeţe fără margini pe pământ.

Bill a subliniat faptul că Dumnezeu a avut un scop când a permis să se întâmple aceasta. Înainte să existe Universul, Cel care exista ca „Eu sunt”, nu era încă Dumnezeu deoarece cuvântul „Dumnezeu” înseamnă „Cel ce primeşte închinare” şi nu exista încă nimic viu care să se închine măreţei Fiinţe. „Eu sunt” poseda anumite atribute pe care dorea să le exprime. De exemplu, El era Mântuitor, dar nu era încă nimic pierdut care să aibă nevoie de mântuire. Deoarece natura Lui era în totalitate bună, Dumnezeu nu putea crea direct ceva rău. De aceea, când a creat lumea, Dumnezeu a dat primilor doi oameni libertatea de a-şi alege propriul drum; a făcut aceasta pentru că a ştiut că vor cădea. În felul acesta, El S-a putut descoperi ca Mântuitor în chipul lui Isus Hristos. Bill a întrebat retoric:

„Cine a fost mai întâi, Mântuitorul sau păcătosul? Desigur, Mântuitorul a venit mai întâi. Cine a fost mai puternic, Mântuitorul sau păcătosul? Dacă Mântuitorul poate lua păcatul, înseamnă că este mai puternic.”

La sfârşitul predicii sale, William Branham a spus:

„Predicatorilor şi fraţilor, vă rog să nu vă simţiţi ofensaţi pentru că am intrat cât am putut de adânc. Acesta este Tabernacolul nostru şi cu toţii vrem să stăm pe acest Cuvânt şi să-i scuturăm pe oameni cu El. Dacă cineva va ieşi de pe cale, noi ne vom întoarce şi vom spune: „Tu ai ştiut ce trebuie să faci, pentru că este înregistrat pe bandă.”

Mai avem multe de împărtăşit şi vom ajunge la toate după un timp. Noi credem în botezul în apă în Numele Domnului Isus Hristos; credem în spălarea picioarelor; credem în Cină; credem în cea de-a doua venire a lui Hristos, dar nu într-o venire spirituală, ci într-una vizibilă; printre noi va veni din slavă chiar trupul Domnului Isus. Noi credem în învierea fizică a morţilor şi în faptul că vor primi un trup nou; credem în nemurirea sufletului; credem că există o singură formă a vieţii veşnice şi aceasta este Viaţa pe care o primeşti de la Isus Hristos. Acesta este motivul pentru care nu credem într-o pedeapsă veşnică. Noi credem că va fi un iad real, care va arde cu foc şi pucioasă, dar nu credem că oamenii de acolo vor suferi veşnic. Poate vor suferi un milion de ani, nu ştiu, dar nu pot arde veşnic, deoarece dacă ar fi aşa, ar însemna să aibă viaţă veşnică. După cum vedeţi, mai sunt multe lucruri de învăţat, la care vom ajunge mai târziu. Dumnezeu să vă binecuvânteze.”

În noiembrie 1958, William Branham şi-a încărcat maşina şi a pornit spre California. Meda şi micuţul Iosif, de trei ani şi jumătate, au mers cu el. Miner Arganbright (care locuia la Crescenta, California, lângă Los Angeles), i-a aranjat să predice câte o seară în câteva biserici diferite din zona aceea. Dar el nu era în California când a sosit Bill, pentru că plecase la Tulsa, Oklahoma, unde urma să participe la convenţia Oamenilor de Afaceri Creştini ai Evangheliei Depline. Bill urma să-şi întâlnească prietenul în Oklahoma, ca să poată mearge mai departe împreună.

Bill a ajuns la Tulsa, sâmbătă după-amiază şi s-a cazat la hotel, iar Miner l-a invitat la dineul de seară a FGBMF. S-a dus pentru că dorea să-l asculte pe Oral Roberts vorbind. Înainte de dineu, Roberts a predicat despre viaţa plină de binecuvântări pe care a făgăduit-o Isus pentru cei credincioşi. Când El le-a spus pescarilor să arunce mrejele în partea dreaptă, ei au prins atât de mulţi peşti încât au început să li se rupă plasele. (Ioan 10.10, Luca 5.1-11). Roberts a mai spus: „Este belşug de toate pentru oricine este în Isus Hristos.”

După dineu, Demos Shakarian, preşedintele FGBMF, a spus: „Mă simt călăuzit să-l rog pe William Branham să aducă mesajul de încheiere pentru seara aceasta.” Acest anunţ l-a prins pe Bill total nepregătit. Înainte de dineu, Miner îl prezentase multora din aceşti oameni, iar Bill ştia că mulţi dintre ei erau milionari, chiar multimilionari. De ce mai aveau nevoie vieţile lor? În felul său simplu şi smerit, Bill a propovăduit Evanghelia curată cu atâta convingere încât zeci de oameni şi-au predat vieţile lui Isus Hristos.

Apoi Demos Shakarian l-a rugat să se roage pentru bolnavi. Aceste boli îi afectau şi pe cei bogaţi la fel ca pe săraci. George Gardner s-a îmbogăţit

din vânzarea automobilelor de epocă. Hobby-ul lui era să conducă avioane mici, iar odată s-a prăbuşit cu unul şi ca urmare şi-a rupt picioarele şi şi-a zdrobit genunchii, aşa că nu le mai putea îndoi. După ce Bill s-a rugat pentru el în Numele Domnului Isus Hristos, bărbatul a putut să umble normal, exact ca înainte de accident.

Tot atunci a fost vindecată o femeie care suferea de artrită severă. Ea avea spatele încovoiat şi umerii traşi spre spate. Deodată, a simţit că spatele i se îndreaptă şi braţele i-au revenit în poziţia normală. Imediat a căzut în genunchi, bătând din palme şi slăvindu-L pe Dumnezeu atât de tare încât nu a putut fi trecută cu vederea.

În seara aceea, milionarii aceia spoiţi au învăţat care erau adevăratele bogăţii, cea mai mare dintre toate aflându-se în Evanghelia lui Isus Hristos.

În timp ce plecau de la dineu, Bill a fost prins de mână de o femeie îmbrăcată cu haine scumpe, care i-a spus:

„Frate Branham, predica ta mi-a mişcat foarte tare inima. Până acum am crezut că sunt creştină, dar astăzi am înţeles că nu este aşa, şi din clipa aceasta vreau să Îl slujesc pe Domnul Isus.”

„Mulţumesc”, a răspuns Bill smerit.

Din Tulsa, Oklahoma, Bill a plecat spre sudul Californiei, iar când au ajuns în Crescenta, în loc să stea la motel, a mers împreună cu soţia sa acasă la Miner Arganbright. În fiecare seară, Bill a predicat la diferite biserici din zona Los Angeles.

Într-o seară, el a predicat în biserica pastorului Smith, la Pisgah Bible Church. Auditoriul era plin şi încă câteva sute de oameni stăteau afară şi ascultau prin ferestrele deschise. După încheierea predicii, pastorul Smith a condus adunarea în câteva imnuri, astfel încât Bill să se poată odihni puţin înainte de a începe rugăciunea pentru bolnavi.

În seara aceea s-au întâmplat două lucruri pe care Bill nu le-a mai experimentat până atunci. Cântau câteva mii de oameni, dar Bill a putut auzi încă un cor care cânta undeva mai sus. Curios, el a urcat să vadă cine mai cânta în balconul corului, dar nu era nimeni. Cu toate acestea, vocile pe care le auzea păreau că vin de sus. A devenit mai atent. Categoric se auzeau două coruri. Cântarea unuia dintre coruri se ridica de jos şi venea de la oamenii care stăteau pe scaun; erau voci de bărbaţi şi femei. Unii cântau după note, alţii nu. Dar glasul celui de-al doilea cor venea de undeva de foarte sus. Suna ca glasul a sute de soprane care cântau într-o armonie perfectă. Era cea mai frumoasă melodie pe care o auzise vreodată în viaţa lui.

Emoţionat, Bill a coborât la parter. Adunarea tocmai termina imnul cu un „Amin” lung . În timpul vâjâitului care a urmat, un om din spatele clădirii

a murmurat câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Deşi Bill nu tălmăcise niciodată o limbă necunoscută, a înţeles imediat că însemnau: „Păstorul se va ruga rugăciunea de credinţă!”, dar s-a temut să spună tare. Un minut mai târziu, valul de inspiraţie a venit din nou, dar de data aceasta a fost atât de puternic încât a trebuit să-şi pună mâna la gură ca să nu vorbească. Dar chiar şi fără tălmăcire, pastorul Smith a început să se roage pentru bolnavi. Bucuros, Bill s-a retras în spate şi l-a lăsat să se roage rugăciunea credinţei. În seara aceea, oamenii aflaţi în sala Pisgah şi afară, au primit cu sutele o binecuvântare de la Dumnezeu, iar Bill a fost unul dintre ei.

Câteva zile mai târziu, Bill a auzit telefonul lui Arganbright sunând. Miner nu era în cameră, aşa că a răspuns Bill.

Un glas cu accent mexican, i-a spus:

„Hello, senior. Poţi să-mi spui dacă fratele Branham stă acolo?”

„Eu sunt fratele Branham”.

„Mulţumesc lui Dumnezeu.”

„Mă numesc Duponsta şi sunt misionar în Mexic, dar locuiesc în Crescenta. Am un băiat de patru ani care are cancer la maxilar. Un chirurg a încercat să-l îndepărteze, dar acum cancerul i-a atins şi limba, aşa că Ricky nu mai poate înghiţi. Doctorii nu îi mai dau nici o şansă. Frate Branham, ştiu că nu obişnuieşti să mergi prin spitale să te rogi acolo, dar te rog ai milă de mine şi fă-o de data aceasta.”

„Rămâi la telefon să-l chem pe fratele Arganbright ca să-i dai adresa spitalului.”

Când Bill l-a întâlnit pe senior Duponsta, s-a mirat să vadă un bărbat cu pielea la fel de albă ca a lui. Soţia lui avea şi ea pielea albă; era blondă cu ochi albaştri şi venea din Finlanda. Bill l-a urmat pe bărbat în salonul lui Ricky. De-a lungul atâtor ani de rugăciune pentru bolnavi, văzuse multe cazuri grozave, însă starea acestui copil era mai îngrozitoare decât tot ce văzuse. Ricky stătea pe spate, doar cu un scutec pe el. Conturul maxilarului era trasat de o cicatrice albastră: fusese făcută de medicul care încercase să îndepărteze cancerul. Limba era neagră şi atât de umflată încât îi blocase căile respiratorii, aşa că acum respira printr-o gaură făcută în gât. Tubul metalic introdus în noua cale respiratorie, fluiera încet la fiecare răsuflare. Regulat, o asistentă curăţa gaura pentru a împiedica adunarea mucusului. Medicul pusese atele la braţele băieţelului ca să-l împiedice să-şi ducă mâna la tubul de metal introdus în trahee.

Senior Duponsta s-a aplecat asupra lui, i-a pus mâna pe burtică şi a zis: „Băieţelul tatii…” Recunoscând glasul tatălui său, copilul a încercat să-şi ridice braţele spre el, iar tatăl i-a şoptit: „Ricky, tati l-a adus pe fratele

Branham să se roage pentru tine.” Bill simţea că inima se topeşte în pieptul lui. „Dacă această scenă mă întristează pe mine, ce simte Atotputernicul Dumnezeu care este Izvorul milei şi compasiunii? Ce ai face dacă ai sta Tu aici, Doamne Isuse?”

În momentul acela s-a întâmplat ceva spiritual. Bill n-a auzit Glasul, dar în capul sau în sufletul lui, L-a auzit pe Duhul Sfânt spunând: „Tu ai predicat despre Marcu 11.23: „Du-te şi spune acestui munte…” Eu am dat Bisericii Mele autoritatea Mea, aşa că aştept să văd ce vei face cu privire la aceasta.”

Bill a luat mâna micuţă a lui Ricky şi a spus: „Doamne Isuse, ascultă rugăciunea robului Tău, pentru că prin credinţă, pun sângele lui Isus Hristos între viaţa acestui copil şi demonul de cancer.” Din nu se ştie ce motiv, n-a mai putut să spună nimic altceva.

Când Bill a ieşit din salon, tatăl copilului a alergat după el şi i-a zis:

„Frate Branham, Domnul mi-a pus pe inimă să-ţi dau nişte bani ca zeciuială.” Şi i-a oferit lui Bill un plic.

„O, frate, nu face aceasta”, a spus Bill. „Nu pot să iau banii tăi. Foloseşte-i pentru cheltuielile de spitalizare ale băiatului.”

„Frate, sunt numai 50 de dolari şi trebuie să meargă la un predicator. Te rog să-i iei.”

„Ei bine, dacă amândoi suntem predicatori, consideră că ai primit aceşti bani de la mine.”

În cele din urmă, Duponsta a pus banii înapoi în buzunar. Deşi Bill făcuse numai o rugăciune scurtă, pentru Duponsta a fost suficient. Câteva ore mai târziu, după ce Bill a plecat de la spital, limba lui Ricky s-a dezumflat, revenind la mărimea normală.

În ziua următoare, medicul i-a îndepărtat tubul de metal din gât şi i-a făcut o biopsie care a confirmat că în gura lui Ricky nu a mai rămas nici o celulă canceroasă. Desigur, tatăl băiatului l-a sunat pe fratele Branham să-i spună despre minune. Dar faptul că au vorbit la telefon nu l-a oprit pe senior Duponsta şi pe soţia lui să meargă acasă la Arganbright ca să-i mulţumească personal lui Bill.

El tocmai îşi pregătea Fordul pentru întoarcerea acasă. Senior Duponsta a deschis larg uşa maşinii, a sărit afară din ea şi a alergat la Bill ca şi cum ar fi crezut că va pleca înainte să ajungă la el.

Luându-şi pălăria de pe cap, el i-a zis fratelui Branham:

„Frate Branham, Ricky iese astăzi din spital şi vine acasă!”

„Sunt recunoscător pentru că Dumnezeu este atât de îndurător,” a răspuns Bill.

„Aici sunt banii de zeciuială, pe care mi-a spus Domnul să ţi-i dau.”

„Frate Duponsta, ţi-am spus să foloseşti banii aceştia pentru cheltuielile de spitalizare.”

„Aşa am vrut să fac, dar doctorul mi-a spus că nu-i datorez nimic, deoarece n-a contribuit cu nimic la însănătoşirea lui Ricky. El a spus că a fost un fenomen inexplicabil, un joc al naturii, dar noi ştim că nu a fost aşa. Te rog să iei zeciuiala mea, frate Branham.” Şi i-a întins din nou cei cincizeci de dolari.

Bill şi-a zis: „Doamne, nu pot să-i iau,” apoi şi-a amintit că Isus a lăsat-o pe femeia văduvă să pună ultimul bănuţ în cutia milei (Luca 21.1-4, Marcu 12.41-44), şi în cele din urmă i-a luat.

Când a ajuns în adunarea din Jeffersonville, le-a povestit despre minunea cu Ricky Duponsta, după care a spus: „Am aici zeciuiala omului şi nu ştiu ce să fac cu ea. Am să-i dau cuiva care lucrează spre slava Domnului.”

Apoi a spus:

„Vin umbrele!

Hristos apare.

De aceea semnele şi minunile se văd.”

Biserica reflectă lumina Stelei de dimineaţă, care Îşi face apariţia la orizont cu vindecarea sub aripile ei. (2 Petru 1.19, Maleahi 4.2).

Dacă El va aduce vindecarea din reflecţia prezenţei Lui, ce va face când va veni în persoană? Trupurile acestea care putrezesc vor fi transformate asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3.21).

Până atunci, Îi mulţumim pentru Lumina prezenţei Lui. Şi asemenea stelelor, vom urca culmile slavei şi vom aştepta să Îl întâmpinăm în acel ceas întunecat.”

Capitolul 80: Să fie Viaţă! (1959)

În primăvara anului 1959, în timp ce conducea o altă campanie de vindecare prin credinţă, în Chicago, slujba lui Branham s-a schimbat din

nou. Într-o seară, a cerut să se formeze un rând de rugăciune la dreapta lui. Unu, doi… trei oameni au venit în faţa lui, fiecare trăgând o viziune din darul lui, şi o dată cu aceasta şi din puterea lui.

A patra persoană care urma să stea în faţa lui în seara aceea a fost o tânără cu părul negru şi lung până la umeri. Purta un costum maro cu cămaşă potrivită la culoare şi ţinea în braţe un copilaş înfăşurat într-o păturică roz. Când a văzut-o, Bill s-a gândit:

„Se pare că o cunosc pe femeia aceasta… Mi se pare atât de cunoscută."

Studiind chipul copilaşului, şi-a dat seama că era foarte bolnav, iar viziunea care a urmat a descoperit mult mai mult.

„Copilaşul tău are şase luni şi cântăreşte numai 3 pound (aproximativ 1,400 Kg). Este fetiţă şi nu poate mânca. Tot ce intră în ea iese imediat. Ai dus-o la mai mulţi doctori dar nici unul nu a putut s-o ajute, pentru că nu ştiu ce are. Tu ştii că este pe moarte. Eşti membră a bisericii Swedish Convenaut şi păstorul tău te-a sfătuit s-o aduci la mine pentru rugăciune."

„Aşa este," a şoptit femeia cu voce tremurândă.

Scena din viziune s-a schimbat şi Bill a văzut copilaşul râzând şi jucându-se, aşa că a spus: „Soră, Aşa vorbeşte Domnul: copilaşul tău este vindecat!"

Tânăra mamă a părăsit platforma plângând uşurată. Privind-o cum pleacă, Bill s-a gândit: „Este ceva ciudat cu femeia aceasta!" Apoi şi-a amintit că în urmă cu patru ani, în timp ce se ruga în Phoenix, Arizona, a avut o viziune chiar cu femeia aceasta, şi în ea i s-a spus:

„Când se va împlini această viziune, slujba ta se va schimba!" Aceasta era femeia cu costum maro pe care o văzuse atunci în viziune. Era semnul dat de El că va primi mai multă putere în rugăciunea pentru bolnavi.

Cu următoarea persoană din rând, Bill a simţit mai puţină apăsare din partea fiecărei viziuni pe care o vedea în timpul serviciului de rugăciune. Deşi niciodată nu a putut să controleze curgerea viziunilor, el a învăţat cum să procedeze astfel încât să vină constant.

Astfel, întâi vorbea cu audienţa până simţea prezenţa Îngerului Domnului. Apoi vorbea cu prima persoană din rând până îi contacta duhul. Întotdeauna urma o viziune. După prima viziune, celelalte veneau foarte uşor. Problema lui nu a fost niciodată să intre în duhul deosebirii, ci să iasă din el. Înainte, viziunile îl controlau pe tot parcursul serviciului de rugăciune, trăgând din el toată energia, până la epuizare. Uneori avea nevoie de câteva ore ca să-şi revină, iar alteori zile sau chiar săptămâni, ca să-şi revină. Dar în seara aceea s-a schimbat totul. Acum putea să iasă dintr-o viziune la fel de uşor cum intra în ea. Această abilitate i-a permis să-şi păstreze energia şi să facă o alegere corectă pentru câţi oameni să

se roage înainte de a se opri. Viziunile îl oboseau şi acum, dar nu atât de tare ca în anii trecuţi.

Când s-a întors acasă din campania din Chicago, Bill a aflat că Linda Kelly Smith era internată în stare gravă. Familia Kelly participa la slujbele din tabernacolul Branham, dar acum alunecaseră din nou în lume şi nu mai veniseră la biserică de câţiva ani. Doamna Kelly l-a chemat pe Bill să-l întrebe dacă vrea să meargă la spital să se roage pentru fiica ei.

Când a ajuns la spital, a găsit-o pe Linda Smith pe pat, sub un cort de oxigen, înconjurată de părinţii, soţul, socrii şi alţi membrii ai familiei. Femeia era însărcinată în luna a cincea, cu cel de-al treilea copil, dar din păcate copilaşul murise în pântecele ei. Şi ca situaţia să fie şi mai complicată, a făcut o uremie, o boală în care sângele reţinea substanţe care în mod obişnuit erau eliminate prin urină, aşa că medicul nu putea să îndepărteze chirurgical copilaşul mort. O operaţie în asemenea condiţii ar fi omorât-o sigur, şi totuşi copilaşul mort trebuia îndepărtat pentru că altfel era în pericol mama. Părea o situaţie fără ieşire.

Bill a ridicat o parte a cortului de oxigen şi a zis:

„Linda, sunt fratele Branham. Îţi mai aminteşti de mine?”

Glasul ei era stins, dar mintea îi era limpede:

„Da, frate Bill, îmi amintesc de tine.”

„Ştii cât eşti de bolnavă?”

„Da, de aceea am rugat-o pe mama să te cheme.”

„Linda, care este situaţia între tine si Domnul?”

Când a auzit întrebarea, privirea femeii a fost umbrită de tristeţe:

„Nu sunt pregătită, frate Bill…”

Bill a îngenuncheat lângă patul ei şi ţinând-o de mână pe sub cortul de oxigen, s-a rugat cu ea. Linda I-a spus Domnului Isus că-i pare rău pentru păcatele ei şi I-a promis că Îl va iubi şi Îl va sluji câte zile va mai avea. Când şi-a terminat rugăciunea de pocăinţă, Bill s-a rugat pentru ea ca Dumnezeu să o vindece în Numele lui Isus.

În ziua următoare, când doctorii i-au canalizat sângele, au fost surprinşi să constate că uremia dispăruse. Încurajaţi de această turnură neaşteptată, i-au programat operaţia pentru a doua zi. Dacă sângele îi rămânea curat timp de 24 de ore, medicii puteau să îndepărteze în siguranţă copilaşul mort.

Când familia Lindei a auzit această veste bună, mulţi dintre ei s-au pocăit de păcatele lor şi I-au promis lui Dumnezeu că Îl vor sluji pentru tot restul vieţii, ceea ce a făcut ca Bill să se simtă profund recunoscător Domnului.

În noaptea aceea Linda nu a putut dormi deloc, iar pe la miezul nopţii i-a spus mamei ei:

„Sunt atât de bucuroasă că am pace cu Dumnezeu! Mamă, eu plec Acasă…”

Doamna Kelly a bătut-o uşor pe mână şi i-a zis:

„Da, Linda. Dimineaţă doctorul va îndepărta copilul, iar peste câteva zile te vei putea întoarce acasă la soţ şi la copilaşii tăi; apoi poţi trăi pentru Dumnezeu.”

„Nu, mamă, n-ai înţeles. Voi pleca la Casa mea cerească. Acesta este sfârşitul călătoriei mele.”

Câteva minute mai târziu, Linda a murit plină de pace şi de linişte.

Vestea morţii ei l-a tulburat profund pe William Branham, iar într-un moment de slăbiciune a zis: „Doamne Dumnezeule, dă-mi o explicaţie. După ce m-am rugat pentru ea şi ai vindecat-o de uremie, mulţi din familia ei s-au întors la Hristos din pricina vindecării ei…Şi Tu i-ai luat viaţa? Aş vrea o explicaţie.”

Explicaţia pe care o dorea nu a venit imediat. După câteva zile, Bill a uitat de cererea lui, dar Dumnezeu nu a uitat.

Patru luni mai târziu, în timp ce pescuia, Bill a văzut o viziune care Domnul îi arăta motivul. El a văzut-o pe Linda şi familia ei la un picnic lângă o apă. Apoi a văzut că Linda sărea de pe o stâncă pe alta, pe marginea unui mal abrupt, şi cumva a alunecat şi a căzut în apă; picioarele şi rochia i s-au prins printre rădăcini şi plante de apă, iar familia n-a observat lipsa ei decât atunci când era aproape prea târziu.

În timp ce soţul o trăgea din apă, pielea i se albăstrise din pricina lipsei de oxigen. Disperat, soţul ei i-a făcut respiraţie gură la gură şi cumva şi-a revenit. Când viziunea s-a terminat, Îngerul Domnului i-a zis lui Bill:

„Du-te la mama ei şi spune-i: Nu era Linda să moară anul trecut la picnic? Ea trebuia să moară atunci, dar nu era pregătită să treacă şi a trebuit să aştept până când sufletul ei era pregătit. De aceea s-au întâmplat toate acestea când te-ai dus să te rogi pentru ea la spital.”

După ce a primit viziunea, Bill şi-a pus undiţa deoparte, şi-a cuprins faţa în mâini şi a început să plângă: „Doamne Isuse, iartă prostia mea. N-ar fi trebuit să spun niciodată că vreau o explicaţie, pentru că Tu nu datorezi nimic copilului Tău. Noi Îţi suntem îndatoraţi Ţie.”

Când s-a întors la Jeffersonville, William Branham s-a dus acasă la familia Kelly, pe strada Market şi a bătut la uşă. Văzându-l, doamna Kelly l-a întrebat:

„Ce te aduce la noi, frate Branham?”

„Soră Kelly, vreau să te întreb ceva. Este adevărat că Linda era să moară anul trecut la picnic?”

„Da, frate Bill. A căzut în apă şi nu a văzut nimeni. Soţul ei a tras-o afară şi a salvat-o făcându-i respiraţie gură la gură. De unde ai ştiut aceasta?”

„Mi-a arătat Domnul în viziune. Doamnă Kelly, Linda ar fi trebuit să treacă atunci, dar în marea Sa îndurare, Dumnezeu i-a cruţat viaţa până când sufletul ei a fost pregătit.”

Deşi campaniile nu-l mai extenuau ca înainte, William Branham a fost apăsat de alte poveri în anul 1959. Fără îndoială că cea mai grea dintre poveri a fost lupta cu serviciul de adunare a taxelor. Investigaţiile guvernamentale cu privire la finanţarea campaniilor lui, au început încă din anul 1955. Astfel, în ultimii patru ani îi controlaseră de mai multe ori înregistrările contabile, dar nu au putut găsi nimic ilegal; nimic pentru care ar fi putut să-l acuze de fonduri suspecte. Acesta este motivul pentru care agenţii fiscali au schimbat tactica. Au spus că orice CEC care purta numele lui William Branham era considerat venit personal, chiar dacă banii mergeau direct în contul bancar al Tabernacolului Branham.

De obicei, când oamenii donau bani în timpul campaniilor, scriau pe cecuri: „William Branham”, în loc să scrie „Campaniile William Branham”. Fiscul i-a spus că datorează bani pentru fiecare cent primit în felul acesta. Astfel, calculând din urmă cu zece ani, şi incluzând dobânzi şi penalizări, i-au spus că datorează guvernului 355 de mii de dolari.

În ziua când agenţii guvernamentali i-au cerut să se întâlnească cu ei în biroul lor din Louisville, Bill s-a gândit că toate aceste întâlniri nu duceau nicăieri. Avocaţii îi puneau mereu aceleaşi întrebări, apoi luau răspunsurile şi atâta le suceau şi le învârteau, încât reieşeau lucruri total neadevărate. Aceşti investigatori îi inspirau teamă şi frustrare, dar pentru că nu avea de ales, a fost de acord să se întâlnească cu ei.

A fost însoţit de reverendul Roberson, care nu era doar prietenul lui Bill, ci făcea parte şi din comitetul administratorilor din Tabernacolul Branham. Când au intrat, câţiva avocaţi de la fisc stăteau la o masă lungă, aşa că Bill, Roy Roberson şi domnul Orbinson, avocatul lui Bill, s-au aşezat pe partea cealaltă a mesei. Unul dintre avocaţii de la fisc a spus:

„Domnule Branham, noi avem câteva întrebări cu privire la unele sume, deoarece avem toate cecurile şterse ale Tabernacolului Branham şi ştim

unde s-a dus fiecare penny. Întrebarea noastră este, dacă toţi banii au fost folosiţi pentru cheltuielile îndreptăţite ale bisericii. Spre exemplu, la o adunare de la Alberta, Canada, ai primit o ofertă de trei mii de dolari, iar duminica următoare ai dat toţi banii aceia la biserica în care ai mers."

„Păi aveau nevoie de un acoperiş nou pentru biserica lor."

„Hmmm, mai sunt aici şi nişte cecuri trimise la o femeie din New Albany: un CEC de 300 de dolari pentru alimente, iar celelalte, ca să-şi acopere chiria. Este vorba de 500 de dolari pentru chirie?"

„Este vorba de o femeie de 80 de ani, care este văduvă şi locuieşte împreună cu cei doi copii, bolnavi amândoi de artrită reumatoidă. Ea are un venit mic, iar proprietarul a vrut s-o scoată afară în mijlocul iernii. I-am plătit chiria în urmă şi în avans până în luna iunie.

„Hmmm, aici mai este un CEC care ne interesează. I-ai dat unui bărbat 1.500 de dolari ca să-şi construiască o casă."

„Vechea casă a omului a ars. Tu ce ai face dacă ai vedea un tată cu cinci copii, locuind într-un cort în luna decembrie, la temperatura de îngheţ? Crezi că aş fi putut sta comod în casa mea caldă, ştiind că acei copii tremurau de frig şi că am destui bani încât să-i pot ajuta?"

„Hmmm, cenzorii au ştiut că ai dat aceşti bani?"

„Nu, domnule, nu au ştiut."

„De ce nu le-ai spune?"

„Pentru că Isus a spus să nu ştie stânga ce face dreapta; şi nu există lege mai înaltă decât Legea lui Dumnezeu. Deci, nu era necesar să ştie şi cenzorii."

„Credem că trebuia să le fi spus. După înregistrările voastre, ai dat zeci de mii de dolari la persoane fizice fără ştirea cenzorilor."

„Mă numiţi necinstit?"

„Nu, domnule Branham. Noi credem că eşti cinstit. Ceea ce vrem să spunem este că nu ai ştiut cum se umblă cu aceste cecuri. Când le-ai semnat, banii au devenit ai tăi înainte de a intra în contul bisericii, chiar dacă i-ai avut numai pentru un minut. Acesta este motivul pentru care datorezi taxă pe venit pentru banii aceia."

„Desigur, semnătura mea este pe spatele fiecărui CEC, pentru că sunt trezorierul Tabernacolului Branham."

„Cele mai multe cecuri au fost emise pentru William Branham, nu pentru Tabernacolul Branham. Noi nu taxăm Tabernacolul Branham pentru că

este o biserică şi bisericile sunt scutite de taxe pe venit. Aceşti bani au fost banii tăi personali înainte să intre în contul bisericii.”

„Dar un agent fiscal mi-a spus că pot semna acele cecuri.”

„Omul acela nu mai lucrează pentru guvern.”

„Nici bărbaţii care au scris Constituţia nu mai sunt în guvern, dar cu toate acestea ea există încă, nu?”

Se simţea foarte obosit să repete tot timpul acele lucruri, aşa că a spus:

„Când am fost tânăr şi soţia mea s-a îmbolnăvit şi a murit, am avut de plătit mii de dolari pe cheltuieli medicale. Am muncit din greu şi am plătit până la ultimul bănuţ. Acum nu mai sunt tânăr, dar dacă datorez aceşti bani, îi voi plăti. Ceea ce mă întristează este că toţi acei oameni pe care i-am ajutat, trebuie să plătească taxă pe venit; ca de exemplu, femeia aceea sărmană de 80 de ani.”

„Te înşeli, domnule Branham. Ei nu trebuie să plătească taxă pe venit, deoarece au primit banii în dar, iar darurile nesolicitate nu se taxează.”

„Serios? Atunci nici eu nu datorez nimic guvernului, deoarece toţi banii din cont au intrat ca daruri nesolicitate. În viaţa mea nu am luat nici măcar o ofertă.”

Când au auzit aceasta, agenţii guvernamentali s-au uitat unii la alţii miraţi, iar unul dintre ei a întrebat:

„Poţi dovedi aceasta, domnule Branham?”

„Dacă vreţi, vă pot trimite milioane de scrisori la biroul vostru, de la milioane de oameni care mărturisesc aceasta. N-am cerut niciodată bani de la nimeni. Batistele de rugăciune pe care le trimitem, sunt gratuite. Chiar am mustrat câţiva manageri din cauză că au vrut să adune colecte în campaniile mele. Întotdeauna când cineva a făcut o donaţie, a făcut-o de bună voie.”

Această informaţie i-a zăpăcit pe avocaţi şi au început să vorbească între ei în şoaptă, furioşi, timp de câteva minute, după care întâlnirea din ziua aceea s-a încheiat, iar Bill a părăsit biroul cu senzaţia că a învins.

Dar cazul deschis de guvern împotriva lui era departe să se fi terminat. În ultimele săptămâni ale lunii iulie, 1959, avocaţii de la fisc l-au interogat timp de cinci zile la rând.

După sesiunea de vineri dimineaţa, Bill s-a întors acasă obosit şi tulburat din cauză că a trebuit să răspundă din nou la aceleaşi întrebări. Se simţea foarte nervos din pricina acelui audit şi frustrat pentru că îl reţineau de la

programarea meetingurilor. Era tot mai nerăbdător pentru că avea tot mai mulţi bolnavi care doreau rugăciune, iar el nu avea timp pentru ei.

Totuşi, în după-amiaza aceea a putut să se roage pentru câţiva bolnavi, deoarece avocaţii de la Fisc au spus că pentru săptămâna aceea au terminat cu interogatoriul. Primul de pe lista de oameni care urmau să fie vizitaţi, a fost un bărbat care aştepta într-un motel, după ce condusese 400 de mile până în Jeffersoville, cu copilul bolnav.

În timp ce Meda îi pregătea un sandvici, l-a întrebat:

„Cum a fost în dimineaţa aceasta?”

„Dragă, m-au ameţit prin felul în care m-au interogat avocaţii aceia. La un moment dat am simţit că-mi pierd capul.”

Tocmai s-a aşezat să mănânce când a sunat telefonul. Meda a răspuns, apoi a pus mâna pe receptor şi a spus în şoaptă:

„Bill, este avocatul nostru. Spune că avocaţii de la Fisc vor să te vadă din nou în după-amiaza aceasta.”

„O, nu!” Nu mai rezist încă o dată. Spune-i că nu sunt aici chiar acum.” Zicând aceasta, s-a ridicat de la masă şi s-a dus în grădina din spate. Meda a pufăit nemulţumită, dar a făcut ceea ce i-a cerut soţul ei. După ce a închis telefonul, Bill s-a întors în cameră, s-a aşezat la masă şi şi-a pus suc de portocale într-un pahar. Meda l–a întrebat:

„A fost corect lucrul acela?”

„Sigur că da”, a comentat el. „N-am fost aici când i-ai spus.”

„Dar ai fost când a întrebat.”

„Dragă, să uităm asta. Este în ordine.” Dar în adâncul inimii ştia bine că nu e în ordine.

După ce a mâncat, s-a dus la motel unde se afla bărbatul cu băiatul bolnav. Când a început să se roage pentru băiat, a simţit că îl inundă un val de vinovăţie, aşa că şi-a zis: „Sunt un făţarnic. Cum pot să mă rog pentru copil când am minţit şi am pus-o şi pe soţia mea să mintă?”

S-a întors spre tatăl copilului şi i-a zis:

„Domnule, nu sunt vrednic să mă rog pentru copilul tău. Am făcut ceva greşit şi mă osândeşte inima. Dacă ai puţină răbdare, am să mă rog pentru copilul tău mai târziu. Acum trebuie să îndrept lucrurile.”

Mai întâi s-a dus acasă şi şi-a cerut iertare de la soţia lui, apoi s-a dus la biroul avocatului său. Domnul Orbinson era încă la birou când Bill a intrat acolo.

„Domnule Branham?” a spus el ridicând sprâncenele. „Credeam că nu eşti acasă.”

„Am ieşit doar afară din casă.” Apoi i-a mărturisit tot ce făcuse şi şi-a cerut iertare.

Domnul Orbinson s-a ridicat de la birou, s-a dus la Bill şi i-a strâns mâna zicând:

„Domnule Branham, întotdeauna am avut încredere în tine, dar acum am mai multă ca niciodată.”

Bill se simţea mai bine, dar mai avea o problemă de rezolvat, aşa că sâmbătă dimineaţa s-a dus la Tunnel Mill la peştera lui secretă. Acolo s-a rugat de la 7.00 dimineaţa până seara târziu, plângând şi rugându-L pe Domnul să-l ierte. În timp ce apunea soarele, Bill a ieşit din peştera lui şi s-a urcat pe vârful unei stânci înalte de unde putea privi umbrele copacilor din vale. Pădurea era tăcută şi aerul umed, fără nici o briză de vânt. Bill şi-a ridicat mâinile şi L-a lăudat pe Dumnezeu pentru minunatul pământ pe care-l crease, apoi şi-a lăsat mâinile jos şi a spus:

„Doamne, odată l-ai ascuns pe Moise în crăpătura unei stânci şi ai trecut pe lângă el, astfel că Te-a putut vedea pe dinapoi. Dacă m-ai iertat pentru păcatul meu, vrei să treci, Te rog, pe lângă mine ca să cunosc că greşeala mea nu mai este şi că pot merge să mă rog pentru copilul acela?”

Imediat ce a terminat rugăciunea, din tufişul din apropiere s-a ridicat un vârtej de vânt care s-a învârtit de-a lungul potecii, spre stânca unde stătea el. Sufla atât de tare, încât a trebuit să închidă ochii până când a trecut. Când totul s-a liniştit, Bill şi-a ridicat din nou mâinile şi a spus: „Te iubesc din toată inima, Doamne. Sunt atât de bucuros că eşti un Dumnezeu care răspunde la rugăciune şi îi iubeşti pe toţi cei care se întorc la Tine din toată inima şi se pocăiesc.”

Curând a luat-o pe potecă în jos, spre maşina care l-a dus pe şosea până la motelul unde s-a putut ruga pentru copilul bolnav care-l aştepta şi care a fost vindecat în Numele şi prin puterea îndurătorului Isus Hristos.

Joi, 8 octombrie 1959, William Branham, Banks Wood şi Fred Sothmann, au hotărât să meargă la vânătoare de veveriţe lângă Sale, Indiana, cam la 40 de mile nord de Jeffersonville. În fiecare dimineaţă se trezeau la 4.00 dimineaţa, astfel ca la ivirea zorilor să fie în pădure, în speranţa că vor prinde vreo veveriţă care căuta micul dejun, dar n-au avut succes. Era spre sfârşitul sezonului, aşa că mulţimea mare de vânători decimaseră

considerabil populaţia veveriţelor. După două zile de vânătoare, cei trei bărbaţi nu puteau arăta nici o veveriţă ca rezultat al eforturilor lor.

Sâmbătă dimineaţa devreme, Bill i-a lăsa pe Fred şi pe Banks pe o cărare din pădure şi el s-a dus mai departe, pe o altă potecă. Nu era o zi bună pentru vânătoare: vântul îngheţat dezgolise copacii şi tapetase solul cu un covor de frunze fragile, iar vântul rece făcea ca veveriţele să rămână în scorburile lor. Aşa se face că Bill a colindat pădurea timp de mai multe ore, fără să vadă nici măcar o coadă roşcată.

După o vreme, a coborât un deal spre un pârâu secat, apoi a urcat pe partea cealaltă a dealului. Curând a ajuns la nişte lanuri de porumb unde câţiva fermieri culegeau porumbul. Partea aceea a dealului era împădurită cu platani şi salcâmi. Bill vâna prin acele păduri din copilărie şi ştia că veveriţele evitau salcâmii din pricina ramurilor spinoase şi nu le plăceau nici platanii din cauză că nu le puteau mânca seminţele. Preferau fagul, alunul şi stejarul. Pe coama dealului erau şi câţiva aluni dar pentru că nu aveau nici o frunză nu le mai atrăgeau.

Deşi ştia că nu este nimic de vânat pe acolo, fiind obosit s-a întins între doi platani, ca să se ferească de vânt şi să se încălzească la soare. Pe unul dintre copaci l-a asemănat cu o busolă, fiindcă avea patru ramuri principale care erau îndreptate spre cele patru puncte cardinale. Bill s-a rezemat de trunchiul „busolei” şi s-a gândit să tragă un pui de somn. Curând s-a răzgândit, deoarece era 9.30 şi într-o oră trebuia să se întâlnească cu tovarăşii săi de vânătoare, iar dacă s-ar fi culcat nu se trezea să ajungă la timp.

În timp ce privea fermierii care culegeau, s-a gândit la un text din Scriptură care îi venea tot timpul în minte de vreo doi ani încoace. Este vorba de textul în care Isus spune că *„oricine va spune acestui munte: „Mută-te şi aruncă-te în mare!” şi nu se îndoieşte în inima lui, ci crede că ceea ce a spus se va face, va avea lucrul cerut.”* De ce vorbise Isus în felul acela? Isus nu a spus: *„Dacă* Eu *voi zice acestui munte…”* ci a spus: *„dacă **veţi zice** acestui munte…”* Nici măcar nu era invocată vreo rugăciune. Cum era posibil? Bill se întreba dacă făgăduinţa aceasta fusese dată numai apostolilor. „Din câte ştiu”, se gândea el, „toate făgăduinţele referitoare la puterea bisericii, au fost date prin legământul pe care L-a făcut Isus pe cruce şi au fost instituite când a dat Bisericii Duhul Său cel Sfânt în ziua de Rusalii. Deci, dacă voi fi întrebat vreodată de Marcu 11.23, voi spune că Isus a dat apostolilor Săi puteri speciale înainte de legământ.”

De undeva dintre crengi, a început să-i vorbească un glas:

„Crezi că prorocii au vorbit când au vestit viitorul? Nu ai predicat tu că prorocii erau unşi cu Duhul Sfânt şi că nu vorbeau ei, ci Dumnezeu vorbea prin ei?”

„Da, Doamne, aceasta este adevărul”, s-a gândit Bill.

Glasul a continuat: „Şi asta a fost inclus în legământ. Dacă un om se putea preda lui Dumnezeu total, astfel ca El să-i poată folosi vocea, nu omul vorbea ci Dumnezeu se folosea de el. Cum vezi acele viziuni în timpul rândului de rugăciune? Crezi că prin propria ta înţelepciune le spui oamenilor povestea lor şi ce se va întâmpla în continuare? Crezi că predici prin propria ta înţelepciune? Ce crezi că se întâmplă când un creştin vorbeşte în limbi şi altul tălmăceşte?”

„Înţeleg”, a spus Bill cu voce tare. „Învelit în sângele legământului lui Isus Hristos, este posibil ca un om să se predea atât de mult Duhului, încât să nu mai vorbească el, ci Dumnezeu. Dar cum se explică Marcu 11.23?”

„Textul acesta din Scriptură este adevărat ca toate celelalte texte scrise în ea. Dacă eşti uns cu Duhul Sfânt, vorbeşte, şi orice vei spune se va împlini.”

Deodată Bill a simţit că trece ceva peste el cu aşa putere mare încât a sărit în picioare speriat şi a zis:

„Cine a vorbit?” A privit atent în jur şi a întrebat din nou: „Cu vine vorbesc?” Nu era nimeni. Singurul zgomot pe care-l auzea era cel făcut de vântul care răscolea frunzele uscate şi de fermierii care recoltau în depărtare.

„Doamne, Tu eşti? De obicei văd acea Lumină care-mi vorbeşte, dar acum nu văd nimic.”

Atunci vocea a vorbit din nou foarte aproape de el şi i-a spus cât se poate de clar:

„Spune ce vrei şi ţi se va da!”

„Ce se întâmplă?” s-a întrebat tulburat. „Îmi pierd minţile? Nu vreau să fiu un fanatic şi să cad într-o extremă.” Şi-a muşcat un deget până a simţit că-l doare tare. „Nu dorm, deci nu este un vis. Dar nu pare a fi nici o viziune. De obicei când vine ungerea urmează o viziune. Voi aştepta puţin să văd dacă vine şi viziunea.”

Îşi simţea trupul amorţit, aşa că a început să se plimbe în jur mişcându-şi braţele. Curând, asupra lui s-a revărsat o ungere adâncă, iar Vocea i-a poruncit încă o dată:

„Spune ce vrei şi ţi se va da!”

Tremurând, Bill a întrebat:

„Doamne, aceasta este schimbarea din slujba mea de care vorbeai? Este în legătură cumva cu căsuţa aceea mică de sub cortul pe care mi l-ai arătat în viziune cu câţiva ani în urmă?” Glasul a răspuns:

„Eu confirm lucrurile pe care le voi face. Spune ce vrei şi aşa va fi!”

„Aici nu sunt oameni bolnavi, ce să cer?”

„Tu vânezi şi ai nevoie de veveriţe, aşa cum Avraam a avut odinioară nevoie de un berbec.”

„Aşa este. Aş putea avea…” Cuvintele i s-au oprit în gât şi se gândea: „Doamne, dacă fac ceva greşit, Te rog să mă ierţi, dar vreau să ştiu dacă eşti Tu sau nu eşti Tu în lucrul acesta.” Apoi a spus cu voce tare:

„Astăzi voi împuşca trei veveriţe tinere, roşcate.”

„Din ce direcţie vrei să vină?”

Bill a tras aer în piept în timp ce se gândea: „Am ajuns până aici, aşa că voi termina. Dar voi alege ceva imposibil.”

Privind în jur, a observat un salcâm situat la vreo 50 de yarzi (aproximativ 46 de metri) distanţă, care avea câteva crengi uscate. Era crescut la marginea unui crâng , în apropierea fermierilor care recoltau porumbul. Ştiind că nu se va întâlni niciodată o veveriţă printre acele ramuri spinoase, Bill a arătat spre un anumit loc şi a spus: „Acolo să fie o veveriţă roşcată… Acolo, la capătul ramurii fără frunze şi eu s-o împuşc de aici.”

În timp ce lăsa jos degetul cu care arătase creanga, a văzut că acolo era deja o veveriţă care privea spre el. Bill a luat puşca, şi-a fixat-o de umăr şi a tras. Veveriţa s-a prăbuşit imediat atinsă de glonţ, iar el s-a grăbit spre animalul mort şi s-a uitat la ea. O împuşcase drept între ochi, iar sângele îi curgea din cap pe frunzele îngălbenite. A ridicat-o de jos. Era caldă. A pus-o în tolbă gândindu-se: „Viziunile nu sângerează, ceea ce înseamnă că e veveriţă reală. Poate a fost o întâmplare… Doamne, dacă ai fost Tu, să se întâmple din nou astfel ca diavolul să nu mai aibă loc să spună că a fost o întâmplare.”

Acea super-ungere a trecut din nou pe deasupra lui cu mare putere. Bill a privit în jur printre copaci, până când a văzut un loc neobişnuit de a întâlni o veveriţă. Tot cam la 50 de yarzi (46 de metri), era un salcâm uscat care avea iederă crescută pe el. Veveriţele evitau întotdeauna iedera, aşa că Bill a arătat spre o anumită ramură a acelui copac şi a spus:

„Vreau ca următoarea veveriţă să stea acolo.” Când a lăsat degetul jos, veveriţa era deja acolo. Uluit, Bill s-a frecat la ochi şi a privit din nou. Era acolo. A ridicat puşca şi a tras. Veveriţa a căzut de pe ramură cu un zgomot înăbuşit. Bill s-a dus acolo, a dat viţele de iederă la o parte cu arma, a ridicat animalul şi l-a băgat în tolbă.

„Doamne, Tu ai fost!” a spus bucuros. „Cred că acum înţeleg ce spune Marcu 11.23. Îţi mulţumesc Doamne, pentru că ai confirmat Cuvântul Tău. Abia aştept să le spun şi celorlalţi despre aceasta.”

A pornit spre drum, dar a auzit Glasul care îi vorbea din nou: „Ai cerut trei veveriţe.” Avea dreptate; spusese trei. Bill a privit în jur căutând un alt loc unde să fie o veveriţă, apoi şi-a zis: „De data aceasta voi cere ceva imposibil.” La marginea lanului de porumb era un ciot albit de soare, iar pe el mai era un singur ciot de creangă, aşa că Bill a zis:

„Vreau să vină o veveriţă roşcată din crângul acesta, să fugă spre ciotul acela, să se urce pe ciotul acela de ramură şi să privească la fermierul acela.” Nu s-a întâmplat nimic. A aşteptat cam zece minute dar nu a apărut nici o veveriţă. Era deja 10.30. Atunci Bill s-a ridicat şi a zis: „Tată, ai spus că orice lucru trebuie bazat pe mărturia a doi sau trei martori (Matei 18.16, 2 Corinteni 13.1). În tolba mea sunt doi martori, deci sunt mulţumit. Îţi mulţumesc, Doamne, pentru aceste două veveriţe. Acum trebuie să mă întorc pentru că mă aşteaptă Banks şi Fred.” Spunând aceste cuvinte, Bill şi-a pus tolba pe umăr şi a făcut câţiva paşi îndreptându-se spre drum.

„Dar Scriptura spune că dacă nu te vei îndoi în inima ta, ci vei crede că ceea ce ai spus se va face, se va împlini. Te îndoieşti?” l-a întrebat Glasul.

Bill s-a întors înapoi zicând: „Nu, Doamne, nu mă îndoiesc de Cuvântul Tău.”

În clipa aceea, din crâng a ţâşnit o veveriţă, a alergat spre lanul de porumb, s-a urcat pe ciot şi de pe acea singură ramură s-a uitat la fermier. Bill şi-a dat jos arma de pe umăr, a ţintit veveriţa şi a tras. Glonţul a lovit-o direct în ochi.

În timp ce punea animalul în tolbă, un glas i-a şoptit în minte: „Ştii ceva? Pădurea este plină de veveriţe. Tot ce s-a întâmplat aici este doar o coincidenţă.”

„Mai vedem noi, Satan!” a răspuns Bill, după care s-a întors la cei doi platani şi s-a aşezat acolo. A aşteptat până după-amiază, dar în tot acest timp nu a văzut nici cea mai vagă urmă de altă veveriţă şi nici n-a auzit vreun lătrat de veveriţă.

Deşi în Indiana sezonul de vânătoare s-a închis pe 13 octombrie, în Kentucky a rămas deschis încă câteva săptămâni. În timpul primei săptămâni din noiembrie, William Branham, Banks Wood şi Tony Zabel au mers în oraşul Elkhorn, Kentucky, să vâneze împreună cu Charlie Cox, cumnatul lui Banks Wood.

Elkhorn este un oraş mic din estul statului Kentucky, aşezat la poalele munţilor Appalachian. Zona aceea împădurită ascundea cel mai bun loc de vânat şi pescuit din lume, iar Bill mergea adesea acolo ca să scape de

presiunea slujbei lui. Charlie şi Nellie Cox îl primeau întotdeauna cu bucurie în casa lor de la ţară. Vremea din săptămâna aceea din noiembrie nu era prea bună pentru vânat, deoarece sufla un vânt rece care ţinea în fiecare zi veveriţele în vizuinile lor. Orice veveriţă mai curajoasă care se aventura afară, era avertizat de pericol, de vreascurile care trosneau sub apăsarea cizmelor vânătorilor. După două zile de vânătoare, Charlie era singurul din grup care a împuşcat câteva veveriţe. Bill nu avusese încă şansa să folosească arma de calibru 22 cu care era dotat. Nici vineri 6 noiembrie nu i-a mers mai bine. În după-amiaza acelei zile a ajuns într-un loc familiar dintre dealuri. El îl numea Sportsman's Hallow, deoarece odată vânase 16 veveriţe acolo, toate stând într-un singur copac. Bill împuşca doar câte îi erau necesare, iar pe restul le lăsa să plece. Acum stătea pe partea estică a dealului, deasupra vâlcelei şi privea atent să vadă dacă era ceva viu acolo. A privit mult timp, dar nu se mişca nimic. Şi aici lipseau veveriţele, ca de altfel în toată pădurea. Pentru că a stat numai într-un loc, i s-a făcut frig. Aerul acela rece i-a îngheţat nasul, obrazul şi urechile, iar vârfurile degetelor îi amorţiseră deşi avea mănuşi. Şi-a zis că a vânat destul pentru ziua aceea şi că va mai încerca a doua zi. S-a întors să plece, dar a făcut un singur pas când a auzit o voce groasă ca mormăitul unui leu, care i-a zis:

„Câte veveriţe vrei azi?"

Frecându-şi pălăria, Bill a zis:

„Şase veveriţe ar asigura masa pentru familia mea… Deci dacă aş mai avea încă trei…"

Ungerea supranaturală a venit asupra lui cu o asemenea putere încât a trebuit să se rezeme de un copac ca să nu cadă. Şi aceeaşi voce i-a zis:

„Spune ce vrei, nu te îndoi şi vei avea ceea ce ceri!"

„Vreau să am cele trei veveriţe!" a spus Bill.

„De unde vrei să vină?"

„Una să vină din vest, una de la sud şi una de la nord."

După ce a spus aceste cuvinte, Bill a privit atent pădurea. După câteva minute a văzut mişcându-se ceva pe partea cealaltă a vâlcelei. Punându-şi puşca la ochi, el a ţintit o veveriţă gri. Era la mai puţin de 90 de yarzi (81 metri) depărtare. Când a apăsat pe trăgaci, veveriţa a căzut moartă.

„Una este gata. Acum voi privi spre sud, pentru că următoarea va veni din partea aceea."

A stat multă vreme pe un trunchi căzut la pământ, şi s-a gândit: „Se va întâmpla pentru că am vorbit sub ungere, şi dacă mi-a vorbit Duhul Sfânt, trebuie să se întâmple exact cum am spus."

Cam după 15 minute a văzut o veveriţă care alerga de la baza unui copac dinspre sud, direct spre nord, unde stătea el. Era o ţintă uşoară, situată cam la 50 de yarzi (45 metri), aşa că a lovit-o exact într-un ochi. În clipa când a tras, şi-a făcut apariţia şi a treia veveriţă, care venea în fugă pe deal în jos şi s-a oprit în faţa unui buştean situat cam la 40 de yarzi (36 metri) sud-vest de Bill.

‚Iat-o şi pe cea de-a treia veveriţă", s-a gândit Bill, ţinând ţeava puştii spre sud-vest. A apăsat pe trăgaci, dar nu nimerit-o. Veveriţa a sărit speriată pe buştean şi a alergat spre celălalt capăt al lui, unde s-a oprit să mănânce o alună.

„Cred că tremur prea tare şi de aceea nu o pot ţinti bine", s-a gândit Bill, „dar tot aşa am fost şi când am împuşcat-o pe cealaltă." Rezemându-se de copac, Bill a ţintit-o din nou, dar de data aceasta glonţul a trecut la 4 inch (10 cm) pe deasupra capului veveriţei, lovind buşteanul la spatele ei. Veveriţa a fugit şi s-a oprit cam la 3 metri de Bill.

„Cred că mi-am pierdut îndemânarea", s-a gândit el în timp ce îşi arma din nou puşca. De obicei, Bill evita să împuşte veveriţele în piept pentru că acolo era carnea, şi le ţintea în cap sau în ochi. De data aceasta a ochit pieptul. A treia împuşcătură a împrăştiat frunzele din faţa animalului, care de data aceasta a dispărut speriată în câmp.

Pentru o clipă, Bill s-a simţit intrigat. Din cele 114 veveriţe pe care le împuşcase anul acela, ratase numai 5, iar acum ratase 3 împuşcături la rând. Cum era posibil? Apoi şi-a dat seama: el ceruse ca a treia veveriţă să vină din nord, iar Dumnezeu nu îl lăsase s-o nimerească pentru că ea venise din sud.

Privind spre nord, el a aşteptat cam 15 minute fără să se întâmple nimic. Soarele apunea şi pădurea se întuneca. Pe la ora 4.00, s-a hotărât să ia cele două veveriţe pe care le împuşcase, înainte să se întunece şi să nu le mai găsească. A ajuns în locul unde le lăsase şi pentru că era prea întuneric să mai împuşte altă veveriţă, s-a hotărât să revină a doua zi. Dar n-a apucat să facă nici zece paşi şi Vocea aceea gravă a tunat: „Întoarce-te după a treia veveriţă! Tocmai ai spus că se va întâmpla."

Întorcându-se în locul de unde a tras prima dată, Bill a spus: „Doamne, eu nu mă îndoiesc nici un pic de Tine." Chiar atunci a văzut a treia veveriţă urcând pe un stejar alb dinspre nord. Era deja întuneric, şi cu toată îndemânarea lui de cercetaş nu putea vedea veveriţa. În cele din urmă, a observat o pată neagră între crengile copacilor, şi a hotărât să-şi încerce şansa. După ce a tras, a auzit zgomotul unor gheare care se frecau de scoarţa copacului, apoi a sunat ca şi cum s-ar fi prăbuşit ceva la pământ şi a împrăştiat frunzele. Câteva momente mai târziu, o veveriţă a fugit către un copac situat la 6 metri est, de Bill.

Văzând-o, Bill s-a gândit că probabil era aceeaşi veveriţă; poate o ratase când era în stejarul alb, aşa că s-a îndreptat spre capătul celălalt şi a tras din nou. De data aceasta a lovit-o în plin. Veveriţa s-a prăbuşit la pământ.

Ca să fie sigur, Bill s-a dus şi a verificat mai întâi terenul din jurul stejarului alb. Acolo a găsit cea de-a treia veveriţă, chiar în partea de nord cum ceruse. „Asta este minunat", s-a gândit el, „Am cerut trei veveriţe, iar Domnul mi-a dat încă una pentru îndestulare." Dar când s-a dus s-o ia pe cea de-a patra veveriţă, nu era acolo. „Ciudat… Eu ştiu că am împuşcat-o." A căutat-o printre frunzele uscate, dar nu a găsit-o. Apoi a observat o gaură printre rădăcinile de la baza copacului, şi pentru că nu i-a încăput mâna a introdus în gaură un băţ. A simţit ceva moale, dar nu a reuşit s-o tragă afară cu băţul. „Precis e veveriţa. În seara asta nu o pot scoate, dar am să vin mâine dimineaţă după ea." A acoperit gaura cu o piatră, apoi a plecat la maşină să se întâlnească cu prietenii lui. Ei au fost impresionaţi când l-au văzut venind cu trei veveriţe, deoarece ei nu reuşiseră să împuşte nici măcar una. Apoi când le-a povestit circumstanţele în care le-a vânat, au rămas uluiţi.

În seara aceea, înainte să meargă la culcare, Zabel i-a condus în rugăciune. Printre altele, el a spus:

„Doamne Dumnezeule, fie ca fratele Branham să găsească mâine dimineaţa veveriţa rămasă în gaură, astfel încât să fim încredinţaţi că ne-a spus adevărul."

Cuvintele din rugăciunea lui Tony l-au şocat pe Bill, deoarece era diacon în biserica lui. Când soţia lui a fost pe moarte şi doctorii nu au mai avut ce să-i facă, Bill s-a rugat pentru ea şi Dumnezeu a vindecat-o. Cum era posibil ca acum să se îndoiască de cuvintele lui?

Sâmbătă dimineaţa părea la fel de rece şi de mohorâtă ca restul zilelor din săptămâna ceea. La dejun, Tony a spus:

„Astăzi vom avea asigurată cel puţin o veveriţă, nu-i aşa Bill?"

„Frate Tony, tu chiar nu ai înţeles. Când am vorbit sub inspiraţie am spus trei veveriţe. Cea de-a patra nu are nimic de-a face cu aceasta."

Pentru că în după-amiaza aceea trebuiau să plece spre Jeffersonville, s-au hotărât să vâneze numai până la ora 9.00 dimineaţa. Bill a petrecut două ore cercetând pădurea în zadar după vreo îmblănită gri, ca s-o împuşte, iar în final a renunţat. În drum spre maşină, avea însă timp să treacă pe la Green's Hallow. În timp ce se apropia de locul acela, o voce i-a şoptit: „Dacă veveriţa nu este acolo? Atunci diaconul tău va crede că ai minţit."

În clipa aceea, a venit din nou acea super ungere, iar Glasul i-a zis:

„Chiar dacă nu este acolo, spune că o vei găsi şi aşa va fi.” Atunci Bill a spus: „Doamne, Marcu 11.23 este Cuvântul Tău, iar eu iau acest Cuvânt şi pe baza Lui voi găsi acea veveriţă.”

Când a ajuns la copac, Bill a ridicat piatra de pe gaură şi a scormonit pământul cu cuţitul lui de vânătoare. Când a ajuns acolo unde ar fi trebuit să găsească veveriţa moartă, a dat peste un ghemotoc de rădăcini. Surprins, a zis: „Doamne, la ora 9.00 trebuie să mă întâlnesc cu fraţii şi eu nu am nici o veveriţă. Ce va crede Tony? Ce vor zice ceilalţi?”

A căutat din nou printre frunzele moarte de la baza copacului, dar nu a găsit nimic. „Stai puţin!” s-a gândit el. „Când am spus că voi găsi a patra veveriţă, am fost sub aceeaşi ungere care le-a adus şi pe celelalte trei. Dacă aceasta trebuie să confirme începutul noii mele slujbe, înseamnă că şi a patra veveriţă trebuie să fie aici undeva. Dar unde este?”

Atunci Glasul i-a zis: „Uită-te sub bucata aceea ce scoarţă moartă!”

Bill a dat bucata de scoarţă la o parte, dar acolo nu erau decât frunze. „Aici este ceva ciudat!” s-a gândit el. Apoi, când s-a uitat mai atent, a observat câteva fire de păr gri care ieşeau de sub nişte frunze maro. A săpat puţin mai adânc şi a găsit cea de-a patra veveriţă.

Socotind şi cele trei veveriţe din Indiana, asta făcea şapte veveriţe în total – numărul desăvârşirii lui Dumnezeu.

Miercuri 11 noiembrie 1959, William Branham, Banks Wood şi David Wood, s-au dus la ferma lui Wright să aducă nişte vin pentru Cina bisericii. George şi Murle Wright făceau acest vin din struguri crescuţi în grădina lor, iar lui Bill îi plăcea să ştie că vinul băut la Cină este făcut de oameni umpluţi cu Duhul Sfânt.

Ca de obicei, familia Wright l-a primit cu căldură şi l-au invitat la masă. Edith, fiica familiei, Murle şi George, l-au rugat pe Bill să împuşte unul sau doi iepuri, ca să pregătească o tocană de iepure. Desigur, Bill n-a putut s-o refuze pe Edith, deoarece întotdeauna a simţit o mare compasiune pentru ea. Avea 37 de ani şi aproape toată viaţa şi-o petrecuse într-un scaun cu rotile, deoarece a paralizat încă din copilărie. În mod ironic, Bill ajunsese să cunoască familia Wright, tocmai din pricina suferinţei ei.

În anul 1951, William Branham a ţinut o adunare de trezire în Tabernacolul Branham. Când George Wright a auzit de acea trezire, a dus-o pe fiica sa handicapată pentru rugăciune. Edith avusese dureri cumplite mulţi ani. Prima dată când s-a rugat Bill pentru ea, nu a fost vindecată paralizia, dar au părăsit-o durerile şi nu s-au mai întors niciodată. Bill a apreciat acea atingere a milei Domnului, dar întotdeauna a fost frământat de ce nu s-a eliberat definitiv. Acest lucru a devenit şi

mai presant atunci când a văzut că s-au vindecat oameni aflaţi într-o stare mult mai gravă decât ea. De-a lungul anilor, el a petrecut multe ore în post şi rugăciune pentru ca Domnul să-i arate o viziune cu vindecarea lui Edith, dar acea viziune nu putea fi forţată să vină. Tot ce putea face era să ceară, ştiind că Dumnezeu era suveran şi că voia şi scopul Lui erau adesea ascunse de înţelegerea limitată a omului.

Shelby, băiatul familiei Wright, a încărcat arma de calibru 22 a lui Banks şi a mers împreună cu el şi Bill la vânătoare de iepuri. Nişte nori joşi şi gri ameninţau să-i ude, dar ploaia nu s-a pornit decât după ce au ajuns acasă cu vânatul. În timp ce jupuia şi curăţa iepurii, Bill a auzit zgomotul unui motor de tractor care se apropia pe drum, şi curând au intrat în curte Hatie Masier şi cei doi fii ai ei, cu tractorul lor de 2 cilindri. Hatie locuia la o milă depărtare, iar când a auzit că Bill îi vizitează părinţii s-a grăbit să vină să aibă părtăşie cu ei.

Bill s-a bucurat mult că a venit Hattie, deoarece avea în buzunar ceva pentru ea. De curând, ea donase 20 de dolari fondului Tabernacolului Branham, dar pentru că ştia cât este de săracă, Bill voia să-i dea banii înapoi. Îşi amintea ziua aceea din anul 1940 când o căsătorise pe Hatie Wright cu Walter Masier. Walt a murit în anul 1955, când a trecut un tractor peste el, lăsând-o pe Hatie văduvă cu doi copii. Femeia a muncit din greu în mica ei fermă de pe deal, dar economic nu a prea avut succes. Ea i-a spus odată lui Bill că făcea în jur de 200 de dolari pe an, ceea ce însemna că avea mai multă nevoie de cei 20 de dolari decât Tabernacolul Branham. În clipa când a băgat mâna în buzunar ca să scoată banii, Bill s-a simţit cercetat de Duhul Sfânt, care i-a amintit din nou că Domnul Isus nu a oprit-o pe văduva care a dat ultimul ei bănuţ la sinagogă. Astfel, a renunţat să-i restituie banii, gândindu-se că o va răsplăti Dumnezeu în felul Lui şi la timpul hotărât de El.

La masa din bucătăria familiei Wright erau nouă oameni: Branks şi David Wood, George, Murle, Shelby, Edith Wright, Orville şi Cay Masier, băieţii adolescenţi ai lui Hattie şi Bill. Hattie stătea pe un scaun de lângă tejgheaua bisericii. Cam pe la ora 9.00, Bill a terminat de mâncat bucata lui de plăcintă cu cireşe înmuiată în melasă, apoi au discutat câteva ore despre lucrările lui Dumnezeu. Periodic, cineva îi punea câte o întrebare din Biblie, iar el răspundea. Cel mai mult a vorbit despre slujba sa: de unde venea, unde a ajuns acum şi încotro s-ar putea îndrepta. Pe la 4.30, a ajuns la Marcu 11.23 şi le-o vorbit despre evenimentele miraculoase petrecute săptămânile trecute. Mai întâi le-a descris cum au fost create cele trei veveriţe roşcate în Indiana, apoi le-a vorbit despre cele patru din Kentucky.

„Ce s-a putut întâmpla?” a întrebat Bill. „Frate George, tu ai peste 70 de ani şi ai văzut toată viaţa veveriţe; iar tu, frate Shleby eşti expert în vânătoarea de veveriţe, la fel ca fratele Banks. Aţi văzut vreodată vreo veveriţă într-un platan sau într-un crâng de salcâmi?”

Nici unul nu văzuse aşa ceva.

„Nici eu nu am văzut deşi am vânat veverițe de când eram copil. M-am gândit mult la aceste întâmplări şi iată despre ce cred că este vorba. În Geneza 22, Dumnezeu i-a spus lui Avraam să-l ia pe fiul său, Isaac, şi să-l ducă pe muntele Moria şi acolo să-l aducă ardere de tot pentru Domnul. Avraam a ascultat chiar dacă Dumnezeu îi spusese că Isaac va fi moştenitorul lui.

Desigur, această dramă preumbrea marea poveste a lui Dumnezeu Tatăl, care Şi-a sacrificat propriul Fiu, la Calvar.

Avraam avea nevoie de o jertfă pe muntele Moria, iar când s-a uitat în jur, a văzut un berbec prins într-un tufiş. Aş vrea să vă întreb ceva: De unde a venit berbecul acela? Când Avraam a ridicat altarul şi a adunat pietrele de pe toată partea aceea a muntelui, berbecul nu era acolo. Cum a apărut acolo dintr-o dată?

Iată ce cred eu că s-a întâmplat, a continuat Bill. Unul din atributele lui Dumnezeu este IeHoVaH – Jire, care înseamnă „Domnul va purta de grijă”. Avraam avea nevoie de o jertfă, iar Dumnezeu a vorbit şi acea jertfă a venit la existenţă. Nu era o viziune, ci era real, deoarece Avraam l-a jertfit, iar sângele a curs pe altar.

Dumnezeu este şi astăzi Acelaşi IeHoVaH – Jire, şi El a încercat să-mi explice înţelesul promisiunii făcute în Marcu 11.23. Pentru că nu am putut să înţeleg, El mi-a arătat simplu: mai întâi în Indiana şi apoi în Kentucky. Şi pentru că aveam nevoie de veverițe, El a creat veverițe. Ele nu au fost viziuni, ci au fost veverițe adevărate, iar eu le-am împuşcat şi le-am mâncat. Dumnezeul care a putut aduce la existenţă un berbec pentru Avraam, a putut aduce şi pentru mine la existenţă acele veverițe de care aveam nevoie, pentru că El este Creatorul tuturor lucrurilor.”

Toată după-amiaza, Hattie Masier a ascultat în tăcere, iar când a terminat Bill, i-a zis:

„Frate Branham acesta este Adevărul absolut.”

Deodată, Duhul lui Dumnezeu a trecut prin bucătărie şi l-a făcut pe Bill să se ridice în picioare. S-a simţit încărcat cu acelaşi fel de Ungere ca în pădure şi a auzit acelaşi Glas care spunea: „Spune-i la Hattie să ceară orice vrea şi tu vei aduce acel lucru la existenţă!”

„Soră Hattie”, a spus Bill, „ai primit trecere înaintea Domnului. Pentru că ai spus acest lucru adevărat, Dumnezeu mi-a poruncit să-ţi spun: „Cere ce vei vrea şi ţi se va da!”

Uimită, Hattie şi-a dus mâna la gură şi a zis:

„Ce vrei să spui, frate Branham?”

„Dumnezeul cerului îţi va arăta că Marcu 11.23 este tot atât de adevărat ca restul Scripturii. Cere ce vrea inima ta şi El îţi va da chiar acum.”

Femeia a privit în jur nedumerită:

„Ce să cer?”

„Eşti săracă”, i-a sugerat Bill, „ai putea să-I ceri lui Dumnezeu destui bani ca să cumperi o fermă mai mare sau să-ţi ridici o casă nouă. Ai putea cere ceva ca să-ţi ajuţi părinţii, pentru că sunt bătrâni. Cere-i să le înnoiască puterea sau ce zici de sora ta Edith, care este handicapată de 37 de ani? Cere vindecarea ei şi o va avea. Cere-i lui Dumnezeu orice vrei şi vei avea lucrul cerut; iar dacă nu se va împlini chiar acum, să nu mă mai crezi.”

Privind în jur, Hattie a observat că cei doi fii ai ei, Orville şi Cay, se înghionteau, iar aceasta i-a amintit ce dorea cu adevărat.

„Frate Branham, cea mai mare dorinţă a vieţii mele este să-i văd salvaţi pe cei doi băieţi ai mei.”

Fără nici o ezitare, Bill a spus: „Soră Hattie, prin porunca Atotputernicului Dumnezeu îţi dau salvarea copiilor tăi în Numele lui Isus Hristos!”

Când au auzit pronunţându-se Numele lui Isus, cei doi băieţi au sărit în picioare şi au alergat la mama lor plângând cu lacrimi de pocăinţă. Hattie a strigat cât a putut de tare de bucurie, încât au putut s-o audă şi vecinii.

Afară ploua încet, şi din cauză că tractorul lui Hattie nu avea cabină, Shelby a vrut s-o ducă pe sora lui acasă cu maşina lui. Dar ea nu a vrut. A preferat să meargă cu tractorul împreună cu fiii ei. În săptămâna aceea s-a simţit atât de bine de parcă plutea, iar când a venit duminica, Orville şi Cay Masier au mers la Tabernacolul Branham şi au fost botezaţi în Numele Domnului Isus Hristos.

În ziua aceea, Bill a povestit meetingurii despre cele şapte veveriţe care au fost aduse la existenţă şi despre ce s-a întâmplat la ferma Wright, iar în încheiere a spus:

„Ca să ştiţi că v-am spus adevărul, o rog pe sora Hattie să se ridice. Aceasta este femeia căreia i s-a întâmplat acest miracol. Dumnezeu a trecut pe lângă toţi oamenii mari din lume şi S-a oprit la această femeie sărmană. Da, Dumnezeu a ales-o pe ea, pentru că ştia că va cere lucrul corect.

Acum vreau să-i spun ceva micuţei mele biserici, micuţei mele turme care a fost credincioasă şi s-a rugat pentru mine în timpul cât am călătorit în jurul lumii. Eu cred că va veni Ceva care va scutura întreaga lume. Lucrurile despre care v-am vorbit sunt Adevărul. O spun ştiind bine că în ziua judecăţii va trebui să mă înfăţişez înaintea Lui cu aceeaşi poveste.

Sunt sigur că vedeţi cu toţii ce este: este venirea unei Ungeri mai adânci şi mai puternice a Duhului Sfânt. Acesta este motivul pentru care provoc pe oricine în Numele Domnului Isus şi spun: dacă acel Duh vă cuprinde ca şi pe mine, indiferent ce veţi cere, vă va fi dat. Cum puteţi ajunge la acea ungere adâncă, nu ştiu. Tot ce ştiu este că Dumnezeu vă va pune în acea stare. Voi să trăiţi smeriţi şi aproape de Dumnezeu! Nu vă îndoiţi de El ci credeţi că toate lucrurile lucrează pentru binele vostru, şi aşa va fi.”

Capitolul 81: După perdeaua timpului (1960)

Între 28 februarie şi 13 martie 1960, William Branham a predicat 14 predici în Phoenix, Arizona. Marţi seara, pe 8 martie, el a predicat mesajul „Deosebirea Duhului.” Pentru că împotrivirea la slujba lui creştea tot mai mult, Bill a vrut să clarifice lucrurile în faţa tuturor. Astfel, a spus că Ioan le-a poruncit creştinilor să pună la încercare duhurile ca să vadă dacă sunt sau nu de la Dumnezeu (1 Ioan 4.1-3). El i-a îndemnat pe creştini să deosebească duhul oricărei slujbe, privind la obiectivele slujitorului. Ce încearcă el să obţină? Încearcă să atragă atenţia asupra lui pentru o slavă personală? Încercă să-şi ridice propria organizaţie? Vrea să-i elimine pe ceilalţi din tablou, astfel încât să rămână numai el şi grupul lui? Dacă este aşa, acesta este un duh rău.

Isus nu S-a slăvit pe Sine, ci a dat toată slava Tatălui. Un slujitor adevărat îşi va folosi întotdeauna darul pentru zidirea Trupului lui Hristos şi pentru proslăvirea lui Dumnezeu. Un slujitor adevărat nu va despărţi niciodată oamenii, ci va încerca să-i aducă înapoi: nu într-o denominaţiune, ci într-o unitate a Duhului. Un proroc adevărat (prorocii Noului Testament sunt predicatorii), le va arăta oamenilor Calvarul, nu pe el.

Bill a spus: „Să nu puneţi deoparte un om pentru că nu aparţine de gruparea voastră! Deosebiţi duhul lui! Dacă lucrează pentru acelaşi scop ca şi voi, să aveţi părtăşie cu el, deoarece voi lucraţi pentru o singură cauză măreaţă: cauza lui Hristos.

Moise a fost un proroc adevărat, pentru că singurul lui scop a fost să realizeze ceva pentru Împărăţia lui Dumnezeu. El a părăsit bogăţia şi slava pe care le putea avea în Egipt, pentru a ajuta poporului lui Dumnezeu să-şi împlinească destinul.

Comparaţi-l pe Moise cu prorocul fals Balaam. Balaam a avut un dar profetic adevărat, dar voia să-l folosească să ajungă bogat şi renumit. Dacă vedeţi pe cineva care are un dar mare pe care încearcă să-l

folosească pentru o slavă personală, deosebirea duhului vă spune că acest lucru este greşit.

Când un om este uns cu Duhul lui Dumnezeu, se va comporta ca Dumnezeu; iar faptele lui Dumnezeu nu vor fi niciodată să ne rupă. Faptele lui Dumnezeu ne vor aduna împreună, pentru că suntem una în Hristos Isus. Scopul lui Dumnezeu este să ne aducă împreună; să ne iubim unii pe alţii. Un proroc adevărat, un învăţător adevărat, va încerca să aducă biserica într-o unitate a Duhului, astfel ca oamenii să-L poată recunoaşte pe Dumnezeu.. fie ca noi să avem deosebirea Duhului ca să deosebim duhul care este în noi; să vedem dacă este Duhul lui Dumnezeu sau nu."

Din Phoenix, Bill a mers la Tulsa, Oklahoma. A început sâmbătă 26 martie, şi în nouă zile a predicat de nouă ori, încheind pe 3 aprilie, cu mesajul „Când vulturul îşi scutură cuibul." În acea predică, William Branham a povestit cum mama vultur îşi căptuşeşte cuibul cu blană ca să-l facă confortabil pentru micuţii ei. Când vine timpul ca ei să zboare, ea îndepărtează blana din cuib şi acesta devine incomod.

La fel procedează şi Dumnezeu. Uneori, el face viaţa copiilor Săi incomodă, deoarece vrea să-i înveţe ceva nou şi să-i urce la un nivel mai înalt.

Duminică după-amiază, Bill a primit un mesaj de la vechea lui cunoştinţă, Oral Roberts, care locuia în Tulsa. Roberts căzuse şi se rănise la picior, şi dorea ca Bill să meargă să se roage pentru el. Când a ajuns la casa mare şi frumoasă a lui Roberts, Bill l-a găsit stând în pat. Genunchiul îi era atât de umflat încât nu putea fi bandajat. Bill s-a rugat ca Domnul Isus să-l vindece, iar după câteva minute genunchiul a revenit la normal, aşa că Oral Roberts s-a putut da jos din pat şi l-a condus până la uşă.

În timp ce se despărţeau, Oral Roberts l-a întrebat:

„Ai văzut clădirea noului meu sediu?"

„Nu, frate Roberts. Voi trece să-l văd mâine după ce îl voi vizita pe Tommy Osborn."

„Bine. Vei fi impresionat. Să nu uiţi că au avut un rol important şi ridicarea organizaţiei mele; tu m-ai inspirat când am fost tânăr şi aşa mi-am început slujba."

Luni, Bill a vizitat sediul organizaţiei misionare a lui Tommy Osborn, şi a vorbit în timpul orei de religie în care personalul de la birou se întâlneau şi se rugau înainte de a-şi începe îndatoririle zilnice. După aceea, Tommy Osborn l-a însoţit într-un tur al clădirii. Pe un perete al biroului lui Osborn se afla o hartă a globului pământesc şi sute de pioneze colorate indicau locurile unde Osborn a susţinut misionari creştini. El a spus:

„Frate Branham, eu sunt unul din elevii tăi, pentru că tu m-ai trimis să fac aceasta.” După ce a spus aceste cuvinte, i-a intins lui Bill drept amintire: o statueta care înfăţişa un băştinaş african ţinand în gură un băţ. „Gândeşte-te câte mii de oameni a eliberat Dumnezeu de aceste lucruri!”

De acolo, Bill a mers la Oral Roberts să viziteze noua sa clădire. Aceasta cuprindea aproape un bloc şi costase milioane si milioane de dolari. Domnul Fisher l-a condus într-un tur al clădirii: Ei au intrat prin nişte uşi de sticlă într-un hol cu marmură de import, iar interiorul era decorat cu oglinzi şi cu lucrări de artă. A văzut şi studioul din care Roberts îşi transmitea emisiunile radio şi Tv, tipografia în care tipărea ziarul său lunar intitulat „Apele vindecarii”, o mulţime de birouri pline de directori, contabili, secretare şi funcţionari care se ocupau de corespondenţă. Când au terminat turul şi a vrut să iasă afară, un poliţist l-a avertizat:

„Domnule Branham, cred că va fi greu să ieşiţi de aici, pentru că sunt vreo 50 de oameni care te aşteaptă la uşa de la intrare.”

„Nu mai este altă ieşire?”

„Ba da”, a răspuns domnul Fisher. „Întoarce-te pe acest coridor până ajungi la o uşă pe care scrie: „Ieşire”. Aceea dă în parcarea angajaţilor. Dacă îmi dai cheile de la maşină, ţi-o aduc acolo.”

Urmând instrucţiunile primite, Bill a ajuns curând afară. A admirat arhitectura exterioară şi i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru tot ce a putut realiza acest bărbat. Se gândea cu plăcere că odată l-a inspirat pe Oral Roberts.

Apoi gândurile lui au zburat în altă parte. Peste cinci zile avea să împlinească 51 de ani. Începând cu anul 1933, el a predicat în faţa a milioane de oameni din întreaga lume, a văzut mii de viziuni, s-a rugat pentru sute de mii de oameni şi a fost martor la sute de mii de vindecări şi minuni. Ce mai putea arăta pe pământ? Dacă ar fi comparat realizările lui Oral Roberts şi Tommy Osborn cu ale lui, cei doi tineri îl eclipsau pe învăţătorul lor. I-ar fi fost ruşine să le arate biroul lui: o rulotă veche, unde un secretar răspundea la scrisori cu o maşină de scris de mâna a doua. Iar în ce priveşte aspectul financiar, Bill avea mai puţin de 150 de dolari în cont.

„Doamne Dumnezeule”, s-a gândit el trist, „cred că nu ai încredere să laşi pe mâna mea atâţia bani şi responsabilităţile pe care le au fraţii aceştia.”

Chiar în clipa aceea, el a auzit un Glas care îi spunea cât se poate de clar: „Eu sunt de partea ta!” Melancolia şi tristeţea au dispărut imediat, fiind înlocuite de pace şi bucurie. „Îţi mulţumesc, Doamne. Sunt atât de bucuros că Te am de partea mea.”

Domnul Fisher a apărut curând cu maşina după colţul clădirii.

Bill se gândea: „La sfârşitul drumului meu, după ce voi predica ultima predică şi mă voi ruga pentru ultima dată, poate Dumnezeu îmi va da şi mie o mică părticică din El, Acolo, pe partea cealaltă.”

Acesta era cel mai măreţ gând pe care îl putea avea.

De acolo, Bill a plecat acasă gândindu-se la cele trei meetinguri care erau programate în Kentucky pentru următoarele zece zile. Când trei dintre prietenii săi din Kentucky, l-au rugat să predice câte o seară în oraşele lor, Bill a simţit o cercetare adâncă în inima lui, ca şi cum Duhul Sfânt i-ar fi spus: „Nu!” , dar el a spus „Da!” aşa că cei trei bărbaţi s-au grăbit să închirieze cele mai încăpătoare clădiri şi au pus afişe peste tot.

Din nefericire, Bill a luat de la Tulsa un virus care i-a afectat sinusurile şi gâtul. A doua zi, febra a crescut la 40°C şi a făcut o formă de laringită atât de gravă încât timp de nouă zile a putut vorbi numai în şoaptă. El s-a rugat sincer Domnului să-l vindece ca să-şi poată ţine promisiunea făcută prietenilor săi, dar zilele programate pentru meetingurile din Kentucky au trecut, şi febra îl ţinea încă la pat.

Luni 11 aprilie 1960, a încercat să se ridice, dar s-a simţit atât de rău încât s-a lăsat repede pe pat. Meda i-a adus un pahar cu suc de portocale şi o felie de pâine cu unt, iar Bill a rugat-o să stea puţin lângă el. Când s-a aşezat, i-a zis:

„Meda, mă întreb ce poate fi? De ce mă ţine Domnul în pat în timp ce sunt programate aceste meetinguri? Uneori mă întreb dacă chiar m-a chemat.”

„Bill, nu ţi-e ruşine de tine?” l-a mustrat cu blândeţe Meda. „Dumnezeu ştie ce face cu tine. Stai liniştit şi mănâncă-ţi dejunul. Mă întorc imediat să-ţi aduc nişte haine curate.”

Imediat ce a ieşit Meda, camera a dispărut şi Bill părea că stă într-o parcare de lângă clădirea cu armament. Din cer a venit o rază de lumină care a lovit armamentul şi l-a împrăştiat în bucăţele. După aceea, pe paleţii de transportat arme, s-au urcat un bărbat şi trei femei. Bărbatul a ridicat două bucăţi de placaj, le-a unit împreună şi a spus:

„Frate Branham, te vom ajuta să reconstruieşti aceasta. Dacă vei ţine bucăţile acestea împreună, le voi lipi.”

„Bine”, a spus Bill luând cele două bucăţi de placaj şi mişcându-le una pe lângă cealaltă.

„Nu face aceasta!” a poruncit Îngerul. Bill a aruncat imediat placajele, iar Îngerul a continuat:

„Ei sunt chiar acum pe drum să reprogrameze meetingurile din Kentucky, deoarece cred că Îl au pe „Aşa vorbeşte Domnului”, dar se înşeală. Să nu o faci!”

Viziunea l-a părăsit, iar cam după o jumătate de oră, a trecut pe la el, Fred Sothmann, ca să vadă cum se simte. Vorbind doar în şoaptă din pricina răguşelii, Bill i-a povestit viziunea pe care tocmai o văzuse. În timp ce vorbeau încă despre aceasta, a intrat Meda şi a zis:

„Bill, ai nişte vizitatori din Kentucky.”

„Sunt trei femei şi un bărbat, aşa-i?”

„Da.”

„Şi au spus că au „Aşa vorbeşte Domnul” pentru mine, aşa-i?”

„Da, aşa au spus.”

Bill i-a făcut semn lui Fred să vină mai aproape de el şi i-a spus încet:

„Frate Fred, du-te şi spune-le că nu pot s-o fac. Ei sunt oameni sinceri, dar cu toate acestea se înşeală.”

După ce vizitatorii au plecat, Bill s-a întrebat din nou:

„Oare de ce se întâmplă toate acestea? De ce nu pot să vorbesc? De ce nu pot să predic pentru prietenii mei? Dumnezeu a spus că va schimba slujba mea, dar nu ştiu ce să fac mai departe. Dacă fac o greşeală? Moise a greşit când a lovit stânca în loc să-i vorbească. (Numeri 20.1-12). Şi Elisei a greşit când i-a blestemat pe copiii care au râs de el pentru că era pleşuv (2 Împăraţi 2.23-24). Nu vreau să merg pe presupuneri şi să fac aceleaşi greşeli ca ei.”

Meda i-a adus încă un pahar cu suc de portocale şi l-a pus pe raftul de lângă patul lui. În timp ce o privea cum iese, Bill a observat pe perete o licărire luminoasă. Întorcându-şi capul să vadă ce era, a văzut cum peretele se dizolvă şi devine transparent. Curând a văzut o Biblie uriaşă care atârna pe cer. Ea acoperea soarele şi din cauza aceasta razele lui radiau din spatele ei în toate direcţiile. Din Biblia aceea a ieşit o cruce aurie, iar din cruce a ieşit Domnul Isus. El a păşit din cer prin perete şi a stat în aer deasupra patului lui Bill.

Lumina din Biblia aceea cerească, lumina faţa lui Isus şi arunca umbra Lui în cameră. Faţa aceea întruchipa toate caracteristicile bune în plinătate: dragoste şi compasiune, cunoştinţă şi înţelepciune, pace şi dreptate, autoritate şi putere; faţa Domnului le radia pe toate acestea şi multe altele. Nici un artist nu a reuşit să surprindă vreodată pe pânză adâncimea trăsăturilor Lui, însă cea mai apropiată operă pe care Bill o văzuse a fost a lui Heinrich Hofmann: „Hristos la 33 de ani.”

Bill a văzut de două ori faţa lui Isus Hristos în viziuni şi a văzut caracterul Lui de câte ori a citit Biblia…dar să-L vadă în dormitorul lui era copleşitor.

El i-a spus: „Aştepţi să-ţi fie confirmată noua slujbă, dar Eu am confirmat-o deja. Trebuie doar s-o accepţi!”

În clipa aceea, Bill a înţeles totul. Cât de des le spusese el oamenilor: „Isus te-a salvat deja şi te-a vindecat când a murit pe cruce, dar nu-ţi foloseşte la nimic până nu accepţi aceasta.” Acelaşi principiu era aplicat şi pentru noua lui slujbă.

Biblia spune că fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu. Poate Bill nu a înţeles ceea ce a vrut Dumnezeu de la el, dar a înţeles că trebuie să facă încă un pas în credinţă, încrezându-se în Dumnezeu că îi va arăta următorul pas când va veni timpul.

Isus a adăugat: „Tu umbli cu prea mulţi oameni. Ca să vorbeşti cu mine, va trebui să umbli singur.”

Acum înţelegea şi afirmaţia aceasta. El ţinea încă cont prea mult de sugestiile oamenilor care îl făceau să devină tot mai confuz când încerca să asculte de Duhul Sfânt. Noua slujbă era chiar în faţa lui: tragerea a treia era aproape. Era timpul să lase deoparte opiniile celorlalţi şi să asculte de vocea liniştită a Duhului Sfânt care îl călăuzea. Aceasta era lecţia pe care voia să i-o dea Dumnezeu prin cele trei întâlniri anulate din Kentucky.

În timp ce dispărea viziunea, Bill a zis: „Amin, Doamne!” Cuvintele i-au ieşit pline de hotărâre de pe buze. Simţea că gâtul îi era bine acum: sinusurile i s-au uscat şi febra a dispărut. A sărit bucuros din pat şi a strigat: „Meda!” Ea a alergat în dormitor şi i-a zis bucuroasă:

„Bill, ţi-a revenit vocea!”

„Mai mult decât atât, mi-am recăpătat şi puterea. Domnul m-a vindecat.”

Două săptămâni mai târziu, sâmbătă 7 mai 1960, William Branham a visat că Iosif tuşea. S-a dus repede, l-a ridicat pe micuţul de cinci ani în braţe şi l-a strâns la piept. Copilul ardea din cauza febrei. Bill s-a trezit speriat, iar inima îi bătea ca un ceas deşteptător. A răsuflat însă uşurat când a înţeles că fusese doar un vis. S-a întrebat totuşi dacă acel vis avea vreo însemnătate şi dacă nu cumva Iosif se va îmbolnăvi.

În timp ce se gândea la ce visase, a privit pe fereastra dormitorului său. Era încă întuneric, dar se întrezărea puţin afară. Era o dimineaţă tipică pentru Indiana: înnourată, rece şi cu vânt. În depărtare se auzea lătratul unui câine, dar trecerea unui camion l-a acoperit pentru o clipă.

Voia să se ridice când a observat o umbră maro care se mişca pe podeaua camerei lui. Nu era umbra nici unui obiect care s-ar fi aflat în lumină, deci nu avea cum să existe. Totuşi era acolo şi parcă semăna cu el. Apoi a observat o umbră albă care trecea pe lângă umbra maro şi care îi amintea de Domnul Isus.

Bill s-a uitat să vadă dacă soţia lui era trează ca să-i poată arăta ce vedea el, dar Meda dormea încă. Apoi s-a gândit: „Îmi pare rău, Doamne, dar aşa a fost întreaga mea viaţă. Dacă am făcut ceva bun, a fost nevoie să fiu împins tot timpul de Tine. O, dacă m-ai putea călăuzi!”

În clipa aceea, i s-a părut că umbra albă păşeşte în faţa celei maro şi o ia de mână ca şi cum ar conduce-o. Capul umbrei albe s-a întors spre pat şi pentru un moment s-a solidificat. În timp ce viziunea dispărea, Bill a apucat să vadă cel mai frumos chip pe care îl văzuse vreodată la un bărbat.

În dimineaţa următoare, pe 8 mai 1960, Bill a visat că era undeva în Vest. Pământul din jurul lui era uscat şi plin de tufişuri şi ierburi specifice deşertului. În acel vis, el şi soţia lui mergeau acasă de la pescuit. Bill avea undiţa într-o mână şi un fir pentru păstrăvi în cealaltă. El s-a oprit la poarta deschisă a unui gard de sârmă: „Cerul este atât de senin aici în vest”, a spus el. „Nu arată ca cel din Jeffersonville. Meda, trebuia să ne fi mutat de multă vreme aici!”

„Da, Bill, ar fi trebuit s-o facem de dragul copiilor.”

Apoi s-a trezit. Era ora 7.00. „Am visat aşa târziu”, s-a gândit el. „Oare de ce?” S-a ridicat într-un cot şi a privit spre soţia sa: „Eşti trează, dragă?” dar ea nu s-a mişcat. Bill s-a lăsat înapoi pe spate, şi-a pus mâinile sub cap şi s-a gândit:

„Mă bucur că nu trebuie să predic în dimineaţa aceasta. Voi sta şi-l voi asculta pe fratele Neville.”

Gândurile i s-au îndreptat din nou spre visul lui. Fusese atât de minunat, încât acum se gândea ce avea să urmeze în viaţa lui. Cum ar fi dacă ar muri? Ştia că va intra instantaneu în teofania lui, dar nu era sigur cum este acel trup ceresc. Va avea vreo formă? Ştia că va avea un trup material când Isus Se va întoarce să Îşi aşeze Împărăţia de o mie de ani, dar dacă avea să moară înainte de a doua venire a lui Hristos? Cum va fi în timp ce va aştepta? Va fi un duh sau un nor care pluteşte fără să poată vorbi cu prietenii lui sau să dea mâna cu ei? Acest lucru nu suna prea atractiv.

„Sper să nu trebuiască să trec prin aceasta!” se gândea el. „Mai bine să rămân om până la răpire. Oare cât timp mi-a mai rămas? Am deja 51 de ani; şi mai mult decât jumătate din timpul meu pe pământ s-a dus. Tata a murit la 52 de ani, dar nu am garanţia că voi trăi mai mult decât a trăit el.

Desigur, el a băut până a murit. Înseamnă că dacă vreau să fac ceva pentru Dumnezeu, ar trebui să mă grăbesc.”

Dintr-un loc nedefinit, o Voce a spus: „Tocmai ai început s-o faci. Intră şi luptă!” Bill şi-a scuturat capul gândindu-se: „Poate este numai imaginaţia mea.”

Dar Glasul acela a vorbit din nou: „Intră în luptă şi du-te mai departe!”

„Poate eu am spus aceste cuvinte”, şi-a zis Bill. Şi-a pus mâna la gură ca să fie sigur că nu i se mişcă buzele. Dar Glasul a vorbit pentru a treia oară şi a spus: „Răsplătirea ta vine. Continuă să lupţi! Dacă ai şti ce se află la capătul drumului…”

Curând Bill a auzit cântecul suav al unui cor care cânta o cântare veche:

„Mi-e dor de acasă şi sunt trist

Căci vreau să-L văd pe Isus.

Aş vrea să ascult sunetul armonios

al acelor clopote

Asta mi-ar lumina cărarea

Şi va spulbera toată teama.

Doamne, lasă-mă să privesc după perdeaua timpului!”

Apoi, Vocea l-a întrebat:

„Ai vrea să priveşti dincolo de perdeaua timpului?”

„Asta m-ar ajuta foarte mult!” a răspuns Bill.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea, nu a mai putut explica. Într-o clipă s-a văzut întins pe patul lui, iar în clipa următoare se afla pe un deal şi privea peste o câmpie cu iarbă grasă. Mii de oameni alergau spre el cu braţele deschise şi îi ziceau:

„Scumpul nostru frate!”

Bill a spus că erau câteva mii de oameni, dar puteau fi şi milioane. Toţi alergau spre el din toate părţile şi aveau în jur de 20 de ani: femei şi bărbaţi în floarea vârstei, cu ochii strălucind ca stelele şi dinţii lucitori ca perlele. Toţi erau cu picioarele goale şi cu haine albe care fluturau la fiecare pas. Bărbaţii aveau părul până la umeri, iar femeile îl aveau lăsat liber şi era până la talie.

Dacă aceasta era o viziune, era diferită de toate viziunile pe care le avusese până atunci. Putea simţi iarba moale sub picioarele goale şi o briză blândă îi mângâia faţa. Cel mai ciudat lucru era că îşi vedea propriul trup întins pe pat lângă soţia sa, iar ochii îi erau închişi ca şi cum ar fi dormit sau… murit. Cât de ciudat era să se uite la el însuşi în pat, şi în acelaşi timp să se vadă împreună cu alţi oameni care îl priveau. Trupul de pe pat era vechi de o jumătate de secol, avea fruntea pleşuvă şi ce a mai rămas din păr era cărunt, iar pielea era încreţită. Piele? S-a uitat la mâinile lui. Aici pielea arăta moale şi întinsă. Şi-a dus mâna la frunte şi şi-a trecut-o printr-un păr des şi creţ.

„Nu mai înţeleg nimic”, şi-a zis el. „Poate am avut un atac de cord şi am murit… Dar cine sunt oamenii aceştia care aleargă spre mine?”

Glasul acela i-a răspuns: „Nu-ţi aminteşti că în Biblie este scris că prorocii erau adăugaţi la poporul lor?” (Geneza 25.8; 35.29).

„Ba da, îmi amintesc aceasta, dar desigur, nu sunt atâţia Branham.”

„Aceştia nu sunt Branham, ci sunt oamenii care s-au întors la Domnul prin tine.”

Prima care a ajuns la el a fost o tânără frumoasă. Ea şi-a pus braţele pe umerii lui şi i-a zis plină de bucurie: „O, scumpul nostru frate!”

Îmbrăţişarea ei era puternică, dar nu a simţit ceea ce simţea când îl îmbrăţişa soţia sa pe pământ. Bill a privit-o atent pe tânără. Era una din cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată, dar nu-şi putea aminti s-o mai fi întâlnit cândva. Era greu să ţi-o imaginezi o tânără ridată. Nu-i de mirare că era atât de încântată să-l vadă.

Deşi pe prima femeie nu o recunoscuse, pe cea de-a doua a recunoscut-o uşor. Era Hope, prima lui soţie. Era la fel de luminoasă ca în ziua când s-a căsătorit cu ea. Când l-a îmbrăţişat, Hope nu i-a spus: „Scumpul meu soţ!” ci a strigat: „Scumpul meu frate!” Apoi s-a întors, a îmbrăţişat-o pe prima femeie şi amândouă şi-au spus: „Scumpa mea soră!”

Bill a simţit cum dragostea din inima lui se întinde cât e Universul. Acolo nu era gelozie; locul acela radia de desăvârşire. Dar era mai mult decât desăvârşit, era sublim. Era… Căuta cuvântul potrivit pentru a descrie totul, dar nu găsea nici unul care să se potrivească. Nici un dicţionar nu putea cuprinde ceea ce era acolo.

„Nu înţeleg aceste lucruri!” a spus Bill, dar Glasul i-a explicat:

„Tu ai predicat şi ai spus că este Duhul Sfânt. Aceasta este dragostea desăvârşită. Nimeni şi nimic nu poate intra aici fără ea.”

De acum, mulţimea l-a înconjurat din toate părţile, apoi l-au ridicat pe umeri şi l-au dus pe vârful dealului. După ce l-au pus jos, tinerii s-au dat înapoi şi au strigat într-un glas: „Scumpul nostru frate!”

Mulţimea a înconjurat dealul şi a preluat refrenul acela: sute de mii de tineri şi tinere strigau: „Scumpul nostru frate!”

Bill a ridicat o mână ca să liniştească mulţimea entuziasmată, iar când l-au putut auzi, a spus

„Eu nu ar trebui să fiu aici, pentru că nu sunt deloc special.” Dar Glasul i-a spus:

„Tu ai fost chemat să fii un conducător!” Iar mulţimea a strigat într-un glas:

„Dacă nu ai fi propovăduit Evanghelia noi nu am fi aici!”

„Unde este acest „aici”? Unde mă aflu?” a întrebat Bill.

Şi Glasul i-a răspuns: „Acesta este locul pe care Scriptura îl numeşte „locul de sub altar”.

„Dacă am trecut dincolo de perdeaua timpului, aş vrea să-L văd pe Isus.”

„El este puţin mai sus. Poporul tău aşteaptă aici ca Isus să vină din nou, iar când se va întâmpla aceasta, El va veni mai întâi la tine. Apoi, tu şi poporul tău veţi fi judecaţi după Evanghelia pe care ai predicat-o.”

„Fiecare conducător va trebui să vină la această judecată? Şi Pavel?”

‚Da.”

„Atunci este în ordine pentru că eu am predicat ceea ce a propovăduit Pavel. Dacă el a botezat în Numele Domnului Isus Hristos, şi eu am botezat aşa. Dacă a predicat despre botezul cu Duhul Sfânt, şi eu am predicat aceasta. Orice a predicat Pavel am predicat şi eu.”

„Pe aceasta ne odihnim noi!” a strigat mulţimea. „Noi suntem încredinţaţi de această Asigurare. Tu ni-L vei prezenţa pe Isus Hristos, Mântuitorul nostru, iar după aceea vom merge înapoi pe Pământ să trăim veşnic.”

Chiar atunci Bill a simţi că îl trage ceva, iar când s-a întors a văzut calul pe care-l călărise în copilărie. „Prince, ştiam că vei fi aici!” Prince şi-a pus botul pe umărul lui şi a nechezat. Apoi Bill a simţit că cineva îi linge mâna. Privind în jos l-a văzut pe Fritz, dragul lui prieten din copilărie. Mângâindu-l, Bill i-a zis: „Fritz, ştiam că şi tu vei fi aici!”

Glasul i-a zis: „Dumnezeu ţi i-a dat pe toţi aceia pe care i-ai iubit şi care te-au iubit.”

Tabloul din jurul lui s-a evaporat şi a apărut dormitorul lui.

„Trebuie să mă întorc înapoi în trupul acela bătrân?”

„Da, tu trebuie să continui lupta.”

Următoarea răsuflare l-a găsit în trupul său îmbătrânit, dar acum totul era diferit. În inima lui se schimbase ceva: frica de moarte dispăruse total, deoarece acum înţelegea ce a vrut să spună Pavel prin cuvintele: *„Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este veşnică.”* (2 Corinteni 5.1).

S-a ridicat şi s-a aşezat pe marginea patului

„Te-ai trezit, Meda?” a întrebat el, dar soţia lui nu i-a răspuns nimic. Atunci a îngenuncheat lângă pat şi a început să se roage:

„Dumnezeule scump, ajută-mă să nu fac niciodată compromis cu Cuvântul Tău, căci vreau să-L predic exact ca Pavel. Nu-mi pasă ce necazuri vor veni sau ce face altcineva, eu vreau să stau pe Cuvântul Tău şi să rămân în acel loc.”

În următoarea duminică dimineaţa, după ce a povestit bisericii experienţa sa, Bill a spus:

„Imaginaţi-vă undeva în spaţiu, un bloc de dragoste desăvârşită, cu aria de o sută de miliarde de mile pătrate. Apoi imaginaţi-vă că se îngustează cu fiecare pas care se apropie de pământ, până atinge punctul în care suntem noi. Acel punct este dragostea pe care o simţim acum şi este numai o umbră a ceea ce este acolo.

O, scumpii mei prieteni, dragii Evangheliei, copiii mei născuţi pentru Dumnezeu, ascultaţi-l pe păstorul vostru. Aş vrea să găsesc o cale să vă pot explica aceasta, dar nu am cuvinte. În spatele acestei ultime răsuflări este cel mai glorios lucru. Fraţilor, orice veţi face, nu rataţi aceasta! Lăsaţi deoparte orice altceva până când aveţi dragostea desăvârşită. Ajungeţi în punctul în care puteţi iubi pe oricine, chiar şi pe vrăjmaşii voştri.

Această vizită m-a schimbat total. Nu mai pot să fiu acelaşi frate Branham de până acum. Chiar dacă avionul se zdruncină sau este trăsnit, dacă cineva îndreaptă arma asupra mea sau orice altceva s-ar întâmpla, pentru mine nu mai contează. Prin harul lui Dumnezeu, eu voi continua lupta. Voi predica Evanghelia oricui voi putea şi îi voi îndemna pe toţi să-L accepte pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor, astfel încât să poată intra în locul acela minunat de Acolo.”